

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROSTBOUND
COURT
— 2 —
TRILOGY

BOUND TO THE SHADOW QUEEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS
ROBIN D. MAHLE
ELLE MADISON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

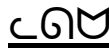
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

GÖLGE KRALIÇESİNE BAĞLI

FROSTBOUND MAHKEMESİ

ROBIN D. MAHLE

O MADİSON

*Hayatta kalanlar için.
Dünyanın sizin burada olmamanız gerektiğine karar verdiği anlarda bile,
küllerin ve buzların arasından yürümeye devam edenler için.*

Sanki hiç sabrını kaybetmemişsin gibi beni sıkıca tut.

Bana beni her zaman nefretinden daha çok sevdiğini söyle.

Ve sen hâlâ benimsin.

— (RACHEL LORİN'İN LOST ON YOU ŞARKISINDAN)

İÇİNDEKİLER

1. Dörtlüala koşma
2. Everly
3. Everly
4. Everly
5. Dörtlüala koşma
6. Everly
7. Everly
8. Everly
9. Dörtlüala koşma
10. Everly
11. Dörtlüala koşma
12. Everly
13. Dörtlüala koşma
14. Dörtlüala koşma
15. Everly
16. Dörtlüala koşma
17. Everly
18. Everly
19. Everly
20. Dörtlüala koşma
21. Dörtlüala koşma
22. Everly
23. Everly
24. Everly
25. Everly
26. Dörtlüala koşma
27. Dörtlüala koşma
- Bölüm 28
29. Everly
30. Dörtlüala koşma
31. Everly
32. Everly
33. Draven
34. Dörtlüala koşma
35. Everly
36. Everly
37. Everly
38. Everly
39. Draven

40. Everly
41. Everly

DÖRTNALA KOŞMAK

ÖLÜM GÖLGELERDEN GELDİ.

Gökyüzüne yayıldılar, güneşi örttüler ve lanetli kanatlarının girintili çıkıntılı hatlarını el değmemiş kar üzerinde bıraktılar. El değmemişti, ta ki öyle olmayana kadar.

Ta ki halkımın kanıyla kıpkırmızı olana kadar. Annemin kanıyla.

Geriye yalnızca sonsuz kanat ve pençe sıraları kalana kadar, askerlerimi katledip geride bıraktığım son ailenin mezarını kirlettiler.

Kanatlar, güneşin batmakta olan ışığını yakalayarak daha parlak, daha soluk bir şekilde parıldadı. Ay ışığı gibi ışıldadılar, savaşı başlatan tek bir yalan kadar esrarengiz ve ölümcüldüler.

Bir hainin sözleri.

Hain.

Gözlerim birden açıldı.

Hain. Karım haindi. Ve o benden alınmıştı.

Omuzumdan geçen şiddetli ağrıyı umursamadan, dar yatağımda hızla doğruldum. Hava, katran ve çürümüş et kokusuyla ağırlaşmıştı... kışın günlerce sürmesi gereken bir şeydi bu.

Dondurucu soğuklarla kavrulmuş cehennemler.

O şerefsiz Skaldwing'ler, lanetli kraliçemi kaçıralı ne kadar zaman olmuştu?

Sıkıca sıkıttığım yumruklarımdan kan lekeli zemine ve tahtayla kapatılmış pencerelere buz yayıldı. Kırık menteşelerden açılan kapıya içgüdüsel olarak elimi kaldırdım.

Leydi Noerwyn, en ufak bir tereddüt bile göstermeden, sessiz adımlarla içeri girdi. Soluk saçları sıkı bir topuz yapılmıştı ve ateş ışığı bronz tenini keskin bir kontrastla aydınlatıyordu.

Elleri kıpkırmızı ve nasırlıydı, tonik tepsisini tutarkenki eklemleri yara bere içindeydi; sanki bir sunu değil de bir silah gibi tutuyordu.

"Görünüşe göre sonunda uyanıp işe yarar olmaya karar vermişsin," dedi ve tepsiyi yanımda duran alçak bir masanın üzerine koydu.

"Nerede o?" Sesim, uzun süredir kullanılmadığı için kısık çıkıyordu.

"Al, bunu iç," dedi Noerwyn, göğsüme bir tonik uzatarak.

"Bir daha sormayacağım."

Gözleri birden gözlerime dikildi ve alaycı bir şekilde güldü. "Son bir haftayı, tüm arkadaşlarımin ve onları yiyen canavarların çürüyen kalıntılarını temizlemekle, bir yandan da senin kraliyet kusmuğunu temizlemek ve mana'nı kaybetmemeni sağlamaya çalışmakla geçirdim; tüm bunları tek bir amaç için yaptım: kız kardeşimi bulmak. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Bu yüzden tehditlerini kendine sakla ve buzla lanetlenmiş toniğini iç."

Onun kontrol oyunlarına hiç niyetim yoktu. Hiç kimsenin kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı zaten.

"Hiçbir şey kalmadı mı?" diye sordum. "Yukarıda hareket edenleri sizin hizmetkarlarınız değil miydi?"

Bana dik dik baktı, gözlerinin rengi hain karıminkine şaşırtıcı derecede benziyordu. Ama gözlerindeki acımasızlık da şaşırtıcı derecede farklıydı.

"Koruma altındaki insanları önemsiyorum. Ama beni yanlış anlamayın, kız kardeşim için ölürüm. Ve onun için, kazaen ya da bilerek, öldürürüm de."

Yüzündeki kararlı ifadeden başka hiçbir şey yansıımıyordu. Kız kardeşini tehlikeye atmaktansa, bu evin her bir üyesini ve kendisini katletmeme izin verirdi.

"Öyleyse neden bana nerede olduğunu söylemiyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü önce senden bir yemin almam gerekiyor ve onun kurtarılmasına yardım etmeden önce beni yanlışlıkla öldürmemen için mana'nın dengelenmesini tercih ederim." Buz parçalarının duvarlara doğru spiral şeklinde girip kan lekeli taşı çatlattığı yere dikkatlice baktı.

Şişenin kapağını açarken derin bir nefes aldım. Eğer beni öldürmek isteseydi, şimdiye kadar öldürmüş olurdu ve bu karşılıklı atışmaya ayıracak zamanımız yoktu.

Eğer zaten berbat bir hafta olmuşsa, hayır.

Gözlerimi ondan ayırmadan sıvıyı tek nefeste içtim. "Ne istiyorsun?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Ona zarar vermeyeceğine söz vereceksin ve karşılığında, onu nerede bulabileceğime dair bildiğim her şeyi sana anlatacağım."

"Yani onun nerede olduğunu bilmiyorsun," dedim açık ve net bir şekilde.

Omuz silkerek hafifçe ayağa kalktı. "Senden daha çok şey biliyorum."

Onun meydan okuyan bakışlarına karşılık vermek, olması gerekenden daha zordu; bu bakışlar, kız kardeşiyle yaşadığım tüm çıkmazları hatırlatıyordu.

Onun benim en iyi bilgi kaynağım olduğunu kabul etmek daha da zordu, hele ki yeminli Vizyonerim bizi bu paramparça olmuş karmaşaya sokan kişi olduğunda. Nevara'nın ihaneti şu anda düşünmek istediğim son şeydi.

İşkence her zaman bir seçenektir, ama kolay kolay kırılmazdı—eğer kırılırsa bile. Zaman benim sahip olmadığım bir lükstü. Vahşi doğa, doğanın içine işlemiş mana ile dolu, Seelie perilerini yanıltmak için tasarlanmış, koruma büyülerinden bahsetmiyorum bile, uçsuz bucaksız, kaotik bölgelerdi.

Skaldwing'lerin geri kalanını yok etmek için henüz bir orduya liderlik etmememin bir nedeni vardı. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Noerwyn'in teklifine karşılık, "Onu öldürmeyeceğime söz veriyorum," dedim.

Sevgili Unseelie karımın aksine, ben yalancı değildim, özellikle de yeminler söz konusu olduğunda. Onu öldüremezdim—Nevara bunu açıkça söylemişti. Çok gizemli olabilirdi ama bana açıkça yalan söyleyemezdi.

Ama karımın benden asla zarar görmeyeceğinin garantisini verebilecek hiçbir şey yoktu.

Noerwyn'in çenesinde bir kas gerildi, sunduğum ayrımı idrak ederken yüz hatları sertleşti. Bakışlarını yakaladım, gözlerimdeki vahşiliği görmesine izin verdim. Ona bu pazarlığı yapacaktım, ama eğer beni çok zorlarsa, ihtiyacım olanı elde etmek için kesinlikle başka bir yol bulacaktım.

Söylemediğim şeyi duymuş gibi başını salladı, çenesini öfkeyle hafifçe aşağı indirdi. Sonra elini uzatarak, ne kadar isteksiz olsa da, hazır olduğunu belirtti.

Onu kendi elimle kavradım ve mana dalgaları üzerimizden geçti, beni bir Elarion kız kardeşiyle ikinci yeminimle mühürledi. Bir şekilde, bunun da ilki kadar lanetli olacağını hissediyordum, ama lanetli karımı bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. O bir hain olabilirdi, ama benim hainimdi. Benim ölümüm.

Ölümüm.

Bana ait olanı Unseelie pisliklerinin eline geçirmesine izin vermeden önce, onu geri getirmek için krallıkları yerle bir ederdim.

EVERLY

TAŞIN YÜZEYİ KANLA ISLANMIŞTI.

Duvarları kapladı ve kapı altlarından dışarı taşıtı.

Nefes almaya çalıştım ama hava gelmedi. Göğsüm ağır bir şeyin ağırlığı altında sıkışmıştı, kollarımı tırmalayan ve kan dondurucu bir uluma çıkaran bir şeydi bu.

Korku damarlarımı sardı, çığlık atmak için ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı.

Tekrar denedim, ama farklı bir ses havayı yarıp Tharnok'u milyonlarca küçük parçaya ayırdı. Birdenbire kendimi kız kardeşimin odasında buldum ve canavarın kocasını yediğini izliyordum. Göğsündeki açık yaradan akan kızıl kan, yavaş ve tembel şeritler halinde yere yayıldı ve botlarımın etrafına dolandı.

Dünya yana yattı. Yanıyordu, ya da ben yanıyordum. Sadece çığlıklar, sarsıntılar ve kapıdan ve pencerelerden içeri dolan canavarlar vardı.

Dolaptaki kız kardeşimin saklandığı yere doğru koştular ve ben sadece bakakaldım.

Çok geç. Çok geç kaldım.

Ve işte oradaydı. Mermerden oyulmuş gibi kusursuz yüz hatları. Gümüş sarısı saçları gelişigüzel alnına dökülüyordu. Aurora gibi bakışları beni dikkatle süzüyordu.

Dörtnala koşmak.

Beni buzdan bir mana kalkarıyla çevreledi. Alnını alnıma dayarken kar taneleri kanımı savurdu.

Sesi ıgıllıkları susturdu. Sözlereinden bir Şey anlayamadım ama sesini tanıdım.

Onun manası, ikinci bir kalp atışı gibi havada dalgalanarak kanlı duvarları paramparça etti ve etrafımızı taze karla kapladı. Her Şey yıldız ışığı ve bozulmamış buz gibi parıldadı.

O karmaşa bir anlığına da olsa dağıldı. Adımı bir yemin gibi, bir yalvarış gibi fısıldadı.

Everly.

Sonra bu görüntü paramparça oldu.

Tırnaklarımdan kopan pençeler Draven'ın göğsüne saplandı. Yüzü buruştu, bedeni yere yığıldı. Kan yüzüme sıçradı, parıldayan karın üzerine dağıldı ve kulaklarımı bir kez daha bir ıgık sesi doldurdu. Benim miydi? Başkasının mıydı?

Draven'ın dudakları tiksintiyle aralandı ve dudaklarından tek bir kelime tıslayarak ıktı.

Hain.

Yatakta birden doğrudum.

Terden sıırıslıklam olmuşum ve ince gecelik kumaŐım ikinci bir deri gibi vücuduma yapışmıştı.

Titrek nefesler alarak çocukluğumun geçtiği odanın duvarlarıyla kâbusumu bağdaŐtırmaya çalıştım. Gerçi burada da güvenli bir yer yoktu, sadece benden koparılan çocukluğumun boş bir yankısı vardı.

Yatak artık boğucu derecede küçüktü ve çok boştu. Benim olan skathryn'in tüylü beyaz başı yoktu, kendi kederinde bile beni teselli eden kız kardeşimin sıcak kucaklaması da yoktu.

Hiç istemediğim kocanın geniş göğsüne ya da koruyucu kollarına sahip değildim.

Hain.

O kelimenin hatırası bile beni irkiltti. Paslı bir bıçağın kemikten deriyi ayırması kadar acımasızca tenimde gezinen iki hece.

Battaniyeleri üzerimden attım ve ayaklarımı serin tahta zemine koydum. Rüyalar daha da kötüleşiyordu. Daha da canlı hale geliyordu.

Hain.

Bu söz, sanki Draven bizzat kendisi söylüyormuş gibi odanın içinde yankılandı.

Bayat havayı derin bir nefesle içime çektim ve yumruklarımı sıktım.

Günlerdir böyleydi. Tırtıklı bıçaklar gibi kesen rüyalar. Gerçekle gerçek olmayan arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran, anılarla iç içe geçmiş kâbuslar.

Ve her zaman, çocukluğumdaki yatağında, eski sedir ağacı ve hayalet kokan bir odada uyanırdım.

Kendimi dik durmaya zorladım, kuzeye doğru olan ve muhtemelen evlilik bağım olduğunu düşündüğüm o sürekli çekimi görmezden geldim. Uzuvarım yavaş tepki veriyordu, uyku ve dehşete çok benzeyen bir şeyle ağırlaşmışlardı.

Uzun süre hareketsiz kaldığım her an, Tharnok'un bedeninin ağırlığını tekrar üzerimde hissedebiliyordum. Kükürtlü nefesini koklayabiliyor ve pençelerinin derimi parçaladığını hissedebiliyordum.

Kapı çalınca düşüncelerimden sıyrıldığımda neredeyse minnettar olacaktım.

Ya da, eğer o ani ses uykusuzluktan bitkin düşmüş ruhumun kenarlarını tırmalamasaydı, öyle olurdu. Çok erken. Birinin beni aramaya gelmesi için çok çok erkendi.

Kapalı pencerelere doğru bir bakış attığımda midem bulandı; pencerelerin hemen ardındaki karanlığı idrak ettim. Gözlerimi kısıncı, doğudaki ormanın hemen üzerinden yükselen güneş ışığının bir lekesini seçebildim.

Ahşap çerçeveye daha sert bir darbe indi ve koridorun bir yerinden hoşnutsuz bir ses sessizlik çağrısında bulundu.

Çok erken... Bu da hiç iyiye işaret değildi.

Görüntüler bir anda zihnime hücum etti. İlk kez büyücülerin yanına sürüklendiğim andan, saraydan beklenmedik bir çağrı geldiğinde babamın kapıyı yumrukladığı ana kadar, zaman içinde donmuş anlar... Nefesimi tuttum, her bir görüntüyü zihnimin derinliklerine ittim, diğerleriyle birlikte gömdüm ve kapıyı araladım.

Bu, çocukluğumdan beri hatırladığım Alaric'ti. Bir zamanlar arkadaşım, ta ki beni esir alan kişi olarak geri dönene kadar.

Burada bulunan az sayıdaki kişiden biri olup da bana çocukluk kabuslarının kahramanıymış gibi bakmayan biri olduğu için, bu gerçeği ona karşı kullanmak zordu.

Alaric'in kurşuni gri gözleri, boğazını temizlemeden önce hâlâ endişeyle beni süzüyordu. Yoksa bu acıma mıydı?

O konuşmadan önce bile midem altüst oldu.

"Thane'in uzun evde bulunmanız gerekiyor." Yumuşak sesi havayı yarıp geçti ve doğrudan göğsüme işledi.

Amcam... benim Thane'im ve tam bir gölge tahtına oturmuş sadist, buraya sürüklendiğimden beri benimle birkaç kelimeden fazla konuşmamış olan adam, güneş daha esnemesini bitirmeden benim varlığımı talep ediyordu.

Yapabileceğim tek şey başımı sallamaktı. Amcamdan saklanmayı, hatta daha iyisi, kaçıp bir daha asla arkama bakmamayı ne kadar istesem de, beni buraya neden getirdiğini anlamam gerekiyordu.

Ve beni ne kadar süre daha yaşatmayı planladığı.

Ağır adımlarla çocukluğumun geçtiği odaya döndüm; oda, oyma ve dikişle yapılmış ejderhalarla doluydu; uyurken beni koruyacak olan atalarımın heykelleriydi bunlar.

Bir zamanlar bana teselli vermişlerdi, ama amcam söz konusu olduğunda hiçbir teselli bulamıyordum.

Onu bekletecek kadar aptal değildim. Bu yüzden geceliğimin üzerine pelerinimi giydim, kalın saçlarımı ördüm ve hâlâ başkasınınmış gibi hissettiren botlarımı giydim.

Sonra anılarla, hayaletlerle ve sadece bir çocuğun sahip olabileceği türden bir umutla dolu odadan uzaklaştım. Ama artık gerçeği biliyordum.

Ejderhalar bizi çoktan terk etmişti. Bu odadaki hiçbir şey, en önemli anlarda beni koruyamadı.

Ve kesinlikle amcamın planladığı her neyse, ondan beni koruyamazlardı.

EVERLY

AVLU, ESKİDEN BANA HUZUR VEREN TÜRDEN GÜNLÜK SESLERLE doluydu. Çamaşır tahtasına sürtünen kumaşın ritmik sesi, fincanlara doldurulan sabah kahvesinin sessiz girdabı ve oyma kupalarının başında dedikodu yapanların alçak sesle konuşmaları.

Elbette o zamanlar dedikodular zararsız geliyordu, hain, canavar ve fahişe gibi kelimelerle anılmıyordu.

Belki de sözler, taşıdığım tüm suçluluk duygusunun keskin kenarına dokunmasaydı, daha az umursardım. Sonuçta, yanlış değillerdi.

Ben bir haindim.

Kampa ilk girdiğim gün ne kadar öfkeli olsam da, on yıl önce yerle bir edilmiş klanın parçalanmış ailelerini ve boş bakışlarını görünce bu öfkeye tutunmak daha da zorlaşmıştı.

O erkeği hâlâ her gece rüyalarımnda görüyordum.

Omuzlarımdaki kasılmadan dolayı yüzümü buruşturarak gerinirken, Frostgrave Kralı düşüncesini aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Kanatlarım yorgunluktan yanıyordu, uzun zamandır kullanılmayan kaslarım titriyordu. Omurgamın alt kısmı bile ağrıyordu, her eklemim kaskatı kesilmişti, sanki bedenim gökyüzüne duyduğu özlem kadar ona kin de besliyordu. Uçmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bu gerginlik hala her kemiğime işlemişti.

Alaric görüş alanımın kenarına girdi. Kanatları hafifçe açıldı ve parıldayan kanatlarımla kış mavisini saçlarımla arasında tiksintiyle dolaşan birçok gözden beni ustaca korudu.

Sabahın erken saatlerinde önüme dumanı tüten bir fincan çay uzattı, sanki bir sunuymuş gibi hemen kabul ettim ve acı tatlı çayı bir nefeste içime çektim.

Tavrik yanımdan geçerken, sanki beni buraya kendisi sürüklememiş gibi şüpheyle bana bakınca, içimdeki sinirliliğin bir kısmının suçluluk duygumu gölgelemesine izin verdim.

"Şafak içeceğine hafıza kaybı toniği katmaya mı başladın?" diye fısıldadım Alaric'e kendi kendime.

Dudakları hafif bir gülümsemeye benzer bir şekil aldı. "Bugün olmaz, neden?"

Kupamdan uzun bir yudum aldım, içten dışa doğru beni ısıtmasının tadını çıkardım. Burası kışın olduğu kadar soğuk değildi, yine de iliklerime kadar işleyen o soğukluk, kurtulamadığım buzlu bir gölge gibi üzerime yapışmıştı.

"Her sabah ben ortaya çıktığımda yine aynı şaşkınlığı yaşıyor gibi görünüyorlar," diye yanıtladım. "Gerçekten etkileyici."

Kışın kanatlarımı gösterseydim göreceğim muameleye kıyasla bunun daha iyi olduğunu düşünsem de, en azından burada hala nefes alıyordum.

Geçerken kanatlarımı daha da açtım, sanki çaresiz bir kadın değil de eline silah verilmiş biri gibi poz verdim. Yine.

Parmaklarım bileğime doğru kaydı, çıplak tenimi okşadım. Batty'nin orada kıvrılmış ağırlığı olmadan kendimi eksik hissediyordum, onun sessiz mırıltısı tamamen yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

"Hâlâ gecelikle dolaşıyor olman da pek yardımcı olmuyor," dedi Alaric rahat bir şekilde, beni skathryn'im hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Uçmak için pek uygun bir kıyafet değil."

Korku yüzünden dikkatimin dağıldığını kabul etmek yerine, sanki bu seçim kasıtlıymış gibi omuz silktim.

"Elbette öyle. Belki onlara gerçek bir gösteri yapsam, her buz gibi günde beni görünce bu kadar etkilenmezler." Ve bu noktada onlara popomu gösterme düşüncesinin belli bir çocuksu çekiciliğe sahip olduğunu inkar edemezdim. Zaten daha fazla dehşete kapılmış olamazlardı.

Alaric kıkırdadı. "Sanırım bu sadece daha fazla dedikoduya yol açar, ama herkesin kendi tercihi."

Sert bir ses araya girdi: "Eğer hain kraliçe hem mecazi hem de gerçek anlamda kışını göstermek istiyorsa, onu bundan vazgeçirmeye çalışmanızın nedenini anlamıyorum."

Alaric'in yüzünün daha önce gölgeli olduğunu düşünmezdim, ama şimdi eşinin tiz sesiyle içten içe aydınlanmış, ısıltılı parlıyordu. Onun ıgılık atan varlığında bir nebze olsun huzur bulan tek kişi kesinlikle oydu.

Kupamı daha sıkı tuttum, biraz daha hızlı yürümenin avantajlarını ve dezavantajlarını tartışıyordum. Sadist amcamla karşılaşmayı bekliyordum. Zerina'nın iğneleyici kişiliğinden ise uzaklaşmam gerekiyordu.

Gerçekten de karar vermek zordu.

"Nazik ol, Rina," diye nazikçe uyardı Alaric, uzun örgülerinden birini çekiştirip dudaklarını alnına değdirerek, halka açık bir yerde yapılmaması gereken fazla samimi bir hareket yaptı.

Başımı çevirdim, alnımı alnıma yaslayan, bir şekilde koruyucu, rahatlatıcı ve neredeyse hayranlık dolu bir hareketi hatırlamamaya çalıştım; o erkek, sadece bir hafta sonra rüyasında benden duyduğu nefreti canlı bir şekilde görecekti.

"Belki de, tam da tekrar ayrılmanız gerektiği sırada bu kadar çok uzakta olmanızın sebebi o olmasaydı daha nazik olurdu," diye karşılık verdi, sesi yapmacık bir kontrolle.

Başımı hızla kaldırdım ve o kadar çabuk durdum ki çayım bardağın kenarından taşı. "Gidiyor musun?"

Birbirlerine baktılar, sonra yavaşça başını salladı. "Bir göreve gönderiliyorum, ama Zerina benim yerime geçmek için onay aldı."

Ona görevinin başka birini kaçırmak, bir Seelie çocuğunu almak olup olmadığını sormamak için dudağımı ısırdım. Eğer bu durum kocamı da ilgilendiriyorsa.

"Evet," diye araya girdi Zerina, kehribar rengi gözlerini devirerek. "Ve senin işe yaramaz kışına bakıcılık yapmaktan çok memnunum, ama hepimiz Thane'in istediğini yapıyoruz."

Bu sözlerle ayrıldı ve giderken bana alaycı bir şekilde hafifçe reverans yaptı.

En yakın müttefikim sayılan kişinin bu kadar çabuk gitmesi ve beni teselli olarak nefret dolu eşiyle baş başa bırakması karşısında göğsümde yükselen paniği bastırmaya çalıştım. Alaric nazikçe beni yürümeye devam etmem için dürttü ve aslında yeni korumamdan daha kötü şeylerin beni beklediğini hatırlattı.

"Şifalı kaynakların bu kadar çabuk etki etmesi ne güzel." Ses tonum umduğum kadar tarafsız değildi.

Yaralanmadan dolayı bilinci kapalıyken onu sevmek daha kolaydı, ama Alaric'in hatırına iyileştiğine sevindim. Tüm Unseelie'ler eşlerine "karakter" diye hitap etse de, gerçek ruh eşleri nadirdi. Onun acısını hissedebilecekti ve kesinlikle ölümünü de hissedecekti.

Yani onun ölmesini dilemedim. Sadece... biraz daha nöbet görevinden uzak kalabilmesini veya kelimenin tam anlamıyla başka herhangi birini koruyabilmesini istedim. Gerçi, amcamın bugün nihayet neyi açıklamaya karar verdiğine bağlı olarak, bunların hepsi önemsiz bir konu olabilir.

Şakalaşmalar beni içinde bulunduğum durumun gerçekliğinden uzaklaştırmıştı, ama artık neredeyse uzun eve varmıştık.

Alaric kapıların hemen önünde durdu ve gözlerimin içine baktı. "O da alışacaktır... muhtemelen. Ama eğer bu durumu kabullenmene yardımcı olacaksa," etrafına bakındı, meraklı kulakların olmadığından emin olmak için, "kız kardeşin hakkında bilgi edineceğim."

Wynnie.

Ayrıldığımdan beri uyanık olduğum her an, onun ölümüne yol açabilecek her türlü korkunç ihtimalin olasılığıyla doluydu. Onu tekrar tekrar gördüm; bir Tharnok'un çenelerinde ya da donmuş kan ve deri parçalarına dönüşmüş halde, ev haline getirdiği malikanenin katran lekeli zeminlerinde sürünürken.

Bütün bunlar, onu orada, korumaları yetersiz kalan ve ihanetten şüphelenecek bir kralın yanında bıraktığım için oldu. Ve ben onu yerde kanlar içinde bıraktığımda kral zaten ölmek üzereydi.

Alaric'ten onun hakkında bilgi almasını neredeyse yalvararak istemiştim ve şimdi kabul ettiğine göre, listesine bir kişi daha ekleme ihtiyacıyla dudaklarım aralandı.

Draven iyi miydi? Beni mi arıyordu?

Peki, ne amaçla?

Alaric, tam olarak ne söylemek istediğimi ve neden söyleyemediğimi biliyormuş gibi başını hafifçe salladı. Ona karşı gösterdiği tüm iyiliğe duyduğum, dile getiremediğim minnettarlığı ifade etmek için başımı eğdim; çünkü bana göstermek için hiçbir nedeni yoktu.

Sonra, köydeki tek iyi kalpli insanı arkamda bırakarak, amcamın karşısına tek başıma çıktım. Her şey bir şekilde değişecekti.

Tekrar.

Amcam, köyün merkezi olan uzun evde bekliyordu. On iki kişilik büyük bir masanın başucunda oturuyordu ve her öğünde orada yer, beni bir mahkum değil de onur konuğuymuşum gibi yanına davet etmekte ısrar ediyordu.

Kahvaltı için henüz çok erkendi, bu yüzden oda, güne hazırlık yapan birkaç köle dışında boştu.

Winter'dan aldıkları çocuk kölelerden hiçbirini henüz görmemiştim ve kimse bana nerede olduklarını söylemiyordu. Çocukken buradayken, sadece yetişkin köleleri aldıklarına inanacak kadar safmışım, ama karda ağlayan çocuk bu yanılsamayı paramparça etmişti.

Parçalar.

Yetişkin Seelie perilerinin demir prangalar takmış halini görmek, mavi saçlı küçük çocuğu düşünmeden bile yeterince dayanılmaz bir manzaraydı.

Omuzlarımı dikleştirerek, her zamanki gibi masanın diğer ucundaki sandalyeye oturdum. Ondan olabildiğince uzağa.

Amcam, Thane, Vaerin Skaeldruna. Hangi isimle anılırsa anılsın, o yine de buz sarkıtlarını emen bir piç kurusuydu.

Burada geçirdiğim günler boyunca, beni kaçırdığında aklında olan karşılıklı yarar sağlayan anlaşmayı benimle paylaşmayı reddetti. Herkese açık yerlerde birlikte yemek yemenin dışında, beni hiç görmek istemedi.

Henüz bana işkence yapmamış ya da beni öldürmemişti, ama durum en hafif tabirle gergin bir çıkmazdı.

Hizmetkârları göndermek için elini salladı ve ben kaşlarımı kaldırdım.

"Beni buraya neden geri sürüklediğini söylemeye hazır mısınız?" diye sordum, sanki bu soruya verilebilecek her olası cevap midemi dikenli, çalılık düğümlere dönüştürmemiş gibi arkama yaslanarak.

Gözlerini kıstı, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Kısa özgü argo kelimelerimden neredeyse benim ondan nefret ettiğim her şey kadar nefret ediyordu.

"Bugün daha mantıklı davranacağınızı ummuştum." Sesi hafif ama keskin bir tondaydı. "Özellikle de sizi ailenize geri döndürmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı düşünürsek."

Aile. Kız kardeşimi düşündüm; eğer Draven benim varlığıma ihanet ettiği için onu cezalandırmaya karar vermiş olsaydı, şimdi ölmüş olabilirdi. İstemsizce, neredeyse benimmiş gibi hissetmeye başladığım o canavarı da düşündüm.

Ama beni bir Hollow olduğum günahı yüzünden işkence görmem için büyücülere teslim eden erkeği ya da bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapmayan o adi Skaldwing'i kesinlikle hayal etmemiştim.

Engellememe fırsat vermeden alaycı bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Burada ailem yok. Bunu sen sağladın."

Beni büyücülere götürdüğünde. Annemi öldürdüğünde.

Sözler aramızda soğuk ve kırılğan bir şekilde duruyordu, tıpkı bir hafta ve bir ömür önce geride bıraktığım tüm buzlar gibi.

Başını yana eğdi, kaşları beklediğim öfkeden çok şaşkınlıkla kalktı. "Onun hakkında sormamanın sebebi bu muydu?"

Ellerimi masaya koydum ve kendimi ortalamak için tahtanın üzerindeki olukları takip ettim. En azından burada pençelerimi saklamak zorunda değildim.

"Yaptıklarından sonra onun hakkında konuşmaya hakkın yok."

Ağzından bir nefes kaçtı, neredeyse bir kahkaha gibiydi, eğer böyle şeyler yapabilseydi. Bir şeyleri çözmüş gibi kendi kendine başını salladı, dudaklarında küçümseyici bir gülümseme belirdi.

"Sen her zaman hayal gücü yüksek bir çocuktun. Ben de senin bana duyduğun aynı çocukça kini ona karşı da beslediğini sanıyordum. Tek kız kardeşime zarar vereceğimi düşündüğün hiç aklıma gelmemişti."

Gözlerimi kırıştırdım, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Bu mümkün olamazdı.

O burada değildi. Benim için hiç gelmemişti. Ve...

Gözümde, ona karşı gelen herkesin cesetleri, birbiri ardına cansız bedenler canlandı.

Onu zincirle bağlamıştı. Kalmasını emretmişti. Hâlâ kafamda yankılanan sesini duyabiliyordum, daha önce hiç göstermediği korku izleriyle doluydu bu ses.

Koş, Everly. Ne olursa olsun durma.

Ona yönelikti bu. Onun kendisini öldüreceğini biliyordu.

Yalan söylüyor olmalıydı.

"Siz hiçbir zaman itaatsizliği cezasız bırakmadınız," dedim sessizce.

“Hadi ama Everly. Ailenin önemini herkesten çok sen biliyorsun. Seni hayatta tutmak için neden bu kadar çok çalıştığımı sence?”

Dudaklarım aralandı, hem şaşkınlık hem de öfke karışımı bir ifadeydi bu.

"Evet, eminim çektiğim işkence senin için büyük bir yük olmuştur," diye tısladım.

Çenesindeki bir kas kasıldı.

“Seni hayatta tutmak için yapmam gerekeni yaptım.” Avizeden sızan ışık, siyah kanatlarının girintili çıkıntılı kenarlarını her türlü kızıl tonuna boyadı; bu, bana acının benim iyiliğim için olduğunu söylerken giderden aşağı akan kanı andırıyordu.

Parmaklarım masaya saplandı, gümüş pençelerim tahtaya nüfuz etti.

Hâlâ buna inanması şaşırtıcı olmamalıydı, ama bu, asla tam olarak iyileşmeyecek bir yaranın kenarlarını kaşıyordu; ölümden çok daha kötü şeyler olduğunu asla anlayamayacak bir erkeğin kendini beğenmişliği.

"Beni neden buraya getirdiniz?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, gözleri kapıya kayd.

Sebebini anlamam çok uzun sürdü. Yere vuran ayak sesleri, aceleyle ilerleyen bir askerin ağır, botlu adımlarıydı.

Tam ayağa kalktığım sırada bir mana patlaması kapıyı ardına kadar açtı.

Kalp atışlarım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu. Bir an için, Draven'ın geldiğini sandım. Deliceydi, ama yine de gözlerimin önünde gelişen gerçeklikten daha olasıydı.

Ormanın, çeliğin ve çocukluğumun kokusunu taşıyan mana, kapı aralığını gölgeleyen obsidyen kanatlar. Bir daha asla duyacağımı düşünmediğim bir sestten gelen yumuşak "Everly" çığlığı.

Ve tüm bunların altında yatan imkansız bir düşünce vardı: Amcam doğruyu söylüyordu.

Çünkü kocam beni almaya gelmemişti.

Annemde vardı.

EVERLY

ANNEMİN TUTUŞU CANIMI YAKIYORDU.

Her zaman öyle olmuştu. Kollarının ten rengi benimkinden iki ton daha koyuydu, sonsuz derecede sıcaktı, savaş yaralarıyla doluydu ve dünyanın geri kalanı paramparça olurken beni bir arada tutacak kadar güçlüydü.

Bir savaşçının kolları. İşte o buydu: amcamın ikinci komutanı. Onun stellari'si. Ya da öyleydi, ama hâlâ bu lanet olası cehennemde şimdi ne işi olduğunu anlayamıyordum.

Kulaklarımın önünden hızla geçen fısıltılı konuşmaları, kalbimin gürültülü atışlarının arasında zar zor duyabiliyordum.

"Beni beklemesi gerekiyordu."

"Öldüğünü sandılar."

Etrafımdaki kollar kasıldı. "Onu suçlayabilir misin?"

"Dikkatli ol, Mirevyn." Amcamın sesi, ikiz kardeşinin küstahlığına karşı bir uyarıydı; aynı hırıltıyı daha önce sayısız aile üyesine karşı da duymuştum... ama kız kardeşine karşı hiç duymamıştım.

Yanağım annemin uçuş kıyafetlerinin serin yüzeyine ve hatırlayabildiğimden beri taktığı kolyeye yaslanmışken, annemin göğsünün inip kalktığını hissettim.

Parmaklarım, yılların dokunuşuyla pürüzsüzleşmiş yüzeyiyle kolyeyi buldu ve Drakmor rününün tanıdık çizgilerini takip etti.

Veyr.

Oyulmuş sırtları takip ederken, ametistin koyu parıltısı altında kanatlarını uçmaya hazır bir ejderha gibi kıvrık tutarak, kelime fısıltı halinde ağzımdan çıktı.

Yükselmek.

Benden yavaşça uzaklaştı, endişeyle irileşmiş zümrüt yeşili gözleriyle bana baktı; zarif yüz hatlarının geri kalanı ise her zamanki gibi sert ve anlaşılmazdı.

Bakışları beni adeta yutarcasına süzdü, her yaramı kaydetti ve son gördüğü kırık ergen halinden bu yana geçirdiğim her değişimi işaretledi. Ben de ona karşılık verdim, çok tanıdık gelen o ince obsidyen savaşçı örgüsünü. Ama tenindeki tanıdık olmayan yara izlerini.

Ben gittikten sonra kaç savaş görmüştü?

"Burada nasıl oldun?" diye hırıltılı bir sesle sordum, hâlâ onun gerçek olduğuna tam olarak inanamıyordum.

Dolgun dudaklarını büzdü, gözleri çok kısa bir an için amcama doğru kayd.

"Başka nerede olabilirdim ki?" diye sakince karşılık verdi.

Kendimi, kurallarının sürekli değiştiği ve riskin her zaman ölüm olduğu, adını tam olarak koyamadığım bir oyunun ortasına atılmış gibi hissettim.

Yine de annem buradaydı.

Annem hayattaydı ve hâlâ amcamla birlikte çalışıyordu.

Parmaklarım kolyeden kayıp yanıma düştü; nostalji ve rahatlamanın sıcaklığı yerini daha sert bir şeye bıraktı.

Kızı gibi iğrenç bir varlık ortadan kalktıktan sonra geçen on uzun yıl boyunca hep onun yanında mıydı, ona koruyucu bir rol mü üstlenmişti?

Beni kaçırdığında duyduğu öfkeyi, beni serbest bıraktığında yaşadığı paniği düşündüm. Ona dair çelişkili algılar pek uyuşmuyordu, ama zaten bu durumun hiçbir yönü uyuşmuyordu.

"Beni neden şimdi buraya getirdiniz?" diye sessizce sordum.

Mümkünse neden daha önce yapılmadı? Mümkün değilse neden hiç yapılmadı?

Kaşları çatıldı. "Çünkü tehlikedeydin," dedi sanki çok açık bir şeymiş gibi.

Babamın yanına gittiğimden beri beni gözlemlemiş miydi? Orada güvende olduğumu bilecek kadar mı? Evlendikten sonra güvende olmadığımı bilecek kadar mı? Kocamın tehlikesini amcamın tehlikesiyle karşılaştırıp bir seçim mi yapmıştı, yoksa Thane nerede olduğumu öğrenip bu seçeneği ortadan mı kaldırmıştı?

Peki neden en azından hayatta olduğunu bana bildirmedi?

Amcamın önünde sormaya cesaret edemediğim sorulardı bunlar.

"Yani burada tehlikede değilim, değil mi?" diye açıkladım.

"Artık işler farklı." Elini benimkinin etrafına sardı ve hafifçe sıktı. Bir güvence miydi? Bir uyarı mıydı? Emin değildim. "şimdi önemli olan, ait olduğun yere geri dönmüş olman ve nihayet her şeyi geride bırakabilmemiz."

Gözlerimi kırpıştırdım, açıklamasının ikinci kısmına cevap vermeye hazır değildim. Ya da ilk kısmına da, fark etmez.

Onun hayatta olduğu gerçeğinin verdiği rahatlamayla, gerçek olduğu ve karşında olduğu gerçeğiyle teselli bulmak istiyordum, ama henüz anlam kazanamayan çok fazla eksik parça vardı.

"Bahsettiğiniz karşılıklı yarar sağlayan düzenleme bu mu yani?" diye sordum Thane'e, annemi işaret ederek.

Peki karşılığında ne elde etti?

"Vasi olarak hak ettiğiniz yeri korumanız hepimizin yararınadır," dedi üstü kapalı bir şekilde.

Cevap vermemesine gözlerimi kısıtım. Kimliğim artık pek de sır değildi, soyumdan bahsetmeye bile gerek yok. Bir yarı Seelie melezi olan bir yaratığın varisi olmasının ona ne faydası olabilirdi ki?

"Yoksa seni orada, Frostgrave Kralı'nın elinde lme terk etmemi mi tercih ederdin?" diye sordu Thane.

Eğer sesindeki ölümcül alt tonu fark etmeseydim, gerçekten meraklı gibi görünebilirdi.

Kanatlarımı gördüğünde Draven'ın öfkeli yüzünü hayal ettim. Ayaklarının dibinde paramparça olan bir beden. Derin sesiyle, kendisine ait olan şeye kimsenin zarar vermesine asla izin vermeyeceğine dair verdiği sözler.

Sonunda kocamın hangi versiyonunun ortaya çıkacağını söylemek imkansızdı, bu yüzden bunu inkar etmeye kalkışmadım. Hiçbir şey söylemedim.

Amcam, bunun yeterli bir cevap olduğunu düşünerek başını salladı. "Bunu düşünmediğimi iddia etmeyeceğim, ama annen bana ailenin ne kadar değerli olduğunu hatırlattı."

enesindeki bir kas hafifçe gerilerek ona baktı. "Evet, ama sonunda her zaman mantıklı olanı görüyorsun. Onu o kadere terk etmeyeceğini biliyorum, tıpkı benim de asla terk edemeyeceğimi bildiğim gibi."

Sözlerinde bir sertlik, kendi uyarısı vardı. Bir türlü bir araya getiremediğim bir bulmacanın daha fazla parçasıydı bunlar.

Geniş odanın her tarafına gerilim sinmişti, sessizlik ise bir anda herkesi boğuyordu.

"Evet," dedi amcam sonunda. "Hedeflerimizin örtüşmesi bir şanstı ve şimdi klan bunun faydasını görecek."

Başımı salladım, neredeyse alaycı bir ses çıktı ağzımdan. Amcam uzun evinde toplantılar yaparken, her odaya girdiğimde beni karşılayan neşeli karşılamayı kaçırmış olmalıydı.

"Skaldwing'ler asla—"

"Gölge Klanı benim emrettiğim gibi yapacak," diye sözümü kesti amcam, sadece bizim klanımızdan çok daha fazla ozan kanatlı olduğunu umursamaz bir tavırla.

Bileklerime kelepçeler geçirilirken bana aynı sözleri söylediği zamanki gibi, sesi hiç değişmemişti.

Ona beni bırakması için yalvardığımda.

Sen benim varisimsin ve Gölge Klanı'nın bir üyesisin. Emrettiğim her şeyi yapacaksın.

Annem, sesi o kadar inceydi ki, tam olarak hangi anıya takılıp kaldığımı bildiğine inanabilirdim, "Tüm Skaldwing'ler özünde hayatta kalmayı seven insanlardır," diye açıkladı. "Ama özellikle Gölge Klanı. Herkesin çıkarına olduğunu gördüklerinde akılları başlarına gelecek. Hayatının tehlikeye girmesine asla izin vermeyeceğim. Bir daha asla."

Elini bir kez daha elimi sıktı, sesi ciddiyetle alçaldı.

Güneş ışığıyla aydınlanmış, havadar odada nefes nefese kaldım, sanki bir gölün dibine zincirlenmiş gibiydim. Bu çok fazlaydı, çok hızlıydı.

Mutlu olmalıydım, ya da en azından rahatlamış olmalıydım, değil mi? Bu, her zaman istediğim şey değil miydi?

Annem geri döndü. Kabilenin içinde hak ettiğim yeri buldum. Korku içinde yaşamak zorunda kalmadığım normal bir hayat.

Alaric de Wynnienin durumunu kontrol ediyordu. Onu buraya getirecek miydi? Bu onun için daha güvenli olur muydu?

Mükemmele çok yakındı. Keşke parçalar birbirine uysaydı ya da amcam onlardan biri olmasaydı. Bunun yerine, içimdeki her parça onun söylediklerine içgüdüsel olarak isyan etti, bu yanlışlık ruhuma kadar yankılandı.

Sonra kendime bunun önemi olmadığını hatırlattım. Hayatım zaten Frostgrave Kralı tarafından ele geçirilmişti, varlığım sonsuza dek ona bağlıydı.

“Anlamıyorsun,” dedim anneme sessizce, gözlerimi sıkıca kapatarak. “Draven buna asla izin vermeyecek. Benim peşimden gelecek.”

İyisiyle kötüsüyle.

Annem başparmağını parmak boğumlarımın üzerinde gezdirdi; bu rahatlatıcı hareket, tenime kazınmış yüzüğün üzerinden geçince durdu. Çenesindeki bir kas gerildi, yüz hatları sert bir ifadeye büründü.

“Ve eğer öyle yaparsa, biz de ona hazır olacağız.” Öfkesini bir kenara bırakıp gözlerime samimiyetle baktı. “Everly, orada başına ne gelirse gelsin, bir daha asla ona geri dönmek zorunda değilsin. Artık evindesin. Artık güvendesin.”

Oda etrafımda dönmeye başladı ve ben yumruklarımı sıktım, pençelerim derime saplandı.

Orada sana ne olduysa.

Kış Mahkemesi'nde neler olup bittiğinden kendimin bile hâlâ emin olmadığımı nasıl açıkladım?

Bana bakmayan babamla her şeyim olan kız kardeşim arasında büyük bir zıtlık vardı. Nevara'nın arkadaş olamayacağımız konusundaki ısrarı, yanaklarından süzülen yıldız gibi parlayan gözyaşlarıyla adeta bir savaş halindeydi. Bir an ağzı açık canavarlar vardı, bir sonraki an ise beni sıcak bir göğüs sarıyordu.

Sonra da bana aitmiş gibi davranan küçük zehirli yaratık vardı.

Ve şimdi buradaydım, annemin güçlü kolları ve amcamın hesapçı bakışları arasında, hayatımın her anını belirleyen sonsuz çelişkilerin içinde boğuluyordum.

Pençelerimi daha da sertçe sapladım, tanıdık acıyı hissederek avuçlarımdaki yaraları yeniden açtım.

Ev. Güvende. Bu kelimelerin ikisinin de ne anlama geldiğinden artık emin değildim. Belki de hiçbir zaman gerçekten bilmemiştim.

Ama biliyordum ki, bunlar burada olup biten her neyse, tam olarak gerçeğe uymuyordu.

DÖRTNALA KOŞMAK

"BU ÇOK UZUN SÜRÜYOR," DİYE HOMURDANDIM.

Bir haftanın büyük bir bölümünü doğuya doğru yolda geçirmiştik, Leydi Noerwyn'in bizi sevgili, kaderimdeki geline götüreceğine yemin ettiği Unseelie'ye doğru ağır ağır ilerliyorduk.

Görünüşe göre benim lanetli sarayımda saklanan Skaldwing'ler.

Noerwyn beni görmezden geldi ve ben de topuklarımı Velgrun'un yanlarına saplayarak geyiği daha hızlı bir tırıs zorladım; bu da omzumdaki hâlâ iyileşmekte olan yarayı daha da acıttı. En azından bizi aşağı çeken bir kızak olmadığı için ana yollara bağlı değildik, ama bu hayvanlar yine de saraydaki Aldrath atlarımdan çok farklıydı.

Eğer Leydi Noerwyn'i buz canavarlarına terk etme riskini göze alabilseydim, çoktan buz üzerinde yürüyerek saraya geri döner, Vizyonerimden cevaplar ister ve evimin etrafındaki koruma büyülerini yeniden etkinleştirirdim. Bunun yerine, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmişiz gibi kırsalda ağır ağır yürüdük.

Sanki Unseelie gelinimi kaçırılı neredeyse iki hafta geçmemiş gibi.

Peki, ne amaçla? Beni sınırın ötesine çekmek için mi? Resmen yeni bir savaş başlatmak için mi? Yoksa bu onunla ilgili miydi? Yaptığı bir şey miydi? Ailesinin bir borcu muydu? Ya da büyücülerle başlattıkları her neyse onu bitirmek için miydi?

Bunların hiçbiri, en başından beri neden dışarıda olup onlarla buluştuğuna dair bir açıklama getirmiyordu. Onların geleceğini biliyor muydu? Onlarla iletişim halinde miydi? Onlar için casusluk mu yapıyordu?

Dişlerimi sıktım, çenemdeki bir kas bu düşünceyle kasıldı. Yalanlarının bedelinin farkında mıydı acaba? Krallığım için vaat edilen kurtuluşun peşinden giderken sarayım canavarlara karşı savunmasız kalmıştı.

Arkadaşım eyerinden düştü ve bir saat içinde en az on ikinci kez kendini düzeltmek için çabaladı.

"Keşke şu lanet olası koltuğundan kalkmasaydın, belki daha hızlı giderdi," diye mırıldandım, boynuma baskı yapan çok küçük pelerini sinirli bir şekilde çekiştirerek.

Daha doğrusu, ölen kocasının pelerini.

Hareketleri takip etti, gözleri karardıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Pekala, diğer birçok seçeneğimizi de incelemekten çekinmeyin." Sesi yorgundu ama bu durum alaycılığını azaltmadı. "Eminim ki bir sürü seçeneğiniz vardır."

Kadın homurdanarak, geyiği yola devrilmiş bir ağacın üzerinden atlarken, oturduğu yerden kalkmamak için tekrar çabaladı. "Sonuçta benimle anlaşmayı kabul etmenizin sebebi buymuş demek ki."

Onu canavarlara terk edip sarayıma dönme isteği doruk noktasına ulaştı. Ve belki de, buzun içinden geçmenin göğsümdeki yarayı yeniden açmayacağına güvenebilseydim, bu riski göze alırdım.

Eğer vizyonerimin söylediği buzla lanetlenmiş her bir söze güvenebilseydim...

Yüzümü buruşturdum ve Nevara'yı ve aramızdaki ihaneti zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Kız kardeşini öldürmemek için bir anlaşma yapmış olabilirim, ama senin için böyle bir söz vermedim, sürtük," diye homurdandım.

Tuttuğum dizginlerin üzerini buz kaplamıştı, buz geyiğin kıvrımlı boynuzlarının üzerinden yavaşça yükseliyor, zaten boynuzların üzerindeki sivri uçlarda oluşmuş olan buz katmanlarına ekleniyordu.

Noerwyn'in silueti görüş alanımın kenarından kayboldu, bindiği at bir sonraki tepeye varmadan hemen önce durdu.

Eğer bu durumu daha fazla uzatırsa, Parçalı Anne ona yardım etsin.

"Kız kardeşini bulmakta bu kadar istekli biri için hiç de aceleci değilsin," dedim, atımın dizginlerini çekiştirerek.

Noerwyn'in mavi gözleri kış alevleri gibi parladı, bana dik dik bakarken dudakları bir hırıltı şeklini aldı.

"Kardeşimi benden daha çok bulmak isteyen kimse yok," diye tısladı. "Onların yanında olduğu her an ona ne tür şeyler yaşatabileceklerinin acı verici bir şekilde farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

Kaburgalarımın altında bıçak gibi kıvrılan bağ, Everly'nin zarar görmesi düşüncesiyle evlilik yeminimi derinden sarsıyordu. Zaten sürekli beni çekiyor, güneye, Vahşi Topraklara doğru sürüklüyordu. Bana herhangi bir şey hissettirdiği için o lanetli yüzüğe lanet ettim.

Geri döndüm, ta ki Velgrun'um Noerwyn'inkinin yanına gelene kadar.

"Yine de..." diye homurdandım, hareketsiz duran geyiğini işaret ederek. "Canavarı durdurmayı başardın."

Yaralı bir yak hızında krallık boyunca ilerlemek zorunda kalmıştım ve kız kardeşi kadar çok sır saklayan bir kadının şüpheli bilgilerine bel bağlamıştım.

"Hayır, kendini durdurdu," diye itiraz etti ve topuklarıyla Velgrun'u dürttü.

"Neden—" Soruyu tamamlamadım. Tamamlamama gerek yoktu.

Geyiklerin kendi kendilerine durmalarının tek bir sebebi vardı.

Kan kokusu.

Tahmin ettiğim gibi, geyiğim karda huzursuzca toynaklarını yere vurmaya başladı, tüyleri diken diken olmuştu ve önündeki yoldan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Bütün duyularım son derece tetikteydi. Yalnız olmadığımızın işaretlerini bulmak için ormanın seslerini dikkatle dinlemeye çalıştım. Geçtiğimiz köylerin çoğu hasar görmemiş olsa da, şu anda bulunduğumuz gibi arka yollarda birkaç küçük katliam alanı vardı.

Donmuş gece havasını derin bir nefesle içime çektim. Durgun ve enerjisizdi, taze kar ve çam kokusu vardı. Velgrun'u kızdıran her neyse, ondan eser yoktu.

Burada, uzaktan gelen baykuş kedisinin tiz seslerinden ve ormanın çalılıklarında avladıkları minik kemirgenlerin hışırtısından başka hiçbir şey yoktu.

Ama hiçbir hırıltı yoktu. Gecenin kendisinden ve gölgelerinde gizlenen buz canavarlarından saklandığı o ürkütücü sessizlikler de yoktu.

Geyikten inip tepeye doğru yola koyulmadan önce Noerwyn'e sessizce oturmasını işaret ettim. Tepenin hemen ardında, yükselen çam ağaçlarının arasına kurulmuş, soluk kütükleri kırağıyla parıldayan bir kulübe vardı.

Ön verandayı süsleyen ince, kopmuş kol olmasaydı, burası çok rahat bir yer olabilirdi; tembel bir avcının artakalan parçasıydı bu. Karnını doyurmuş ve artık sadece zevk için avlanan bir avcıydı.

Kan eskiydi, koyu kahverengi bir renkteydi, et ise benekli griydi ve yarısı taze karla kaplıydı. Kulübenin yanındaki yerde daha birçok uzuv vardı, sanki sürüklenmişler ya da koşu sırasında öldürülmüşlerdi.

Dişlerimi sıktım, etrafı tarayarak, krallığımda dolaşan don lanetli canavarlardan hangisinin avlarını boşa harcayacak kadar cüretkar davrandığını merak ettim.

Tharnoklar dağınık yiyen hayvanlardı, ancak bir sürü halinde leşi tamamen yiyip bitirirlerdi. Brakhoundlar bazen kemik bırakırlardı, ama bunun dışında pek bir şey bırakmazlardı. O zaman bile, leş yiyiciler leşi saatler içinde temizlerdi.

Zihnimin köşelerinde bir şeyler beni çekiştiriyordu.

"Gidiyoruz!" diye bağırdım, arkamı dönüp çenemi Noerwyn'e doğru sertçe sallayarak.

Bu sefer itiraz etmedi; bunun sebebi, hayatta kalan kimsenin olmadığı bir evin nasıl görüldüğünü bilmesi miydi, yoksa benim gibi bir tuzağın gölgesini derinden hissetmesi miydi, bilemiyorum.

Eyerin üzerine atladım, altımda Velgrun karları rahatsız edici bir şekilde kıpırdarken ağaçlık alanı tarıyordum. İşte o zaman fark ettim, kulübenin arka tarafına yakın karda derin bir çizgi kazınmıştı. Düzensiz ve yanlıs bir çizgiydi.

Sanki yerin hemen altına devasa bir şey sürüklenmiş gibiydi.

Bu buz gibi cehennemde neler oluyor böyle...

Bakışlarım daha da genişledi. Gözlerimi zorladığımda, ağaçların doğal olmayan açılarla eğildiğini, kabuklarının kurtlar için çok yüksek, Tharnoklar için ise çok hassas, temiz oyuklarla çizildiğini fark ettim.

Karın çöktüğü yerde oluşan buz tabakası garip bir şekilde parıldıyordu, sanki altından bir şey tünel kazmış gibiydi.

Yanımda, Noerwyn'in geyiği başını salladı, toynakları yere vurdu. Kadın gerildi, dudakları hafifçe aralandı, gözleri karda oluşan o kırık çizgiye kilitlendi. Yine de konuşmadı.

İçimdeki her içgüdü bunun yanlıs olduğunu söylüyordu. Hem de çok yanlıs.

Mülkün seçimi... fazla tesadüfiydi. O kadar ki, Unseelie piçlerinin de bunda parmağı olduğundan şüphelendim.

Neredeyse bunun onların bir başka oyunu, bir başka dikkat dağıtma taktiği, krallığının savunmasını paramparça edip onlara karşı koyacak hiçbir şey kalmayana kadar yıkmak için tasarlanmış bir başka karmaşa olduğuna inanabilirdim, ama bu farklıydı. Daha eski. Daha karanlık.

Her iki durumda da onu bulmalıydım.

Göğsümde acı ve suçlayıcı bir ritimle atan bir bağ vardı. Everly olmadan canavarları durdurmanın imkanı yoktu. Krallığımı kurtarmanın da imkanı yoktu. Ve eğer Unseelie onu öldürürse...

Dizginleri daha sıkı kavradım ve Noerwyn'e döndüm.

"Unseelie'lerin kız kardeşinize nasıl davrandığı hakkında ne biliyorsunuz?"

Dudakları inceldi. Bakışları gözlerimden uzaklaşıp ilerideki yola kayd.

Yolculuk sırasında ona ilk defa soru sormuyordum, ama karım hakkında doğrudan ilk defa soru soruyordum.

Ve ilk defa tereddüt etti.

"Bazı şeyleri eşinize sormanız daha iyi olur."

Dudaklarım aralandı, dilimin ucunda acı bir yanıt dengede dururken, etrafımdaki dünya sıcak bir yemek salonuna dönüştü. Şöminede çıtırdayan bir ateş yanıyordu ve gümüş pençeler tahta bir masaya saplanmıştı.

Gözümü kırptığımda, görüntü kayboldu ve bir kez daha karla çevriliydim. Boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar Leydi Noerwyn'e verdim.

"Kendisi açık sözlü biri olarak tanınmıyor," diye karşılık verdim. "Ayrıca onu böyle davranmaya zorlayan bir anlaşma da yok."

Aramızdaki yemin alevlendi, dilini ele geçirdi. Karıma ulaşmamıza veya ona nasıl davranıldığını anlamamıza yardımcı olacak her şey anlaşmamızın sınırları içindeydi. Bir kalp atışı sonra mana ile doldu, içinden küfretti.

Öfkeli bir bakışla nefesini tuttu ve kelimeleri zorla ağzından çıkardı. "Kardeşim bize geldiğinde yarı ölüydü. Her yerinde yanıklar ve kesikler vardı. Günlerce çıplak karda yürümekten ayakları harap olmuştu. Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum."

"Büyücüler..." Kelimeler sestten çok hırıltı gibi ağzımdan döküldü, dişlerimin arkasını çizecek kadar kaba bir sest.

"Ona hiç sormadım," dedi Noerwyn hızla, "ama zamanla parçaları bir araya getirdim. Oraya geri sürüklenmekten çok korkuyordu. O kadar

korkmuştı ki, işin özüne indiğimizde, o hayata geri dönmektense senin çağrına kulak verdi.” Yutkundu. “Ve—”

"Ne?"

Yemin onu bir kez daha yakaladı ve gerçeğin ortaya çıkmasına neden oldu.

“Bazen uykusunda konuşuyor. Birilerinin onu aradığını ve onu bulmak için öldürmeye bile hazır olduklarını biliyordu. Bu yüzden önce ben onları bulabileceğimden emin oldum.”

EVERLY

ANNEMLE BEN ASLA YALNIZ KALMADIK.

Kahvaltının ardından beni antrenman yapmak için arenaya götürdü. Tavrik de bize katıldı. Uçuş antrenmanı yaptık ve amcam formumu kontrol etmek istedi. Hamamlara doğru gittik ve Zerina'nın iyileşmiş olan yarasını ıslatmak için acil bir ihtiyacı vardı.

Annem kasıtlı bir plan olduğunu fark ettiyse de belli etmedi. Ayrıca, o yakındayken bana alaycı bir şekilde bakmaya cesaret eden kimse de yoktu, bu yüzden en azından hain, canavar ve iğrençlik fısıltıları dinmişti.

Ona nihayet bilmek istediğim her şeyi sorabilecek kadar yakınımda olmasına rağmen, sorularımı dile getirme fırsatı bulamamak inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Manamı bağlayan o muydu? Neredeyse emindim. İnanılmaz derecede güçlüydü ve sırrını emanet edebileceği başka kimseyi düşünemiyordum. Yıllar önce, çoğu çocuk manasının başlangıcını görmeden yıllar önce, benden fışkıran mana ile ilgili rüyalarım veya anılarım vardı, bunları yıllarca görmezden gelmiştim. Buzla kaplı olduğu için mi saklamıştı?

Ama babamın malikanesine güvenli bir şekilde ulaştıktan sonra neden onu çözmemişti?

Kaldı ki, beni kurtardığında neden benimle gelmemişti? Bunca zamandır diğer skaldwing'lerle savaşmak için geride kaldığını sanıyordum, ama şimdi buradaydı.

Peki onları bana getiren kahin neredeydi?

Ama ona bunların hiçbirini sormadım.

Gizlilik yanılmasına en çok yaklaştığımız an, beni ölenler için bir yaprak yakmak üzere Valbough ağacına götürdüğü zamandı.

Kanatlarım protesto edercesine çığlık atsa da, beni dağın yamacından yukarı çıkarırken itiraz etmedim. Beni meşgul ederek panik halimden ve sorularımdan uzaklaştırmaya mı çalışıyordu, yoksa çocukluğumdan beri bildiğim bir taktik miydi, yoksa son on yılı olabildiğince çok bir güne sığdırmak için mi çaresizdi, emin değildim.

Böylece batan güneşin gölgeleri arasında onu takip ettim ve kutsal ormana vardık. Ağaçlar soluk lavanta, altın ve beyaz tonlarıyla parıldıyordu, mor salkımların bal gibi kokusu bizi daha da yakına çağırıyordu.

Ormanın ortasına doğru yürüyüşe başlamadan önce ağaç sınırının hemen dışına indik. Annemi takip ederek ağaçların tepelerinin altından, tanıdık bir yolda yürüdüm. Kökler, toprağın içinden eski damarlar gibi kıvrılıyordu, dallar başımızın üzerinde kafesli katedraller gibi kemerleniyordu ve her şeyin üzerine bir sessizlik çökmüş gibiydi.

Tam olarak sessizlik değil, ama daha kadim bir şey. Sakin ve koruyucu. Gölgeleri ve canavarları uzak tutmayı vaat eden bir şey. Eğer böyle bir şey mümkünse tabii.

Başımızın üzerinde açan çiçeklerden oluşan perdeler dalgalanıyor, havada düşen yıldızlar gibi süzülen soluk ışık zerrecikleri saçıyordu.

Işıқта danslarını izlerken garip bir huzur duygusu içime çöktü, yıllardır hissetmediğim bir şeydi bu.

Ormanın kalbinde devasa Valbough ağacı yükseliyordu.

Kutsal ağaç.

Ağacın gövdesinin yakınında, hiç sönmeyen alevlerle beslenen Drakmor rünleriyle oyulmuş alçak, geniş bir taş sunak duruyordu.

Diğer Skaldwing'ler zaten oradaydı, açıklığın her tarafına dağılmışlardı. Kaybettikleri herkesi hatırlarken gözlerini sıkıca kapatmış bir şekilde diz çöktüler.

Ateşin ışığı yüzlerini altın rengine boyadı, kederlerini sarsılmaz ve saygı dolu bir şeye dönüştürdü.

Tavrik, tesadüfen de olsa, kendi ölülerinin anısını onurlandırmak için oraya gitmişti; ancak o bile, çok yakın durarak kutsal ritüeli bozmak istemezdi.

Derin bir nefes aldım, çiçeklerin tatlı, çiçeksi kokusu beni sarıp sarmaladı, göğsüm rahatladı, sanki orman tenime nefes veriyordu.

Küçük, kemikten oyulmuş bir kaseyi kurutulmuş mor salkımlarla doldurma, çocukların topladığı bir yığından bir dal alma ve onu da tutuşana kadar sunağın alevlerinden geçirme gibi tanıdık hareketleri yaparken ilk kez nefes alabiliyordum.

Çubuğu kaseye bıraktım ve ağacın önünde diz çöktüm. Annem de yanıma çöktü, kendi hafifçe tüten kasesiyle. Kurutulmuş funda kokusu havayı dolduruyor, hafif bir esintiyle etrafımızı sarıyordu.

Derin bir nefes daha aldım. Fundalar yanana kadar böyle kalacaktık, ölülerimizi anacak ya da onlar hakkında hikayeler anlatacaktık. Onların kaybını hissedecektik.

Ancak aklımı dolduran, öldürülen aile üyelerimin yüzleri değildi. En azından sadece onlarınki değildi.

Annem sessizce, "Askerler senin onu kurtardığını söylüyor," dedi.

O, tıpkı Vizyoner gibi, her zaman ne düşündüğümü bilme konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipti; ancak annemin bu yetenekleri, Parça Ana'nın bizzat kendisinin vizyonlarından ziyade, yıllarca savaş alanını okuyarak gelişmişti.

"Başka seçeneğim yoktu," diye yanıtladım.

Bana sertçe baktı. "Evlilik bağı yüzünden mi?"

Kasedeki yanan yapraklara kararlı bir şekilde baktım. Ona, klanımızın yarısını katleden, ailemi benden alan o adamın ölümünü izlemeye dayanıp dayanamayacağımdan emin olmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Şimdi bile, bu bağ her geçen saat beni biraz daha fazla çekiyordu, öyle ki uyanıkken de onu görebildiğimi hayal etmeye başlamıştım. Elinin yüzüğünü sıkıca kavradığı anları ya da parçaladığı canavarların buz gibi parıldayan kalıntılarını görüyordum. Hatta Wynn timer'yi bile görüyordum; sarı bukleleri alışılmadık derecede cansız, soluk mavi gözleri ise yanında geçirdiğim son geceden bile daha bitkin görünüyordu.

Sonunda, tam yalan olmasa da, "Gitmem gerekiyordu," dedim. "Wynn timer evdeydi."

"Üvey kız kardeşin mi?"

"Kız kardeşim," diye sessizce düzeltiltim.

Onun keskin nefes alışını hem duydum hem de hissettim.

"Başka seçeneğim yoktu," dedim tekrar, söylemediğim her şeyi duyup duymadığını merak ederek.

Yeni bir hayat kurmaktan, yeni bir aile bulmaktan, sensiz yaşamaktan başka çarem yoktu.

Birkaç saniye boyunca, açıklıktaki tek ses, yanan mor salkımların düzensiz çıtırtısıydı. Tavrik bile alışılmadık derecede hareketsizdi; o kadar uzakta duruyordu ki ne kadar dinlediğini anlamak imkansızdı.

“Bunu biliyorum.” Annemin sesi her zamanki gibi sakindi, omuzları dikleşmiş bir şekilde sunağın alevlerine bakıyordu. “Ben de bilmiyordum.”

Sorularımı sormamış olsam da, o bana kısmen cevap vermenin bir yolunu bulmuştu. Uzak durmak istememişti. Beni terk etmek istememişti.

İçimdeki bir şeyi rahatlattı, bir türlü iyileşmeyen yaralara merhem gibi geldi.

“Çiçek yapraklarını benim için mi yaktın?” Sözler alçak bir fısıltıydı, dudaklarımdan çıkar çıkmaz rüzgar tarafından yutuldu.

Yine de yutkundu, yavaşça döndü ve bakışları benimkilerle buluştu.

“Her zaman. Kaybettiklerimi hatırlamak için.”

Geri kalanını söylemedi ama yine de duydum. Hâlâ benim için o kaseyi yakıyordu. Bir daha asla geri alamayacağımız yıllar için.

Bir daha asla olmak istemediğimiz insanlar için.

Günler, uçmak, antrenman yapmak ve tüylerimi diken diken eden bir erkekle yemeklerimi paylaşmak arasında garip bir döngü halinde devam etti. Annemle hâlâ hiç yalnız kalamıyordum.

Hâlâ hiçbir cevap alamadım.

Draven hâlâ beni almaya gelmemişti, ancak gündüz gördüğüm görüntüler neredeyse rüyalar kadar yoğun ve etkileyici hale gelmişti. Bunlar kısa, keskin duygu ve görüntü patlamalarıydı; çoğunlukla canavarlar ve uçsuz bucaksız kar manzaralarıydı.

Yani onun hayatta olduğunu, seyahatte olduğunu ve bitmek bilmeyen bir öfke içinde olduğunu biliyordum.

O saatte yaklaşık yetmiş dördüncü kez yere yığıldım; her zamankinden daha da dalgın olduğum bir anda Zerina'nın hançerimi kolayca engellemesiyle yere serildim.

“Vuruşların hâlâ çok zayıf,” Tavrik'in alaycı sesi antrenman sahasında yankılandı.

Kendi antrenmanından başını kaldırmadan, Zerina ile olan karşılaşmamla ilgili bir eleştiri daha yöneltti. Annem, beni gözünden ayırdığı birkaç saat boyunca her öğleden sonra amcamın yanındaydı.

Eve döndüğünde her zaman endişeli görünürdü, ama her soruyu dinleyen kulaklara doğru keskin bir bakış atarak savuştururdu.

Zerina beni ayağa kaldırırken, "Merak etme," diye mırıldandı. "Bunu fark etmesinin tek sebebi, kendi itişlerinin son derece zayıf olması."

Dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. Şu an tam olarak arkadaş canlısı değildi, ama eşinin tahmin ettiği gibi açık düşmanlığı biraz azalmıştı.

"Öyleyse Alaric'e fark ettiğini söylemeli miyim?" diye araya girdi Tavrik'in antrenman partneri.

Dudakları tiksintiyle büküldü. "En sarhoş halimde bile, bekar olsam da evli olsam da, hamamdakiler her şeyi duyuyor."

Tavrik kaşını kaldırdı. "Gitmeden önceki gece alev almış gibi çılgılık attığını duydu mu?"

Zerina dövüş pozisyonunu alırken kıkırdadı. "Bir kadının zevk sesi senin için yabancı bir ses mi?"

Diğer savaşı iç çekti. "Seni savunmak istiyorum Tav, ama tam da bu tuzağa düştün."

Tavrik, güçlü bir darbeye düelloyu sonlandırdı ve Zerina tekrar güldü.

"Sanırım biriken tüm o öfkeyi bir şekilde dışa vurması gerekiyordu. Hadi selam vermeye geçelim."

"Hazırlıkçılara saklanmaları için söyleyin," diye mırıldandı Tavrik.

Kaşlarımı çattım, ama tam olarak itiraz edemezdim. Her gün Zerina veya annem bana hançer ve okçuluk eğitimi veriyordu. Hançerle idare eder olsam da, yıllarca eğitimden uzak kalmak kollarımı güçsüzleştirmiş, kanatlarımın etrafında hareket etme becerimi hantallaştırmıştı.

Tahmin ettiğim gibi, dirseğimi geriye doğru çektim, ancak istemeden o kasları da sıkıştımda kanadım ile dirseğime çarptım.

Zerina bana yan gözle baktı. "Orada geçirdiğin on yıl boyunca gerçekten hiç eğitim almadın mı? Düşman bölgesinde kendini savunacak hiçbir yolun olmamasından hiç endişe duymadın mı?"

Nefesim kesildi, onun yorumu, şu anda düşünmemeye çalıştığım her şeye çok yakındı; hayatımın her alanını saran sürekli korku ya da krallığına halkımı gördüğü yerde öldürme emri veren erkeğin bana verdiği kısa süreli güvenlik yanılsaması gibi.

Kusursuzca şekillendirilmiş ve ölümcül derecede soğuk yüzünü gözümde canlandırdım. Bu görüntüyü bastırmak için gözlerimi sıkıca kapattım, ancak bunun yerine yumruklarını gördüm; saf, acımasız bir buz gibi sıkılmışlardı.

Daha önce acımasızdı ama artık o seviyenin de ötesindeydi. Bağın hâlâ onu çağırıyor olması, sanki tehlikenin kendisi olduğunun farkında değilmiş gibi davranması mantıklı değildi.

Gözlerinin içine dik dik baktım. "Her yer benim için düşman bölgesi ve bıçak kullanma becerilerim, ihtiyaç duyduğum anda beni korumaya yetmedi."

Ne amcama karşı ne de kocama karşı, eğer sonunda beni öldürmeye karar verirse, Nevara'nın kehanetleri umrumda değil.

Zerina bakışlarını kaçırdı ve başını hafifçe salladı. "Thane sana yardım etmeye çalışıyordu."

Hedeflere dönerek alaycı bir şekilde, "Şey, sanırım hiçbir zaman onun yardımına ihtiyaç duymamak için Parça Anası'na dua edebilirsiniz," dedim.

Ondan sonra konuşmadık, zaten konuşmayacağımızı biliyordum. Konuşmalar her zaman manamla, ya da manamın yokluğuyla ilgili olduğunda duruyordu. Son günlerde bana yöneltilen tüm sözlerle rağmen, "Boşluk" asla bunlardan biri değildi.

Ancak ne zaman bu konuyu anneme veya amcama açmaya çalışsam, uyarıcı bakışlarla ve buz gibi sessizliklerle karşılaşırıyordum.

Her gece, zaten hassas olan sinirlerim biraz daha geriliyordu.

Bütün hayatımı karanlıkta geçirdim. Annem saçımı örme bahanesiyle boyamış, hatırlayamayacak kadar küçükken manamı bağlamış ve elime bir bıçak tutuşturup kaçmamı söyleyene kadar bir kez bile kış yarı benliğimden bahsetmemişti.

Shards, Draven'ın sakladığı sırları yalnızca kendisi biliyordu. Ve Nevara...

Nevara her şeyi en iyi bilen kişiydi. Sözlerini zihnimde tekrar tekrar evirip çevirdim.

Görebilmemin tek yolu buydu.

Buraya geleceğimi biliyor olmalıydı. Kış Sarayı'na bağlıydı ve asla ölemeyeceğimi söylememişti, sadece Draven'ın beni öldüremeyeceğini söylemişti. Beni Draven'ın yolundan çekmek, yeni bir gelin için yer açmak için mi götürülmeme izin vermişti?

Boğazımda safra birikti ve onu yuttum.

Elbette başka bir olasılık daha vardı. Eğer Winter hâlâ benim mana'ma ihtiyaç duyuyorsa... belki onu geri almanın bir yolu vardı.

Bir şekilde, gizlilik yeterince uzamıştı. Bu gece cevapları almayı planlıyordum.

EVERLY

O AKŞAM, ZORLA İÇİNE SOKULDUĞUM KIRILGAN ATEŞKESİ BOZMAYA kendimi hazırladım ve bunun sonuçlarının ne olacağını merak etmemeye çalıştım.

Yemek odasında gerilim o kadar yoğunlu ki, etrafımızı saran havayı adeta görebiliyordum; tıpkı kız kardeşimin malikanesinin etrafına, her Tharnok'un ölümüyle birlikte çöken kanlı buz parçaları gibi.

Klanın geri kalanı da aynı şeyi hissetti.

Çatal bıçakların sessizlik içinde çıkardığı her sürtünme sesi, her lokma çok temkinli alınıyordu; sanki yiyenler bu sesin efendilerinin dikkatini çekeceğinden korkuyorlardı.

Aramızda duran et parçasının üzerinden gözlerimi diktim; amcamın ilk dilimi kestiği yerden derisi yanmış, çatlamıştı. Duman ve yağın keskin tadı, hafif tatlı böğürtlen şarabıyla karışarak dilimde yoğun bir tat bırakmıştı.

Boğucu bir durumdu. Ben de boğuluyordum.

Ya da en azından, masanın karşısındaki erkeği her gördüğümde yavaş yavaş iç organlarını dışarı çıkarmak istemediğimi saklayarak bir günü daha geçirmek zorunda kalsaydım, öyle yapardım.

"Sorun mu var yeğenim?" Sesi, gülümsemesi kadar küçümseyiciydi.

Annemin zümrüt yeşili gözleri kısa ve hafif bir şekilde parladı, ancak yemeğini sessizce yemeye devam etti.

Dişlerimi sıktım, gidecek başka yerim olmadığını kendime hatırlattım. Tamamen onun insafına kalmıştım.

Tekrar.

Ama bu, benim de karanlıkta kalmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bardağımı biraz daha sıkı tuttum ve kalan şarabı bir çırpıda içtim; sanki bu bana konuşmak için gereken cesareti verecekmiş ya da en azından biraz hitabet yeteneği kazandıracakmış gibi.

Anneme beni bulması ve bana paramparça olmuş cevaplar vermesi için her fırsatı vermiştim, ama henüz beni aramamıştı. Bunların hiçbirine dair tek bir lanet olası açıklama bile sunmamıştı.

Dudakları aralandı, kaşları çatıldı, sanki konuşmaya, hatta belki de ben konuşmadan önce beni durdurmaya hazırlanıyordu.

“Everly—”

"Mana'm hakkında bilgi edinmek istiyorum," diyerek sözünü hızla kestim ve sözlerimi amcama yönelttim.

Daha önce sessiz olduğunu düşünüyorsam da, sözlerim üzerine çöken sessizlik, zehirli bir okun ete saplanması gibiydi; bunun yanında hiçbir şeydi.

"Ne amaçla?" diye sordu bir an duraksadıktan sonra.

İnanamazlık duygusu içimi kapladı. Ne için?

"Haftalarca işkence görmeme değecek kadar önemliydi ama şimdi o kadar önemsiz ki, sizi ilgilendirmiyor mu?"

İçini çekti ve sandalyesine geri yaslandı.

"Artık bunu geride bırakmanın zamanı geldi," diye nazikçe azarladı, sanki ben huysuz bir çocuktan farksızmışım gibi. "Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız. Annen dürüst olsaydı, böyle önlemlere başvurmaya gerek kalmazdı."

Annemin eli, alışılmadık bir duygu gösterisiyle çatalını sıkıca kavramıştı. Thane bu hareketi fark etti ama sanki hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

“Şu anki durumda... artık mananız olduğunu ve Parça Anası'nın sizi lanetlemediğini bildiğimize göre, bu yeterli olacaktır.”

“Kime yeter ki?” Kesinlikle bana değil.

"Olası bir maç için, elbette." Elini savurarak konuyu geçiştirdi ve sanki konuşma bitmiş gibi yemeğine geri döndü.

Yüzüğüm tenime adeta batıyordu, sanki bu düşünce bile tenime hakaret ediyormuş gibiydi. Birdenbire, çok fazla parça yerli yerine oturdu.

Benim gönüllü olarak gelmemi neden istemişti?

Pratikte bir boşluk olmamın önemi yoktu, yeter ki gerçekte bir boşluk olmayayım.

Çünkü Hollow'lar sadece Hollow'lar üretebilirdi, ama çocuğum tamamen normal olurdu - en azından bir Seelie ucubesi için.

Frostgrave Kralı'nın gelinini çaldığınızı bilmek, ödenmesi gereken küçük bir bedel miydi? Unseelie'ler sadece kendi türleriyle çiftleşirdi, ama Vahşi Topraklar'da birçok Skaldwing klanı vardı. Diğerleri beni sahiplenme hakkı için teklif vermiş miydi?

"Kimseyle eşleşemem," diye hırçın bir şekilde söyledim, göğsümde yükselen mantıksız paniği bastırmaya çalışarak. "Bu bağ kopamaz."

Annem, güven verici bir tonla, "Bütün evlilik bağları kopabilir," diye araya girdi.

"Hayır, bu farklı," diye onları temin ettim.

Amcam ağzı yanmış et ve kök sebzelerle doluyken alaycı bir şekilde, "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

"Draven yaptı." Bu sözleri söyler söylemez, annemin bakışları acıma duygusuyla dolmadan, amcaminkiler ise küçümsemeyle dolmadan önce, nasıl duyulduğunu anladım.

Ama ben bunun doğruluğunu ruhumda hissettim.

Ben birçok şeyim, Morta Mea, ama sana asla yalan söylemedim. Eğer yalan olsaydı yüzük titrerdi.

Draven her ne olursa olsun, yalancı değildi. Olamazdı da.

"Anlamıyorsun—"

"Yeter artık Everly. Daha önce görevinden kaçmış olabilirsin ama artık akıllı davranacak yaştasın."

Daha önce hiç bilmediğim bir öfke alevlendi. Gördüğüm tek şey kırmızıydı, alevlerin rengi. Kanımın yere ve büyücünün tertemiz cübbesine bulaşmış rengi.

"Eğer 'görevimden kaçtım' derken, kıymetli büyücüleriniz hayatıma son vermeden önce canımı kurtarmak için kaçtığımı kastediyorsanız, evet. Sanırım umduğunuz itaatkâr çocuk değildim."

Sırtımda, en azından hatırasında, şiddetli bir acı saplandı. Kanatlarımın altındaki deriyi çekiştiriyor, özenle yerleştirilmiş her bir yara izinin yolunu takip ediyordu.

Amcam, uzun evin ötesindeki dağlar kadar hareketsiz kaldı. Etrafını saran gölgeler, batan güneşin ışığını engelliyordu. Onu çok fazla zorlamıştım ama geri adım atmaya da cesaret edemedim.

O, benim ömür boyu paramparça olmuş, alçakgönüllü halimi görmüştü.

Annem tekrar sözümü kesti, ama bu sefer sesi titreyerek neredeyse kırılacak gibiydi.

"Sanırım Everly'nin uzak durmak için sebepleri olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Ne olursa olsun, şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değiliz."

Amcamın bakışları aksini söylüyordu ama bana verdiği bu küçük fırsatı değerlendirdim. Zaman. Hâlâ bir şeyler yapmak için zaman vardı... En azından, aralarındaki bağ konusunda haklı olduğumu anlamaları için zaman vardı.

"Kimsenin benim manamın olmadığını veya manaya erişimimin olmadığını kabul edip etmeyeceği önemli değil. Neden onu çözmemi istemiyorsunuz?"

"Çünkü çözülemez!" Annem, yalvarırcasına, neredeyse bağırırcasına, daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla konuşuyordu. Af dilemek için mi? Anlayış için mi?

Umut tuhaf bir şeydi, onu uzak tutabileceğime inanmıştım. Ama kök salmıştı.

Birkaç haftadır, her zaman böyle olmayacağıma inanmaya başlamıştım. Zayıf. İşe yaramaz. İçi boş.

Yavaşça başımı salladım. "Bu mümkün değil. Nasıl yapıldığını biliyorsunuz, o yüzden şimdi nasıl geri alacağımızı bulabiliriz."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Everly, mana'nı bağlamak yıllar sürdü. O duvarları yıkmak da yıllar alacak ve senin için risk oluşturacak... Seni böyle bir tehlikeye atmayacağım."

Öne doğru eğildim ve pençelerimi sandalyemin oyma kollarına sapladım.

"Sence de hayatımı az da olsa normal bir şekilde yaşamaya çalışmak, kendimi savunabilmek için bu benim vereceğim bir karar değil mi?"

Winter'dan bahsetmiyorum bile, ama bunu ona şu an pek açıklayamam.

Çenesini yukarı kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. "Biz Seelie değiliz, mana olmadan da günlük hayatımızı sürdürebilecek kapasitedeyiz ve hatta sürdüremesek bile, hayatınıza değmezdi."

"Manamı bağladığın andan itibaren hayatım tehlikeye girdi, değil mi?"

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi ve içimi suçluluk duygusu kapladı. Bunun adil olmadığını, eğer o aldığı önlemleri almasaydı hayatımın çok daha önce sona ereceğini biliyordum.

Ama o, o zamandan beri maruz kaldığım hayatı bir türlü anlayamadı.

"Ben her zaman savunmasız oldum," dedim daha sakın bir ses tonuyla.

Amcam bu konuşmadan bıkmış gibi iç çekti. "İşte bu yüzden bütün hafta antrenman yaptın."

"Eğer Frostgrave Kralı beni geri almaya karar verirse, o zaman ona bir hançer fırlatacağımdan emin olun." Oynayabileceğim tek koz buydu, gerçekçi bir şekilde reddedemeyeceği tek tehdit buydu.

Yüzüğüm, sanki bu fikre meydan okumak istercesine titriyor olsa bile.

Thane başını yana eğerek, aklımdan geçen her karmaşık düşüncüyü okuyabilirmiş gibi beni inceledi. "Eğer bunu yaparsa, onunla savaşır mıydın?"

Ellerin yaralarımı okşadığını hissettim. Tenimde nefes hissettim. Sonra, krallıkları aşacak kadar güçlü, sonsuz, buz gibi bir öfke.

Ölümüm.

Kucağımda ellerimi yumruk yaptım, kafa derime örülmüş savaşçı örgüsünün üzerinde gergin bir şekilde ellerimi gezdirme isteğine direndim.

"Mana olmadan olmaz," dedim olabildiğince tarafsız bir tonda.

Annem bana doğru eğildi, elini benimkinin üzerine koydu ve pençelerimi tahtadan nazikçe ayırdı.

"Artık güvendesin," diye fısıldadı, diğer elimi de ayırmak için uzanıp bana doğru eğildi. "Bu sefer seni güvende tutacağım."

Ağzımı açtım, ama gerçeği yüksek sesle söyleyemeden kapattım; uzun zamandır kimseye, hele ki ona, güvenliğimi emanet edebilecek kadar güvenemez hale gelmiştim.

Zihnimde, ruhumda derin bir ses yankılandı.

Bana ait olanı korurum.

Ama ben Draven'a gerçekten ait değildim, ne o zaman ne de şimdi.

"Hiç kimse asla tamamen güvende değildir. Bana bunu öğretmemiş miydin?" Çocukluğum bana bunu öğretecekti, sen bu sözleri bir savaşçının mantrası gibi kafama kazımamış olsan bile.

Kollarını bana dolayarak, amcamın hayal kırıklığı dolu bakışlarından beni korudu.

"Sadece bana güvenmeni istiyorum Everly. Lütfen."

Onun kısık sesle mırıldanması o kadar çaresizceydi ki, onu daha sıkı kucakladım ama yine de tam olarak aynı fikirde olamadım. Belki de isteksiz kocamın özellikleri bir şekilde bana da bulaşmıştı.

Artık kimseye güvenip güvenmediğimden emin değildim.

EVERLY

ÇIĞLIK SESLERİYLE UYANDIM.

Göğsümde kalbim çılgınca çarpıyordu, bedenim derinden farklı bir feryadı, karda bir çocuğun feryadını hatırlıyordu. Kocamın göğsündeki oktan akan kan.

Ama bu bağırışlar farklıydı. Yetişkin, erkek. Çaresiz yerine öfkeliydiler.

Bu buz gibi cehennemde neler oluyor böyle?

Yatağımdan fırladım, kapıyı açmadan önce sadece hançerimi kapmak için kısa bir süre durdum. Zerina koridorda değildi.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, kulaklarımda gümbür gümbür yankılanıyor ve kavga seslerini bastırıyordu.

Annem bir yerlerdeydi. Onu yeni geri almıştım ve şimdi saldırıya uğramıştı.

Koridorda neredeyse koşarak ilerlerken kanatlarımdan açılmasına izin verdim ve isteksiz gardiyanıma çarpmaktan son anda durdum.

Parmaklarını dudaklarına götürürken, hançeriyle odama dönmem için işaret etti. Başımı salladım ve niyetimi anlamadan kapıyı hızla açtım.

Kendi kendine söylenerek peşimden o karmaşanın içine çıktı.

Avlu, kanatların ve çeliğin fırtınasıydı. Meşalelerin ışığı kılıçlara çarpıyor, zırhlı savaşçıların üzerinde parıldıyor ve terden sırılsıklam olmuş bedenlerin ışıltısını yansıtıyordu.

Yeni periler bölgeyi istila etmişti; kanatları Gölge Klanı'nınkilerden daha geniş ve ağırdı, sanki ince dağ havası ve acımasız fırtınalar için yaratılmışlardı.

Zarlar daha kalındı, kenarları boyunca pençe gibi çıkıntılar vardı ve kavisli pençeler tırmanma çivileri gibi keskin bir şekilde saplanmıştı. Dış eklemlere şeytani bıçaklar bağlanmıştı, her kanat çırpışı öldürücü bir darbe vaadine dönüşüyordu.

Deri kıyafetleri ve zırhları da garipti, tanımadığım sembollerle işaretlenmişti. Kayalıklarda yaşayan bir klan, ama hangisi olduğundan emin olamadım.

Disiplinli bir hassasiyetle hareket ettiler, keskin yaylar çizerek annemin savunmasını geri püskürttüler. Çeliklerin çarpışması yankılandı, meydan okuma hırıltıları ve yumrukların ete çarpma sesleriyle daha da belirginleşti. Bir peri, ahşabı parçalayacak kadar sert bir şekilde duvara çarptı ve yukarıdaki saçaklardan karları silkeledi.

Bakışlarım kargaşanın üzerinde çılgınca gezindi. Kanatlar havada çırpınıyor, bıçaklar ateş ışığında parılıyordu, ama onu bulamadım. Panik boğazımı tırmaladı. Oradaydı. Olmalıydı.

Nefesim göğsümde düğümlendi, ta ki avluya bir gölge düşene ve gürültünün ortasında bir ses yankılanana kadar.

"Yeterli!"

Tek bir kelime, gürültüyü bir bıçak gibi yarıp geçti.

Savaş sendeledi. Kılıçlar havada ama hareketsizdi, herkes son derece tanıdık bir mana dalgasının etkisiyle donakalmıştı. Benim ayaklarım da yere mihlanmıştı, bir anda hareket edemeyecek kadar ağırlaşmışlardı.

Annemin ne kadar güçlü olduğunu bir şekilde unutmuştum. Klanımızın stelleri'si olarak seçilmesinin bir sebebi vardı.

O hâlâ buradaydı. Hâlâ güvendeydi. Hâlâ hayattaydı.

Ve beni diğer perilerle birlikte dondurmuştu, ama onun bana öğrettiği her derse aykırı olarak, tek bir plan bile kurmadan buraya gelmişken, gecelikte dolaşarak dikkatini çekmeye hiç niyetim yoktu.

O, periyi kolayca kavrayarak yere süzüldü, amcam da ona katılmak için dışarı çıktı. Ben kapının dışında donakalmış, avludaki hareketsiz Skaldwing'lerin öfkeli yüzlerini izliyordum.

"Size koğuşlarımıza giriş izni veriyoruz, siz de bize böyle mi karşılık veriyorsunuz?" Sesi çelik gibi sertti, yüzlerini tararken, bakışları bana değince dudakları büzüldü.

"Kesinlikle katılıyorum, Stelleri Mirevyn." Ses yukarıdan geldi, sakın bir baritonda, içinde şefkat ya da öfke olabilecek bir sıcaklık vardı. "Kardeşimin aceleciliği için özürlerimi kabul edin lütfen."

Sesin sahibi, güneşin sabah ışığına doğru ilerledi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve bulunduğu alana son derece hakimdi. Kanatları vücudunun geri kalanından daha koyuydu, yüzeyi cilalı bazalt gibi parıldıyordu ve taşın içinden geçen kuvars damarları gibi soluk çizgilerle bezenmişti.

Yüzü keskin çizgiler ve pürüzlü kenarlarla doluydu, çenesinde şafak vaktinin solgun ışığında parlayan hafif sakal izleri vardı. Yüzüğüm bu analize itiraz edercesine yanıyor gibi görünse de, nesnel olarak yakışıklıydı.

Annemin manasının ezici ağırlığı kalktı ve tekrar hareket edebildik.

Konuşanın yanına tıpatıp aynı bir figür daha geldi. Ancak ilk adam kendinden eminken, ikincisi küstah, göğsü kabarmış, altın rengi gözleri kibirle parıldıyordu. Sivri kulak ucunda tek bir oniks küpe vardı.

"Ne?" diye alay etti. "Onları ziyaret etmek istediğini söylemiştin."

"Evet, Kyros. Açıkçası, bunu onların uyurken saldırma çağrısı olarak algılayacağını tahmin etmeliydim."

Kyros omuz silkti. "Klanımıza hakaret etmemeliydiler."

"Kan davasından ziyade hakaret daha iyidir," diye tısladı ilki.

"Kesinlikle katılıyorum, Thane Kaelen." Amcamın ses tonunda açık bir tehdit vardı.

Thane?

O an hissettim, manasının avluyu saran istikrarlı dalgalarını. Neredeyse meraklı, sanki... bir şey arıyormuş gibiydi. O şeyin ne olabileceğini, gözleri bana değdiği anda, bir kalp atışı kadar geç fark ettim.

Bakışlarını kanatlarımın uçlarından yumruğumda sıkıca tuttuğum bıçağa kadar gezdirdi. Orada bir ilgi vardı, cesur ve utanmazca, ama kendimi hazırladığım alaycı küçümseme değildi.

Annem bana bakmadan yanıma doğru bir adım attı, bu da onun dikkatinden kaçabileceğimi düşünmemin ne kadar aptalca olduğunu kanıtlıyordu. "Hiçbir hakaret yoktu. Kızımın iyileşmesi için zamana ihtiyacı olduğu için hiçbir kabileye haber vermedik."

Kyros, kardeşinin bakışlarını takip ederek bir kez daha alaycı bir şekilde güldü.

"İhtiyacı görebildiğimi inkar etmeyeceğim..." Çıplak ayaklarımdan, bağcıklarını bile bağlamaya zahmet etmediğim geceliğime doğru anlamlı bir bakış attı. "İddia ettiğiniz aciliyet göz önüne alındığında, ilginç bir karardı bu, Thane Vaerin. Ve sanırım hepimiz diğer klanların hiçbir zaman gerçek bir seçenek olmadığını kabul edebiliriz. Tabii ki, aralarında saklanan uygun Thaneler yoksa."

Sesi tam bir ukalalıktı, sırtışı daha da kötüydü ama ona kaşlarımı çatacak enerjiyi bulamadım. Aklım tek bir kelimeye takılıp kalmışken bunu yapamadım.

Hak sahibi.

"Beni bu kişiye mi hediye etmek istediniz?" Sesim, niyetimden daha keskin çıktı. "Neden beni kurtardınız?" Başka bir Thane için. Amcamın dikkatli davranmasını gerektirecek kadar güçlü başka bir erkek için.

"Elbette hayır, Everly." Annemin sesi kırbaç gibiydi. "Kimse seni hiçbir şeye zorlamıyor."

Amcamın hesapçı bakışları ise bunun aksini gösteriyordu.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ki Kaelen, bir savaşçının doğuştan gelen hızıyla yaklaştı.

"Umarım sergilediğin gösteriye eşlik edecek güzel bir içki içersin." Sesi alçak tondaydı, alaycı gülümsemesinde kardeşinin o kötü niyetli sırtışı yoktu.

Etrafıma baktım, tüm gözler üzerimizdeydi. Lanet olsun, cam kırıkları!

Onun beklenmedik müdahalesi bana Soren'i hatırlattı, ancak Kış Sarayı'ndaki beklenmedik müttefikim şu anda düşünebileceğim başka bir şey değildi, bu yüzden dikkatimi önümdeki erkeğe odakladım.

"Amcam en iyi yönlerini içinde saklar."

"Öyleyse, elbette." Daveti kendisi uzatıyormuş gibi centilmence bir jestle işaret etti.

Amcam başını salladı, ancak çenesi bir dişini kıracak kadar sıkıca kenetlenmişti. O ve annem önden yürüdüler.

Kaelen, kısa bir an için askerlerinden birine, canlı pembe kanatlarının üzerinde göze çarpan ikiz kızıl örgülü saçlı bir kadına döndü. Kadın, onun sözsüz emrine başıyla onay verdi ve Kaelen, hemen arkasından gelen o pislik kardeşiyle birlikte salona doğru ilerlemeye devam etti.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, öfkeyle kanat çırparak hızla uzaklaştım.

"Herhangi bir anlaşmadan haberdar olmadığınızı mı varsaymalıyım?" diye sordu Kaelen kaşını kaldırarak.

"Bilmeniz gereken hiçbir anlaşma yok," diye karşılık verdim. "Bir evlilik teklifi için araştırma yapmayı kabul etsem bile, evlilik bağım başkasıyla evlenmeme veya... onlarla çocuk sahibi olmama izin vermez."

Kaelen'in yüzünde bir an acıma duygusu belirdi, sonra avludaki o rahat gülümsemesine geri döndü.

"Doğrudan çiftleşmeye geçmen beni gururlandırdı ama zorla yatak paylaşmak benim tarzım değil, Küçük Buzçuk. Partnerlerimin istekli olmasını tercih ederim." Vaerin'e bir bakış atarak kelimeyi vurguladı.

"Ve eğer seni seçerse, öyle olacak," diye araya girdi amcam, bana sonuçları olacağının sinyallerini veren, seçimin asla benim olmayacağı açıkça belli olan bir bakış atarak. "Başlangıçta hep inatçıdır."

Yüzüğüm çılgınca parladı. Bir tahvil panikleyebilir miydi? Bir mücevher parçası korkabilir miydi?

Elimi onlara gösterdim, tenime değen kar tanesi şeklindeki elmasların soğukluğunu görsünler diye. "İnatçılığım sorun değil amca. Çünkü aramızdaki bağ çok gerçek ve kırılmaz."

Emin olmak için bilekliği iyice çekiştirdim, böylece parmağıma ne kadar sağlam bir şekilde yapıştığını görsünler.

Kyros, yüzüğün görüntüsünden adeta midesi bulanmış gibi tiksintiyle bir ses çıkardı, ama Kaelen'in gözleri amcama doğru kısıldı.

Vaerin'in homurdanan sesi dişlerimi gıcırdattı. "Kırılamayacak bağ yoktur, Frostgrave Kralı için bile. Sonuçta, bir bağ her iki tarafı da gerektirir."

Söylediklerinin anlamı aklıma yattıkça yüzümden kan çekildi. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, nefesimi düzeltmeye çalışırken yumruklarımı sıkıyordum.

Eğer amacı Draven'ı öldürmek olsaydı, bunu şimdiye kadar yapmış olurdu. Okun kocamın göğsüne saplandığını, dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm.

Ama bu münferit bir olaydı. Canavarlar yüzünden, yani benim yüzümden bitkin düşmüştü. Birden fazla koruma büyüünü aynı anda yapmaya çalışırken hazırlıksız yakalanmıştı.

Normal şartlar altında... Frostgrave savaşında koca lejyonları yok etmişti. Skaldwing'ler onun karşısında hiç şansları yoktu.

Sanırım sözleri yüksek sesle söyledim çünkü ortam birdenbire ölüm sessizliğine büründü.

Parçalar.

Vaerin'in dudakları öfkeyle aralanmış, kanatları gerilmişti. Kyros öfkesinin ağırlığıyla titriyordu ve annem bile bana daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Sadece Kaelen düşünceli görünüyordu. Sanki bir nebze olsun barış çağrısı yapıyormuş gibi elini kaldırdı ve manası odayı sardı. Sahip olduğu

güç ne olursa olsun, vücudumdaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Eğer... tahvilden çıkmak istiyorsanız, başka bir seçenek de olabilir?"

Öyle mi? Evliliğim bana zorla yaptırılmıştı ve halkımdan nefret eden krala zincirlenmenin hiçbir anlamı yoktu. Manamı geri kazanamazsam, Winter'a yardım edemezdim.

Peki neden göğsümün içeri doğru çöktüğünü hissettim?

"Elbette ki kefaletten kurtulmak istiyor," diye tısladı amcam.

"Öyle mi? Yoksa onun fahişesi olmaktan zevk mi alıyor—" Kyros'un sözleri annemin manasının ağırlığıyla kesildi.

Ondan boğulma sesi çıktı ve Kaelen çenesini sıktı. Kyros'un kibirli yüzü tehlikeli bir şekilde morarırken birkaç saniye geçti. Onun durmasını istemekle, cümlesini bitirmesini duymamak için bayılmasını ummak arasında kaldım, ama amcam bu bilmeceyi benim için çözdü.

"Yeter artık, Mire," diye emretti, emrin ardında soğuk bir eğlence gizliydi. "Eminim bu odadaki herkes klanımıza yapılacak bir başka hakaretin sonuçlarını anlıyordur."

"Evet, öyle," dedi Kaelen sert bir şekilde. "Bizi rahat bırak, kardeşim."

Annemin yüzü hala öfkeden bembeyaz olsa da, biraz sakinleşti. Kyros odadan öfkeyle çıktı ve ardında gergin bir sessizlik bıraktı.

"Bu nedir?" diye sordum Kaelen'e.

Soruyu doğrudan yanıtlamaktan daha kolaydı. Perilerin, hem Seelie'lerin hem de Unseelie'lerin hayatlarını yöneten sıradan kan dökülmesini kabul etmekten daha kolaydı.

Kaelen bana döndü, derin bir nefes aldı, bu sırada kardeşi arkadan kekeleydi.

"Ejderha."

"Hayır." Annemin sesi o kadar keskindi ki, havayı adeta kesti. Bu kelimeyle oda karardı, meşalelerin titrek ışıklarıyla köşelerde gölgeler toplandı.

Ondan dalgalar halinde yayılan, soğuk ve boğucu bir gücü bu; deneyimli savaşçıları bile yerlerinde kıpırdantacak, amcamın onu neden stellari olarak seçtiğini herkese hatırlatacak türden bir gücü.

"Risk aldığını biliyorum," Kaelen'in sesi nazikti ama neredeyse umutsuz bir alt tonda da olsa, "Ama kahinime—"

"Kahinin ejderhalar söz konusu olduğunda kör olduğu bilinir," dedi karanlık bir ses tonuyla. "Ama Ejderha söz konusu bile olamaz. Size yardım

etmek yerine sizi küle çevirme olasılığı daha yüksek olmakla kalmaz, hâlâ var olup olmadığını bile kimse bilmiyor."

Ona dönüp dikkatlice baktım.

Ses tonunda hafif bir uyumsuzluk vardı... tıpkı babam hakkında hikâyeler anlatırkenki gibi. Cephede ölen, kızıl kanatlı babamın, kardeşlerine bir zamanlar teyze ve amca dediğim, ama aslında benimle hiçbir akrabalığı olmayan babamın hikâyelerini anlatırkenki gibi.

İddiamı kanıtlamak için gözlerime bakmadı. Bunun yerine boğazını temizledi, parmaklarıyla boynundaki muskayı kısaca ovduktan sonra elini savaşçı örgüsünün üzerinden geçirdi.

"Ne olursa olsun, şu anda bunu tartışmaya gerek yok. Kardeşimin de söylediği gibi, tüm klanlara eşit fırsat sözü verdik. Kızım bir eş seçtiğinde, bu bağın kopmasını sağlayacağız."

Kadın amcamla bakıştı, amcam da bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı.

"Thane Kaelen, davanızı savunmak amacıyla Stormbreak Klanı'nı bu akşam burada kalmaya davet ediyorum. Yeğenimin bu teklife fazlasıyla sıcak bakacağından eminim."

Bana cevap verme şansı vermeden bizi avluya yönlendirdi. Az önce yaptığım hatadan sonra onu bu konuda zorlayacak kadar aptal değildim. Bu yüzden Kaelen'in beni kapıdan dışarı çıkarmasına izin verdim ve uzattığı koluna hem şaşkınlık hem de korkuyla girdim.

Çünkü bu klanda sadece bir müttefikim vardı ve o da artık sır saklamaktan çok daha fazlasını yapıyordu.

Yalan söylüyordu.

DÖRTNALA KOŞMAK

KULÜBEDEN BERİ GEÇEN GÜNLER BİRBİRİNE KARIŞTI, KÖY KÖY, HARABE harabe. Bir sabah şömine ateşinin kokusu, ertesi sabah kömürleşmiş et kokusu. At sürdüğümüz her mil dilimde kül tadı bırakıyordu.

Her geçen kilometreyle Noerwyn daha da sessizleşti. Sadece ısrar ettiğimde cevap verirdi, tıpkı şimdi olduğu gibi.

“Babam alkolikti,” dedi, bu saklanma yerini nasıl bildiğini alçak ve kırılğan bir sesle açıklarken. “Çoğu gece ayakta durmakta bile zorlanırdı. Ama sarhoşken isimler mırıldanırdı. En çok da Mirevyn’in adını. Tanımadığım başka isimler de vardı.”

Elleri dizginleri daha sıkı kavradı, nefesi ince gece havasında donmuş bulutlar oluştırdı. “Sonunda ondan gerçeği zorla öğrendim. Everly’nin ailesini, diğer ailesini bulmanın bir yolu vardı. İsterse onlara ulaşabilirdi. Ama ben asla yapmadım. Kız kardeşim bulunmak istemiyordu ve ben de onu daha fazla tehlikeye atmak istemedim.”

Everly'nin yaralarının hatırası, bu kez çok daha küçük bir çerçevede, her biri yeni ve hâlâ iyileşmekte olan izler olarak görüş alanıma girdi. Onları zorla uzaklaştırdım.

“Tek düşündüğüm an, onu Kış Sarayı’na çağırdığınız zamandı.” Noerwyn, koyu yeşil pelerininden düşen gümüş rengi kürk tutamını geriye itti, boğazında yarı kakhaha yarı iç çekme karışımı bir nefes takıldı. “Ama seçileceğini hiç hayal etmemiştim.”

Yorum suçlamalarla doluydu.

“Ben de öyle düşünmedim,” diye mırılandım içimden, bu anı düşünmekten kaçındığım her şeye çok fazla dokunuyordu.

Nevara'nın ihaneti, karımın ihanetinin üzerine eklenmişti. Kristal mavisi gözleri meydan okurcasına kısılmış, yumrukları kanayana kadar sıkılmıştı. Acaba şimdi de esir alanlarına aynı sinir bozucu aptallık ve cesaret karışımıyla mı bakıyordu?

Önümüzdeki yol, karaçam ağaçlarından oluşan bir duvarla son buluyordu. Gövdeleri sivri buz parçaları gibi yükseliyordu, ancak gölgeleri doğal olamayacak kadar birbirine karışmıştı.

Ağaçların etrafından veya arasından geçen bir yol yoktu, ağaç gövdelerinin ardında kıpırdanan herhangi bir canlının sesi de duyulmuyordu. Sadece ağır, beklenti dolu bir sessizlik vardı.

Ay ışığıyla aydınlanan ormanda hareket olup olmadığını, göz önünde saklanan silüetler olup olmadığını gözlemledim.

Noerwyn, koruluğun ortasındaki bir ağaçtan sarkan, kıvrımlı dallardan oluşan bir demeti işaret etti. "Sanırım aradığımız şey bu."

Geyiğin üzerinden indim, botlarımın sıkışmış karda çıkardığı gıcırtı sesi duyulurken Noerwyn de hemen arkamdan geldi.

Gözlerimi kırptım ve artık ormanda değildim. Bunun yerine, alaycı bir gülümsemeyle, elinde oyma ahşap bir kupa tutan bir adam gördüm. Gecelik hoşuma gitti ama deri kıyafetler uçmak için daha uygun olabilir.

Eğlence, vizyonu renklendirdi. Uygunluk abartılıyor, sizce de öyle değil mi?

Sonra görüntü kayboldu.

Bu da neydi böyle?

Çevremizdeki hava keskinleşti, rüzgar ağaçların arasından şiddetle eserken, her adımda buz parçacıkları dışarı doğru fısıltılarla yayılıyordu. Buzlanma, zemini ve ormanın tabanını daha da kaplayarak karı bir buz tabakasına dönüştürdü.

Gözümün kenarında bir gölge belirdi, hemen ardından ağaç tepelerinden bir yayın gerilmesinin hafif sesi yankılandı.

Ok havayı yarıp geçerken tam o anda döndüm.

Üvez ağacı. Kokuyu duyunca dudağım büzüldü ve ucuna işlenmiş demirin hafif parlaklığını fark ettim. Yaralarım neredeyse tamamen iyileşmişti ama hayalet bir acı, vurulduğum gecenin anısıyla yankılanıyordu.

Kaçırıldığı gece.

Avucumdan buz fırladı, bir anda kalkan yükseldi. Ok ona çarparak parçalandı, parıldayan parçacıklar bulutu halinde kara doğru tıslayarak

dağıldı.

Okçu, bir sonraki oku yerleştirmek için daha kıpırdamadan, don ağaca tırmandı ve gövdesine sarılarak bacaklarını sardı. Kanatlarını çırparak çırpındı, boğazından bir çığlık yükseldi.

Bileğimin tek bir hassas hareketiyle buz içeri doğru kırıldı, bedeni kendi içine katlandı ve paramparça bir halde yere düştü; kanat parçaları ve kan köklerin üzerine saçıldı.

Noerwyn irkildi ve buzdan oluşan şarapnel parçalarından korunmak için yüzünü kapattı.

Ağaçlık alandan iki gölge daha fırladı, kararmış kılıçları parıldıyordu. Noerwyn'e doğru atıldılar.

Ben daha hızlıydım.

İlk Skaldwing kılıcını alçaktan savurdu, ben ona doğru adım attığımda kılıcı sadece havayı yakaladı. Elim yüzünü kavradı. Buz dışarı doğru fişkırdı, kafatasının üzerinde sürünerek çığlığı kırılğan bir çatırtıyla kesildi.

İkinci saldırı Noerwyn'in kör noktasından geldi. Sivri uçlu dikenlerle kaplı bir buz duvarı yükselttim. Kadının kılıcı işe yaramaz bir şekilde duvara sürtündü, ardından duvar dışarı doğru patladı, kristal parçaları kollarını ve kanatlarını çizdi, buzla temas eden yerlerde kan buharlaştı.

İleri atıldığımda acıyla çığlık attı. Elimde buz birleşerek uzun, parlak bir bıçak şeklini aldı, kenarları havaya sis gibi yayılan soğuk bir ışıkla parıldıyordu.

Tek bir isabetli hamleyle, buzdan dövülmüş silahı göğsüne sapladım. Gözlerindeki parıltı sönükleşti, yaradan buz yayıldı, derisinin altındaki damarlar camsı bir hal aldı ve ardından parıldayan buzdan bir şelale gibi ayaklarımın dibine yığıldı.

Şimdiki zaman paramparça oldu, bu sefer çok iyi bildiğim bir anıyla.

Yer, kıpkırmızı karla kaplıydı ve hava duman ve demir kokusuyla doluydu.

Annem dizlerinin üzerine çöktü, nefesi boğazından kesik kesik çıkıyordu, arkasında bir Skaldwing belirmişti. Gözleri bana kilitlenirken irileşti, dudaklarından duyamadığım kelimeler dökülüyordu.

Kararmış bir bıçak gövdesinden sökülüp alındı, kanı yüzüme yağarken sıcaktı. Öne doğru sendeledi, titreyen parmaklarıyla bana uzandı ama parmaklarım bir türlü kenetlenmedi.

Olduğum yerde kaldım, anının kemiklerime işlemesine ve manamdaki açlığın daha da sıkılaşmasına izin verdim.

Çam ağaçlarına geri döndüm. Elim, eski dalların kümesine bastırıldı, kırığı pürüzlü damarlar halinde dışarı doğru yayılıyordu. Büyü çatladı, cam kırılması gibi bir sesle parçalandı.

Hayalden soluk renkli bir tahta ortaya çıktı. Gövdeye oyulmuş koyu mor rünler, sanki manamdaki açlığı hissediyormuş gibi hafifçe titreşiyordu.

İnce düşünmeye gerek duymadım. Damarlarımdan fışkıran öfke, kapıyı buz gibi parçalara ayırdı. Altımızdaki kökler inledi, geçit genişçe açılırken canlı ahşap titredi.

Geldiğimi duysunlar. Fırtınanın yaklaştığını hissetsinler.

Önümde, ağaçların kalbinden oyulmuş bir mağara açıldı. Düğümlü kökler, kaburgalar gibi duvarlar boyunca kıvrılıyor, perilerin loş ışığında parıldayan özsuyla damlıyordu.

Gölgeler odanın içinde çarpık bir şekilde beliriyor, huzursuzca çırpınan oniks kanatların sesiyle bozuluyordu. Skaldwing'ler. Gözleri parıltıyı yakalıyor, keskin ve kırılmadan, şüpheden tanımaya, oradan da korkuya doğru kayıyordu.

İçeri adımımı attığımda hava adeta geri çekildi. Duvarlara hızla buz yayıldı, kristaller dışarı doğru açılarak duvarları, zemini ve tavanı kapladı. O boşluğu nefret ve intikamdan başka hiçbir şeyle doldurmadım.

"Nerede o?" diye sordum, sesim onların lanetli kılıçlarından biri gibi sessizliği yarıp geçti.

En yakındaki erkek alaycı bir şekilde sırttı, dudakları talihsiz bir cesaret veya meydan okuma girişimiyle kıvrıldı.

Onun hatası.

Onu anında buz kapladı, buzlar uzuvlarından yukarı doğru hızla yükselerek onu bir heykel gibi parıldamaya başladı. Yumruğumu sıktım ve keskin bir çatırtıyla paramparça oldu.

Bileğimi hafifçe sallamamla buzdan mızraklar fırladı, diğerlerini delip geçti ve arkalarındaki duvarlara çarptı. Don onları canlı ahşabın içine doğru iterken kanatları acı içinde açıldı. Teker teker oldukları yerde donup kaldılar, sanki grotesk bir koleksiyoncu kutusunda iğnelenmiş örnekler gibi sergilendiler.

Skaldwing piçlerinden birinin etrafında mor rünler parıldıyordu ve adam kısıtlamalarına karşı direndikçe bu rünler daha da belirginleşiyordu.

Başka bir kapı mı o halde? Yaklaştım ve Unseelie daha da kıvranıp küfretti. Saydam kanatları buza karşı gerilmişti, ama çırpınışları bu görüntüyü daha da acınası hale getirdi.

Donmuş zeminde botlarımın çıkardığı sessizlik, onların çığlıklarından daha yüksek sesle duyulurken, bilinçli bir şekilde bir adım daha ileri attım.

"Konuşmak."

En yakındaki erkek, buz etine daha da derinlemesine işlerken kükredi; ses, odanın içinde yarı ölü bir şeyin çığlığı gibi yankılandı.

Sözünü tamamlayamadan, karanlıkta başka bir ses hırıltılı bir şekilde yankılandı. İçimde bir tanıma hissi uyandı. O, malikanede bulunmuştu. Karımı o zapt etmişti.

Ve şimdi bakışları kız kardeşine dikilmişti.

"Sen osun, değil mi?" Bu bir sorudan çok bir farkındalıktı. "Onun kız kardeşi. Seni sordu. Güvende."

Noerwyn bir adım öne çıktı, ufak tefek bedeninden bir rahatlama yayılıyordu.

Yanındaki adam hırlayarak, "Sus Alaric," dedi.

"Nerede. O?" Her kelimeyi sessiz bir öldürücülükle fısıldadım.

Alaric adındaki kişi çenesini sıktı. "Onu sahiplenmiş olman, onun senin olduğu anlamına gelmez."

İçimde karanlık ve sonsuz bir öfke kıvrılıyordu, tıpkı dinmeyi reddeden bir fırtına gibi. Bileklerindeki prangalardan buz kıvrılarak parmak uçlarından içeri doğru etini karartıyor, her damarı manamın ağırlığı altında kırılmanlaşıyordu.

"Ama onu neredeyse ölümüne yol açacak bir tuzağa çekmek meşru mu?"

Yüz ifadesi yeterli bir teyitti. Malikanedeki tüm katliamdan Unseelie'ler sorumluydu.

"Bana nerede olduğunu söyle." Sesim alçak, tehlikeli bir hırıltıydı, deriye saplanan buz gibi bir bıçak gibiydi.

Ani bir mana dalgası dışarı fırladı, onu kök duvarlarına çarptı, donma kanatlarında yayılarak zarların eski parşömen gibi çatlayıp dökülmesine neden oldu. İniltisi hırıltılıydı, dişlerini acıya karşı sıkıyordu.

"Yapabileceğiniz hiçbir şey," diye nefes nefese konuştu, "sevdiğim insanlara ihanet etmeme neden olamaz."

Yine Everly'nin yaralarını gördüm. Yumrukları sıkılı ve kanıyordu. Annemin kanı karı lekelemişti.

"Unseelie'ler sevgiye muktedir değillerdir."

Solundaki erkek hırlayarak buzun üzerinde çırpındı. Ben de manamı ona yönelttim. Derisinin altındaki damarlar yzeyeye çıktı, kanı buza dönüşürken sertleşti. Son bir kasılmayla mücadele gücü ondan çekildi, ciğerleri buzla kaplandı ve bir heykele dönüştü.

Alaric, prangalara karşı direnerek bağırdı, parçalanmış kanatları çaresiz bir öfkeyle çırpınıyordu.

Manamı yavaşça, bilinçli bir şekilde ona geri akıttım. Buz, yerde kıvrılarak bacaklarına tırmandı, derisini ve kaslarını atlattı. Buz pençelerini birbirinden ayırırken pençeleri yarıldı. Kanatları yuvalarında büküldü, kemikler basınç altında inleyerek kırıldı.

ığlık attı ve bu ses içimden ateş gibi geçti. Everly'nin Unseelie elleriyle derisine kazınmış yaralarını düşündüm. Annemin kanla ıslanmış karda dizlerinin üzerine çöktüğü, Skaldwing kılıcının sırtından koptuğu sırada gözlerinin cansız ve inatçı olduğu geceyi düşündüm.

Daha sert bastırdım. Nefesleri kesik kesik, sığ ve nemliydi, gözleri acıdan geriye doğru kayıyordu.

Ağaç titredi. şiddetli bir fırtına odayı kasıp kavurdu, don ve kanı peri ışığında parıldayan parçalara ayırdı. Kökler atladı. Odunlar kıymıklaştı. ışıltılı ışık oyuğu doldurdu, göz kamaştırıcı ve soğuktu.

"Yapma." Bu tek kelime, daracık mekânda yankılandı.

Kimin geldiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. Mana tanıdıktı, ta giydiğim günden beri benimkine işlemişti. Ses ise daha da tanıdıktı.

Ben vizyonerime gitmemiştim, bu yüzden o bana gelmişti.

Nevara'nın asasının ıtlaması girişini müjdeledi. Eterik saçları sade bir seyahat örgüsüyle arkaya toplanmıştı, soluk pembe pelerini ise etrafında zarife dolaştığı katliamla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Elini bir yalvarış ile bir uyarı arasında bir yere uzattı.

Bana bir haini kraliçe olarak talandırmama izin vererek, sonra da Nevara'nın benim bağışlamamı çok istediği kişilerin aynı gelini almasına göz yumarak, beni uyarmaya tenezzül etmemişti.

Hiç tereddüt etmedim. Yumruğumu sıktığımda, adam kan ve kar bulutu içinde patladı.

Geriye sadece kolyesi kaldı ve uğursuz bir gürültüyle yere düştü.

EVERLY

ANNEM BENİ GÖRMEZDEN GELİYORDU.

Uzun süre yalnız kalmadığımız için onu gerçekten sorgulayamadım, ama kasıtlı olarak mesafeyi koruyordu ve ben konuyu tekrar Ejderha'ya çevirmeyi düşündüğüm her seferinde konuşmayı kesiyordu.

Deri kıyafetlerimi giydikten sonra, amcam beni etrafta gezdirdi ve Stormbreak Klanı'ndan bazılarıyla birlikte uçmam konusunda ısrar etti. Tabii ki kendisiyle de.

Uzakta geçirdiğim on yıl boyunca, kanatlarımı kasten açmayı, hele ki uçmayı, bir kez bile göze almamıştım.

Bunu kaçırmama izin vermemiştim.

O zaman buraya kadar olan yolculuk zincirlerden, panikten ve uzun zamandır kullanılmamaktan körelmiş kasların bitmek bilmeyen azabından başka bir şey olmamıştı; özgürlük yanılmasına bile yer olmamıştı.

Şimdi ise, klanlar aşağıda karanlık noktalara dönüşürken ve dağlar uzakta sivri ve sonsuz zirveler halinde uzanırken, yıllardır yalan söylediğim şeyi nihayet kendime itiraf edebildim.

Bunu kaçırmıştım.

Saçlarımı savuran hava akımı. Sorunlarımın ağırlığının, buradan aşağıya doğru savrulan tüyler gibi dağılıp, çok geriye düşmesi.

Ve annemin yüzünde, varlığını neredeyse unuttuğum bir huzur ifadesi vardı.

Onu paramparça eden kişi olmak istemezdim.

Ama onun sırlarından daha çok nefret ediyordum.

Kanatlarımı yavaşça yaklaştırarak, gruptan ayrılana kadar formasyondan hafifçe sıyrıldım. Sesimi alçak ve dikkatli tuttum, ancak rüzgar yine de sesimi ikimiz arasında keskin bir şekilde taşıyordu.

Benden ne saklıyorsun?

Koyu renk gözleri bana yan gözle baktı.

"Bilmenin sana hiçbir faydası olmaz." Sesi ifadesiz ve kesin bir tondaydı.

Pençelerim teker teker parmaklarımdan kaydđ, hayal kırıklığı ellerimi yumruk yaptı.

"Bu senin vereceğın bir karar değıl," diye hırladım, kanatlarım tek bir anda açılıp kapandı.

Gökyüzünün parıltısı gözlerinden süzölerek yüzüne mücevher gibi renkler yansıttı.

"Sen benim çocuğumsun, Everly—"

"Hayır." Bu kelimeyle kanatlarım yeniden açıldı. "Uzun zamandır çocuk değılim."

Sözlerim ona isabet etmiş gibi, havada geriye doğru sıçradı, kanatları düzensiz bir şekilde titredi. Suçluluk duygusu içimi acı ve ani bir şekilde yaraladı, ama yine de söylediklerimi geri alamadım.

"Geri alamayacağımız zamanlar için üzgünüm," dedim, sesim şimdi daha yumuşaktı, kanat çırpışlarım onunkine uyacak şekilde düzenlenmişti. "Ama hâlâ saçını gizlice boyamak zorunda kaldığın on iki yaşındaki kız çocuğuymuşum gibi davranmaya devam edemezsin."

Dudakları cevap verecekmiş gibi aralandı, ama Kaelen ve amcam çoktan yaklaşıyorlardı. Vaerin'in gözleri şüpheyle kısıldı.

Annem başını salladı; onun varlığından rahatsız mıydı yoksa sözlerimi mi inkar ediyordu, anlayamadım. Sonra kanatlarını açarak vadi tabanına doğru daldı. Mesajı açıktı.

Bana onu tekrar köşeye sıkıştırma şansı vermedi.

Belki de aklımdan geçenlerin bir kısmı aşağıdaki gerilimleri gözlemlemekten kaynaklanıyordu. Kendi klanımı nefret dolu olmakla suçlasam da, Kaelen'in halkının buz gibi küçümsemesini görene kadar, çocukken beni tanımalarının onları yumuşatmış olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Yeni gelenlerden birkaçı soluk, parıldayan kanatlarımdan fiziksel olarak geri çekilmiş ve kristal mavisi gözlerime bakmayı reddetmişti. Thane'lerinin

uyarıcı bakışlarıyla geri çekilebilirlerdi belki, ama güvensizlikleri ve altta yatan mesaj yine de açıktı.

Klanlarına ne kadar avantaj sağlarsam sağlayayım, yine de farklıydım. Bir düşmandım.

Uçarken bunu düşündüm: Halkının nefret ettiği bir gelini neden seçmeye razı olurdu? Klanları birleştirmek için mi? Kış Kraliçesi unvanını, ne kadar kısa bir süre de olsa taşımış olsam da, sahiplenmek için mi?

Bulutların arasından süzülürken, dalışlar yaparken ve kıvrılırken sorular beni rahatsız etmeye devam etti. Rüzgar keskin ve soğuk bir şekilde yanımdan geçiyor, yanaklarımı yakıyor ve kulaklarımda uğulduyordu.

Kanatlarımı iyice açarak gökyüzünü yarıp geçtim, her kanat çırpışım beni daha yükseğe taşıdı, ta ki yer gölgeli bir zemine dönüşüp yok olana kadar.

Tek bir anlık, geçici bir nefes için kendimi bıraktım. Büyücülerden, yeminlerden ve buzdan saraylardan önce olduğu gibi, havanın beni kucaklamasına izin verdim.

Burada, ne bir piyon, ne bir gelin, ne de bir Hollow'dum. Ne Seelie ne de Unseelie'ydim. Burada, dokunulmazdım. Neredeyse özgürdüm.

Neredeyse.

Sonra toprağa, amcamın beklentilerinin ve annemin boğucu korumasının prangalarına geri dönme vakti gelmişti.

O gece, Stormbreak Klanı ile birlikte avludaki devasa ateşin etrafında toplandık.

Kaelen, kamp ateşinin yanında bir kenarda duruyordu, rahat bir ifadeyle başını sallayarak sessizce yanına katılmaya davet etti. Yanına, pürüzsüz kütük banklardan birine oturduğumda, sıcak altın rengi gözleri beni dikkatlice süzdü.

Bu durumla ilgili beni rahatsız eden başka ne olursa olsun, Skaldwing'i şahsen suçlamak zordu.

Zerina'nın, her ne kadar isteksizce de olsa, bizimle köyün geri kalanı arasında nöbet tutmak için geri çekilmesine minnettar kaldım. Belki bu bize

sadece bir nebze mahremiyet sağladı, ama aksi takdirde bulabileceğimizden çok daha fazlasıydı.

Alevler kuru kütükleri tırmalarken çıtırtılar ve çatırtılar çıkardı, kıvılcımlar yukarı doğru yükselip yıldızlara ulaşmadan sönüp gitti. Duman alçaktan kıvrılarak saçlarıma ve kanatlarıma yapıştı.

Akşam yemeğinden sonra her zaman daha sessiz olurdu. Köylüler kulübelerine çekilmiş, kalkan avlusunda sadece gece nöbetçileri kalmıştı. Savaşçılar yavaş ve istikrarlı hareketlerle kılıçlarını biliyor, sesleri karanlıkta alçak bir tonda duyuluyordu. Ara sıra, devriyeler geceye doğru havalanırken kanat çırpışları duyuluyordu. Gün boyunca ilk kez sadece biz vardık.

Kaelen iki fincan gölge çiçeği doldurdu, lavanta likörü şişesi ateş ışığında hafifçe parlıyordu. Bana tek kelime etmeden birini uzattı, gözleri sanki reddedip reddetmeyeceğimi ölçüyormuş gibi gözlerimin üzerindeydi. Reddetmedim.

Tam anlamıyla Unseelie'ydi. Çiçeksi ve köpüklüydü, koyu ve acı bir art tadı vardı ki bu da bir şekilde daha fazlasını istemenize neden oluyordu. Bardağımı bitirdim, menekşe yaprakları gibi dilimin üzerinden süzülüşünün tadını çıkararak, sonra da doldurması için ona geri verdim.

Ve Kutsal Ana onu kutsasın, o bunu yargılamadan yaptı.

"Peki, iki klan tarafından da gün boyu mercek altına alınmamız, ittifakımıza hayran kalmanıza neden oldu mu?"

Dudaklarımdan kuru bir kahkaha kaçtı ama yanıma, kütüğün üzerine oturmak için hareket edince kesildi. O da bardağını yeniden doldurduktan sonra şişeyi çizmelerinin arasına koydu.

"Bu o kadar basit değil," dedim dikkatlice.

"Dene bakalım," dedi göz kırparak.

Düşüncelerimi toparlarken bir yandan da Shadebloom'dan uzun bir yudum daha aldım.

"Hâlâ benden ne istediğini anlamıyorum," diye iç çektim. "Ya da neden klanının, kardeşinin nefret ettiği, halkını koruyacak gücü olmayan biriyle evleniyorsun?"

Hafifçe kıkırdadı, bardağına doğru sıırttı ve tekrar gözlerime baktı.

"Çoraplı ayakların ve darmadağınık iğrenç saçlarınla oldukça çekici bir görüntü oluşturdu doğru su," dedi dudaklarını bükerek.

Gözlerimi devirdim ama bir şey dikkatimi batı gökyüzüne, bambaşka bir dünyadaki kutup ışıklarına çekti.

Aramızdaki bu şakalaşma kolay olmalıydı, ama ateş ışığının ağırlığı ve Kaelen'in yakınlığı, nedense bunu daha ağır hissettiriyordu. Beni uzun süre inceledi, en yakın kulak misafirlerini engellemek için bankta yer değiştirdi, ateşin çıtırtısı aramızdaki mesafeyi yutuyordu.

"Halkınızı kendinizden uzaklaştıracak kadar mı kazanıyorsunuz?" diye sordum sonunda.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı, bakışları nezaket sınırlarını aşacak kadar uzun süre orada kaldı. Ama sonra bakışları alev çemberinin ötesine, köyün kendisini ölçer gibi kaydı.

"Klanlarımız yüzyıllardır birbirleriyle savaşıyor," dedi sonunda, sesi alçak ve ağırbaşlı bir şekilde. "Yıldızlar, bu tüm Unseelie klanları için geçerli, ama özellikle Skaldwing'ler için. Tüm o kan, tüm o kinler, ne için?"

Kaşımı kaldırdım, dudaklarımın kenarını kıvrıdım.

"Sence yarı Seelie bir gelinle evlenmek bunu çözecek mi? Belki de amcamın 'iyi içkilerinden' bir akşam için biraz fazla içtin," dedim, dramatik bir şekilde önünde duran gölge çiçeği şişesini elinden kaparak.

Dudakları yeniden seğirdi, hafif bir eğlence belirtisiydi bu.

"Hayır," dedi, sanki alaycı bir selam veriyormuş gibi bardağını eğerek, sonra sesi daha ciddi bir tona büründü. "Ama bu bir başlangıç olurdu. Sen sadece yarı Seelie değilsin. Bir Seelie tahtında taç giydin."

Zihnimde görüntüler bir anda belirdi. Hareket eden portrelerden oluşan bir sis. Draven'ın gözleri yıldızlarla dolu gökyüzü kadar parlak parlıyordu. Avuçlarımızı kesen buzdan kılıç ve bizi saran, ruhunu benimkine bağlayan mana. Parıldayan tacımın yansıması, zümrüt yeşili bakışlarında parlıyordu.

Bardağımdan bir yudum daha almadan önce boğazımı temizledim.

"Zar zor," diye mırıldandım. "Kanatlarım gizliydi ve her yandan baskı altındaydım."

"Önemli değil. İnsanlar bunu göremeyecek kadar öfkeli olsalar bile, sen hâlâ bir simbolsün," diye yanıtladı Kaelen sakın bir şekilde. "Hele ki diğer Seelie Mahkemeleri, Frostgrave Kralı'na herhangi bir şekilde bağlı olan birine saldırmadan önce tereddüt edeceklerdir."

Bu doğrudu. Seelie Mahkemelerinden herhangi birinin Kış'ın gazabını bu şekilde göze alacağını hayal etmemiştim, ama Draven farklı düşünüyorsa bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Kral beni bulduğunda bizzat kendisi öldürebilir." Buna inanıp inanmadığımdan emin değildim, ama inanmadığımdan da emin değildim.

“Bu konuda yorum yapamam ama hayallerle uğraşmıyorum.” Sesindeki mizah, geldiği gibi hızla kayboldu. “Kış çöküyor. Herkes bunu görüyor. Şu anda Unseelie'ler, onun buz canavarlarıyla meşgul olmasından dolayı seviniyorlar, ama ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz.”

Sözler aramızda ağır bir yük gibi düştü, ateşin çıtırtısıyla karıştı. Kaelen haklıydı. Draven'ın gelinini alan Unseelie'nin buna izin vereceğine hâlâ inanmıyordum, ama izin verse bile... canavarlar giderek daha da kötüleşiyordu.

Zihnimde köylere çok yaklaşan buz canavarlarının görüntüleri, kendi gözlerimle gördüğüm enkaz, katran ve kan lekeli karlar belirdi.

Durumları giderek kötüleşiyordu çünkü gerek doğuştan gerekse koşullar nedeniyle, kendilerine vaat edilen kurtarıcı kusurluydu.

“Ve kış çöktüğünde,” diye devam etti, şimdi sakın bir sesle, “canavarlar dağlarda durmayacak. Vahşi topraklara, her Unseelie kalesine akın edecekler. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Savaş çıkacak ya da bir istila. Her iki durumda da, bölünmüş olduğumuz için, yıkılacağız.” Orada durdu, devam etmeden önce bana keskin bir bakış attı.

“Ama Seelie'lerden biraz nefes alma alanı bulursak, uzun vadede halkımızı bir araya getirebilecek biri olursa ve Vahşi Topraklar'daki en güçlü iki klanı birleştiresek... Birlikte, bir şansımız olabilir.”

Sözlerini düşünürken aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdim.

Bakışlarım bugün yüzüncü kezmiş gibi gelen yüzüğüme kaydı; elmaslardan oluşan kar tanesi, ateş ışığında soğuk bir şekilde parıltıyordu. Parmak ucumla dokundum, tenimin altında hafif bir titreşim hissettim.

Kaelen'in sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Frostgrave Kralı anne babamı öldürdü."

Tıpkı benim gibi, o da yüzüğüme hayran kalmıştı.

Yutkundum ve şaşırmadan başımı salladım. Draven o gün çok fazla insanı öldürmüştü; anne babaları, çocukları, kardeşleri ve arkadaşları. Unseelie savaşçıları savaş alanında heykeller gibi dimdik ayakta kalmış, nefesleri ciğerlerinde donmuş, silahları sonsuza dek havada asılı kalmıştı.

“İşte bu yüzden kardeşim az önce çok kızgındı,” diye devam etti bir an duraksadıktan sonra. “Hikayeleri duymuşsunuzdur eminim. Winter bu savaşı başlattı, sonra biz kendimizi savunduğumuzda... ne kadar güçlü varsa, askerlerin hiç şansı yoktu. Bunu şimdi anlamanızı istedim ki daha sonra kandırılmış hissetmeyin. Bu benim için intikam meselesi değil, ama

zincirlendiğiniz canavarı bu kadar korumanıza şaşırmadığımı da söyleyemem.”

Sözler, anlayabileceğinden çok daha keskin ve acı vericiydi. Canlı anılar gözümde canlandı; savaş alanının rüyaları. Her yer kan içindeydi. Donmuş mezarlar. Draven'ın yenilgiyi kabul etmiş ses tonunu zihnimde tekrar tekrar duydum.

Savaşı kazandım ve bunun bana maliyeti sadece krallığımı kaybetmem oldu.

Öte yandan, Kaelen haksız da değildi. Draven'ın savaşla ilgili duyduğu pişmanlığın, Unseelie'lerin kaybıyla hiçbir ilgisi yoktu. Yine de, Unseelie'lerin savunabileceği tek bir ahlaki üstünlük noktası da kalmamıştı.

Göğsümde olması gerekenden daha şiddetli bir öfke alevlendi. "Ve Unseelie'ler merhametin timsaliymiş, öyle mi?"

Başımı acı acı salladım. "Siz zincirlerden bahsediyorsunuz, oysa halkınız Seelie esirlerini vahşi topraklara sürüklüyor. Çocukları bile. Onları kırıyorsunuz, satıyorsunuz ve buna adalet diyorsunuz, çünkü onlar sınırın yanlış tarafında, savaş hatlarının öbür tarafında doğmuşlar."

Kaelen'in ifadesi sertleşti. Öne eğildi ve sesini, ateşin çıtırtısının altında kalacak şekilde alçalttı.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunların herhangi birine katıldığımı mı?" Çenesi kasıldı, gözlerinde öfkeli bir ifade belirdi. "Burada, Vahşi Topraklar'da Seelie'lere yapılan muamele, gelenek kılığında gizlenmiş bir pislikten başka bir şey değil. En az hak edenlere yöneltilmiş, yanlış yönlendirilmiş ve iğrenç bir intikam girişimi. Halkımızı çok uzun zamandır bölen bir zehir bu."

Ses tonundaki inanç karşısında hazırlıksız yakalandım ve gözlerimi kırptırdım.

Konuşmasına devam ettiğinde sesi daha istikrarlıydı ve söylediği her kelimeye inanan bir erkeğin tonlamasını taşıyordu.

"Çocukken kaçırıldınız ve uzun zamandır uzaktasınız, ama Skaldwing'ler hakkında hatırladığınızdan çok daha fazlası var. Bunu değiştirebiliriz. Birlikte. Klanları birleştirmek sadece Kışın düşüşünden sağ çıkmakla ilgili değil, çürümenin kökünü söküp atmakla ilgili. Çoktan sona ermesi gerekeni bitirmekle ilgili, böylece bir gün nihayet barış için bir şansımız olabilir. Çocuklarımız, tamamen nefretten oyulmuş donmuş bir savaş alanında bizim için yas tutmasınlar."

Sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim, neredeyse sahip olduğu mana kadar etkiliydiler. Hiç düşünmediğim, hele ki ona katkıda bulunabileceğimi hiç hayal etmediğim bir gelecekti.

Ama o da yanıliyordu.

Kışın canavarlarını görmemişti. Eğer Draven'ın tüm krallığı için çok güçlü hale gelirlerse, Unseelie'nin onları durdurma şansı neydi? Ve ne derse desin, kitleler tarafından kabul edileceğimi düşünüyorsa belki de hayal dünyasında yaşadığını düşünmeye başlamıştım.

Tekrar gözlerimi kııptım, bu sefer görüş alanıma buz parçaları yağdı. Tek bir anlık, geçici bir süre için kız kardeşimi gördüm; pürüzsüz teni kıpkırmızı damlalarla kaplıydı ve buz gibi bir spreyden korkarak sinmişti.

Derin bir nefes aldım, bardağımı daha sıkı tuttum. Stres beni etkiliyor muydu acaba?

Yoksa kız kardeşim mi tehlikedeydi? Yine...

“Özür dilerim,” Kaelen'in sesi uzaktan geliyordu. “Bu kadar sinirlenmek istememiştim. Sanırım inançlarım beni ele geçiriyor.”

Görüşüm netleşirken kalbim hızla çarpmaya başladı. Kaelen'in endişeyle buruşmuş yüz hatlarına odaklanmam birkaç kalp atışımı aldı. Zerina da gözlerini kısarak beni inceliyordu.

Başımı salladım.

“Hayır, ben—” Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce başka bir görüntü zihnime çarptı.

Alaric.

Yüzü acıdan kıvranıyordu, yarılmış dudaklarından sızan kan çenesini kaplamıştı. Ve kanatları—o gururlu, koyu renkli kanatları—parçalanmış, kemikleri doğal olmayan açılarla dışarı fırlamıştı.

Onun çılgınlıklarını dehşet içinde izlerken boğazım bir buruklukla doldu. Bileklerindeki buzdan prangalar parıldayarak derisini donma lekeleriyle kaplayana kadar yakıyordu. Buz parçaları etine saplandıkça vücudu kasılıyor, her hırıltılı nefeste daha da derine batıyordu.

Ve tüm bunların üzerinde bir ses. Derin, yankılı ve acı verici derecede tanıdık bir ses, daha önce hiç duymadığım kadar acımasız.

Unseelie'ler sevgiye muktedir değildir.

Bu sözler içimi parçaladı, neredeyse görüntünün kendisinden daha derine işledi.

Sonra Alaric gitti. Geride sadece kan, buz ve öfke bulutu kaldı.

Bardak elimden kayıp yere düştü ve gürültüyle parçalandı. Shadebloom likörü deri kıyafetlerime döküldü, damlayarak botlarımın altındaki toprağı ıslattı.

Alaric ölmüştü.

“Everly,” Kaelen’in sesi endişeliydi, yüzü sandığımdan daha yakındı benimkine. “Sorun ne?”

Hayır. Başımı salladım. Alaric gitmiş olamazdı. Hayal mi görüyordum?

Sonra havayı yırtan bir çığlık duyuldu; akıl almaz, çaresiz ve hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir acıyla dolu. Zerina dizlerinin üzerine çökmüş, göğsünü tutuyor, nefes nefese kalmıştı. Gözlerinden yaşlar süzülürken kalbini tırmalıyordu.

Annem bir anda yanına geldi, kılıcı bileme taşında unutulmuştu. Diğerleri de koşarak geldiler. Savaşmaya hazır bir şekilde yere doğru inerken gölgeler düşürüyorlardı, ama ben hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum.

Yapabildiğim tek şey ona bakmak ve acı dolu hıçkırıkları arasında sözlerini anlamaya çalışmaktı.

"Gitti. Gitti."

İçimde bir acı saplandı, boğazımda mide bulantısı yükseldi. O zaman doğruydu.

Alaric ölmüştü. Ve onu kocam öldürmüştü.

Kaelen kırık fincanımı yerden aldı ve çok şey gören gözleriyle beni dikkatlice inceledi. Anlatmaya bile başlayamayacağım şeyler görüyordu o gözler.

Bildiğim tek şey, yol boyunca bir yerlerde beni göğsüne yaslayan adamın görüntüsünü zihnimde canlandırıdığım ve Frost Grave Geçidi'ni umursamazca unuttuğumdu. Onun tek bir mana hamlesiyle binlerce ölü.

Unseelie'leri gördükleri yerde öldürme emri kesinleşmiştir.

Bana karşı duyduğu apaçık ve bitmek bilmeyen nefret.

Belki de onun ölmesine izin verecek kadar güçlü değildim, ama Kaelen haklıydı...

Neden en başından beri zorla içine sokulduğum bu bağı bu kadar aşırı derecede korumacı bir şekilde savunuyordum?

Peki, bu Draven mıydı? Kan ve mana ile mühürlenmiş bu evlilik bağı mıydı beni istemediğim ve istememem gereken bir şeyi hissetmeye iten? Yoksa faydalı olma, Hollow Abomination'ın bir krallığın kurtarıcısı

olabileceği umuduyla yaşama ihtiyacı mıydı? Herhangi birinin kurtarıcısı olabileceği umudu muydu?

Görebilmemin tek yolu buydu.

Belki de baştan beri yanılıyordum. Belki de Nevara'nın yapmaya çalıştığı şey, beni buraya getirmek, bu bağı koparmak ve böylece Winter'ın başka bir kurtarıcı bulmasını sağlamaktı.

Draven ve ben birbirimizden özgür olabilirdik.

Krallığı için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olsaydı, beni kendi hayatımı yaşamaya bırakır mıydı? Sonunda, beni tam anlamıyla bir insan olarak görmeyen birine zincirlenmek yerine, kendi hayatım üzerinde söz sahibi olabilir miydim?

Bakışlarımı zorla Zerina'dan ayırdım, omuzlarımı dikleştirerek Kaelen'e döndüm.

“Ejderha hakkında bildiklerinizi bana anlatmanızı istiyorum.”

DÖRTNALA KOŞMAK

SON UNSEELİE PİSLİĞİNİN ÖLÜMÜNÜN ARDINDAN GERGIN BİR SESSİZLİK çöktü.

Dışarıdan bir grifonun tiz çığlığı geldi. Kulaklarım içgüdüsel olarak bu sesi yakaladı, ses göğsümde keskin bir burkulma yarattı. Demek Nevara buraya böyle gelmişti.

Noerwyn, enkaz yığınınına faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarken, Nevara başını öne eğmişti. Göğsüm, verdiğim minimal çabaya rağmen çok ağır gelen bir nefesle inip kalkıyordu.

Nevara'nın omuzlarında sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi bir gerginlik dalgalandı. Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Ve ben de aramızda ve karımın kız kardeşi arasında buzdan bir duvar ördüm. Noerwyn diğer tarafta yeterince güvende olacaktı. Vizyonerim sonunda ne derse desin, paramparça olmuş bir dinleyici kitlesi istemiyordum.

Ancak Nevara sessiz kaldı.

“Normalde bu kadar yumuşak kalpli değilsin,” diye takıldım, sözlerim hayal kırıklığıyla boğulmuştu. “Yoksa kimin yaşayacağına, kimin öleceğine sen karar verdiğinde acımasız olmak daha mı kolay?”

Başını salladı. "Acımasızlık ve zulüm aynı şey değildir. Onun ölümü gerekli değildi."

"O bir haindi ve sarayımda casusluk yapan bir Unseelie'ydi."

Derin bir nefes verdi. "Ve eğer onu sadece bu nedenlerle öldürmüş olsaydınız, hiçbir itirazım olmazdı. Bu sizin kanununuzla ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi."

O esrarengiz gümüş gözlerinde beklediğim kınamadan daha kötüsü, acımaya çok yakın bir şeydi. Gözlerimi kırıştırdım ve Nevara'nın çok daha genç bir versiyonunu gördüm; becerikli parmakları kolumdaki kabarık morlukların üzerinde geziniyordu. Meraklı gözlerden görünmezdi, ama hayatının her gününde o kolu kullanarak yolunu bulan kızıdan saklanması imkansızdı.

Babam onun bir asa kullanmasını, kendi kontrolü dışında hareket etmesini istememişti. Yine de, öfkesini kendi Vizyonerine yöneltecek kadar aptal olmamıştı.

Bunu oğlu için saklamıştı.

Ama Nevara biliyordu. Bazı hayalleri taklit etmek için boşluğa bakmış, diğerlerini ise stratejik bir zamanlamayla kullanmak üzere saklamıştı; tüm bunların tek bir amacı vardı: krallığın en güçlü kralının dikkatini oğlundan uzaklaştırmak.

Büyürken en yakın arkadaşım olan Vizyonerime baktım. Özellikle karımın yanımda olmayacağı apaçık ortaya çıktığında, bu lanetli krallığın yönetiminde benim tarafımda olması gereken tek kişiydi.

"Artık her şey onunla ilgili," diye homurdandım. "Bunun böyle olmasını sağladın."

"Senin gelinini ben seçmedim, Draven—"

"Hayır. Sadece onun onlardan biri olduğunu açıklamamayı seçtin." Elim yerdeki kırık kanatlara ve dağılmış uzuvlara doğru uzandı. "Tıpkı onun tuzağa düşmesine izin vermeyi seçtiğin gibi."

Nevara, sözler sanki bir darbe yemiş gibi irkildi. Bir an için soğukkanlılığı bozuldu; sonra dikleşti, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı.

"Her şeyi göremiyorum," dedi öfkesinin ağırlığıyla omuzları inip kalkarken.

O an hissettim. Aramızdaki çatlak giderek derinleşiyordu. Ciğerlerimdeki hava, sanki kükreyerek dışarı çıkmak istiyormuş gibi yanıyordu.

"Hayır. Her şey değil." Buz, botlarımdan dışarı doğru tüyler gibi yayılarak zemine tısladı. Öfkem kabardı ve oda bununla birlikte sarsıldı.

"Ama o şeyler?" Dişlerimi gösterdim. "Onları gördün."

Onun buz gibi sessizliği yeterli bir cevaptı.

Göğsümden kısık bir hırıltı yükseldi, tavandan sarkan buz sarkıtlarını salladı.

"Karım nerede?" diye sordum, her kelimeyi zorlukla.

Nevara'nın ifadesi donuklaştı, sesi etrafımızdaki oda kadar soğuktu. "Size söylersem, bu bilgiyle ne yapacaksınız?"

Aramızdaki boşluğa ağır bir sessizlik daha çöktü, bu sessizlik Noerwyn'in yumruklarının buz duvara vurma sesleriyle kesiliyordu. Onları görmezden geldim.

"Sana hesap vermek zorunda değilim," diye çıkıştım. Sahip olduğum son sabır kırıntısı da tamamen tükenmek üzereydi.

Nevara'nın gümüş rengi kaşları çatıldı ve başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Bilmiyorsun, değil mi?"

Çenem kilitlendi. "İkimiz de biliyoruz ki, bunca şey söz konusu olduğunda onu idam etmeyi göze alamam."

Everly'nin kız kardeşine verdiğim sözü ya da aramızdaki bağ aracılığıyla bana haykıran diğer nedenleri hiç dile getirmedi.

Nevara başını salladı, parıldayan örgüsü hareketle dalgalandı. "Ve Kutsal Ana korusun, tek bir sevgi kırıntısının bile elini tutmasına izin verme."

Sıra bana gelmişti alaycı bir şekilde. "Baştan beri onu kaçırılmaya gönderen kişi gibi konuşuyorsun. Yoksa tüm bunların onu güvende tutmak için hazırlanmış karmaşık bir planın parçası olduğunu mu iddia edeceksin?"

Nevara gözlerini sıkıca kapattı, sonra bir nefesle araladı.

"Hayır." Kelime, bir ilmeğin fısıltısı gibi düştü ağzından. "Böyleymiş gibi yapmayacağım. Benden krallığınızı korumamı istediniz, karınızı değil. Ben de bunu yaptım." Dudakları acı bir şekilde büküldü. "Her zaman yaptığım şey bu. Kimin feda edileceği önemli olmaksızın, hayatımın geri kalanını yıkıntılarla dolu kulemde bunu başarmak için geçireceğim."

Kurban edildi. Bu kelime, adeta bir ok gibi mideme saplandı.

"Ölemeyeceğini söylemiştin," diye hırladım, sesim tehlikeli bir şekilde korkuya yakın bir tonda boğuktu.

"Onu öldüremeyeceğini söyledim," diye düzeltti, her kelimesi özenle seçilmişti.

Adını anmak istemediğim sebeplerden dolayı kanım dondu. Elimdeki yüzük, gürleyen kalp atışlarımla aynı ritimde atıyordu; öfke, daha derin, daha karanlık bir şeyle iç içe geçmişti.

Ağzımı açtım, sonra birden kapattım. "Yani ölecek mi?"

Vizyonerim çenesini yukarı kaldırdı. "Bütün yollar eninde sonunda ölüme çıkar."

“Şimdi benimle gizemli konuşmanın zamanı değil,” diye hırladım. Buz, etrafımızdaki taşı girintili çıkıntılı damarlar halinde parçaladı ve şarapnel parçaları havada uçtu. “Söyle bana. Nerede. O.”

Gözlerini kırptırdı. "Bu bir emir mi, Kralım?"

"Nevara," diye uyardım, yumruklarım manamın ağırlığı altında buz kesiliyordu.

Görme yeteneğini kaybetmiş gözleri alevlendi, kirpiklerinde ve kaşlarında buzlanma oluştu. Gördüğü şeye yüzünü buruştururken nefesi kalın bir bulut gibi çıktı. "Onu öldürmemeni söylemiştim. Sen işleri değiştirdin."

Gözlerinde yıldız ışığı parlak ve acımasızca girdaplar oluşturdu. Sonra nefesi kesildi ve sonraki kelimeler dudaklarından alışılmadık bir ritimle döküldü.

“Kırılamayacak bağ yoktur. Frostgrave Kralı için bile.”

Bahsettiği tek bir bağ olabilirdi. Kış Mahkemesi evlilik yeminleri, saltanatımız boyunca hiçbir zaman bozulmamıştı. Ancak yemin bir Unseelie'ye de edilmemişti.

"Evlilik bağımızı koparacak mı?" Bu sözleri söylemek, olması gerekenden daha zordu.

Bu bir rahatlama olmalıydı. Parçalar, Nevara ona bu ismi verdiği andan itibaren istediğim şey bu değil miydi? Ama yüzük tenimde titreşmese bile, uyarıda daha fazlasının gizli olduğunu bilirdim.

"Başka ne?" diye sordum.

“Tuzğa doğru yürüyor.” Kemiklerimden sızan mana ciğerlerimdeki havayı dondururken duvara doğru döndüm.

Nevara, "Draven, bekle!" diye bağırdı.

Ama ben artık beklemekten bıkmıştım.

Meşaleler titreyerek söndü. Karanlık çöktü, sadece cesetlerden birinin arkasında parlayan mor renkli runik yazıtların ışığıyla deliniyordu.

Nevara bana karımı nerede bulacağımı söylemezse, gerekirse yoluma çıkan her şeyi katlederek Vahşi Topraklar'da kendi yolumu çizecektim. Cesedi boğazından yakalayıp kopardım. Kemikleri yere düşer düşmez parçalandı, buz gibi kaygan zemine saçılıp Vizyonerimin ayaklarının dibine düştü.

Manamı duvara yoğunlaştırdım ve rünler daha da kızardı, buzla kaplı bir yıldızın rengi olan beyaz-mavi bir renge büründüler. Saray kütüphanesindeki rünlere benziyordu, ancak ondan yayılan mana sonsuz

derecede daha eskiydi. Koruma taşlarından, sarayımın kendisinden bile daha eski, yeryüzünün gücüne bağlıydı.

Burada değil.

Vahşi Doğa.

Parçalar her şeyi mahvediyor.

Bunca zamandır, kanatlarını hesaba katarsak bile, krallığıma nasıl bu kadar kolayca girip çıktıklarını merak ediyordum; üstelik buzla kaplı bir portalları vardı. Acaba bu portal, Parça Ana'nın engelleriyle savaşmadan sınırların ötesine geçmelerini mi sağlıyordu?

Her iki yönde de işe yarar mıydı?

Noerwyn'in ısrarlı tıkırtılarını ve Nevara'nın dikkatimi çekme girişimlerini görmezden gelerek, daha yakından inceledim.

Portallar o zamanlar neredeyse duyulmamıştı ve bu kadar eski runik yazılara kolayca erişilemezdi. Kütüphanedeki desenler gibi kitapları kısa bir mesafeye taşımak gibi değildi. Bunu anlamak için çalışma gerekirdi, daha çok koruma taşları gibiydi.

Klan içinde bu tür kadim mana konusunda bilgili birden fazla kişinin olma ihtimali neydi?

Elimle rünün üzerinde gezinirken hissettim. Rün, bu şekilde erişilmiş olsaydı olacağı gibi pürüzsüz değildi. Kenarları pürüzlü ve belirgindi, merkezi ise tam olarak oyulmuştu.

Hayır, elbette ki antik runeler konusunda uzman bir orduları yoktu. Anahtara sahip oldukları sürece buna ihtiyaçları da yoktu.

Döndüm ve yerdeki ceset kalıntıları arasında kristal içeren bir şey aradım. İşte orada, karımı kaçırmaya yardım eden o adi herifin boynunda olan zincire bağlıydı.

Nevara'nın öldürmemem konusunda beni uyardığı kişi.

Kristali yerden söküp rünün ortasına yerleştirdim. Oda inledi, tahtalar çatladı ve portal gürleyerek açıldı.

Noerwyn aramızdaki duvara öfkeyle vurmaya devam etti, sesi buzun içinden daha öncekinden daha yüksek bir şekilde küfürler savuruyordu.

Nevara ince elini koluma koyarak tekrar, “Draven,” dedi. “Gelecek doğrusal değil, taşta yazılmış da değil. Nefretin onu hâlâ yerle bir edebilir.”

Onun kavrayışından kurtuldum, buzdan kafesi serbest bırakarak portala doğru kayboldum.

Nevara buzla kaplı kulesinden huzurdan bahsederken, ben onun sakladığı tüm sırların enkazını kurtarmaya çalışıyordum.

EVERLY

SONRAKİ BİRKAÇ SAAT BOYUNCA, TAHTALAR NEREDEYSE PROTESTO edercesine inleyene kadar, adım adım yürüyerek yer döşemelerinde bir iz bıraktım. Terliklerim topuklarımda tahriş olmuş kabarcıklar oluşturmuştu, ama hareketsiz oturmak bir seçenek değildi. Ne zaman hareket etmeyi bıraksam, her şeyi tekrar görüyordum.

Alaric'in yüzü. Parçalanmış kanatları. Kanlı kar serpintisi.

Görüntüleri yüzüncü kez zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama yine de yapıştılar, kıvrılmış, dikenli sarmaşıklar gibi gözlerimin ardında kaldılar.

Ve tüm bunların altında, Draven'in sesini duymadan edemiyordum...

Unseelie'ler sevgiye muktedir değillerdir.

Kahrolası o.

Kahrolsun o! Kahrolsun o! Kahrolsun o!

Ellerimi yüzümün üzerinden geçirdim ve dağılmış birkaç saç telini örgülerimin içine geri soktum. Çok uzun sürmeyecekti. Yakında buzla lanetlenmiş bazı cevaplar alacaktım, ya da en azından, sarmal halindeki düşüncelerimden bir nebze olsun uzaklaşacaktım.

Kaelen'in soruma, daha doğrusu ricama cevap verme fırsatı olmamıştı ama nöbet değişimi sırasında eğitim alanında buluşmaya karar vermiştik. Bu saatte kimse orada olmayacaktı ve meşaleler yeterince kısık yanarak bize bir nebze mahremiyet sağlayacaktı.

Ve bu cevaplara ihtiyacım vardı. Ejderha hakkında bana neler söyleyebileceğini ve hangi bağları koparabileceğini bilmem gerekiyordu, yoksa hiçbir söz hakkım olmayan, terk edilmiş bir durumun içine daha sürüklenecektim.

Aklımın bir köşesinde beni rahatsız eden bir şey vardı.

Kaelen'e güvenmek aptallık mıydı?

Bunu istemekle aptal mıydım?

Gözlerindeki samimiyeti ve sözlerindeki inancı tekrar düşündüm. Gerçekten dürüst görünüyordu. Ve başka hiç kimse de herhangi bir cevap sunmuyordu... Şöminemin üzerindeki ejderha oyma resmine baktım.

Ve iyi ya da kötü, seçimimi yaptım.

Gravemoor Towers'tan gelen uzaktan çan sesi saati işaret ediyordu. Vakit gelmişti.

Düşünerek kanatlarımı sıkıca katladım ve her gece yatmadan önce yaptığım gibi derimin altına sakladım.

Omuzlarımın arasında tanıdık bir çekişme hissettim, ardında hafif bir ağrı bırakarak, sanki daha büyük bir şeyin özgür kalmak için bastıran hayaleti gibiydi. Rutin, otomatik bir şeydi, ama onları bu kadar uzun süre sakladıktan sonra, her zaman kendimi daha küçük hissetmeme neden oluyordu.

Kapının yanındaki askıdan pelerinimi kaptım, omuzlarıma geçirdim ve kapüşonunu başıma iyice çektim.

Çok daha hafif adımlarla pencereye doğru sessizce yaklaştım, parmaklarımı mandalın üzerinde kaydırarak kilidi açtım ve sonra birilerinin duyup duymadığını gösteren bir işaret bekledim.

Zerina çok dikkatli ve şüpheliydi, kapımla arasına fazla mesafe bırakmazdı; diğer muhafızlar ise her zaman koridorun daha ilerisinde konuşlanırlardı.

Pencerenin açıldığını duyamayacak kadar uzaktaydım.

Alaric'in ölümünün yasını tutarken onun yokluğundan faydalanmak yanlış geldi. Kocam onu öldürdüğü için o da kocasının ölümünün yasını tutuyordu...

Bu düşünceyi yuttum ve kendimi önümdeki işe odaklanmaya zorladım.

Hafif bir tık sesiyle, olabildiğince sessizce cama bastırdım ve dönen güvenlik görevlileri yer değiştirene kadar bekleyip gece karanlığında dışarı süzıldüm.

Dışarıdaki ateşler köz haline gelmişti, savaşçılar kürklerinin altına büzülmüş ya da köy surlarının kenarlarında sessizce nöbet tutuyorlardı. Kulübemizin yanından geçip ormanın ağaçlık alanına girdiğimde kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Kanat çırpışlarının her biri ya da yaprak hışırtıları sinirlerimi tırmalıyordu. Ama adrenalin, korkuyu daha katlanılabilir, belki de çok daha pervasız bir şeye dönüştürüyordu.

Çok uzun zamandır uykusuz kalmıştım. Alaric'in ölümü, Draven'ın öfkesi, buz gibi soğukluğu ve acısıyla birlikte beni kemirmeye devam ediyordu. Etrafındaki her şeyi paramparça ediş biçimi...

Gözlerimi kapatamıyordum, onu tekrar görmeden, onu hissetmeden edemiyordum.

Ben de öyle yapmadım. Sadece yürümeye devam ettim.

Hava dondurucu derecede soğuktu, yıldızlar gökyüzünü donmuş ateş gibi kaplamıştı. Çam ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerlerken, botlarım donmuş köklerin üzerinde gıcırdayıyordu. Her gölge sanki canlıymış gibi iç çekiyordu, ama ben yürümeye devam ettim.

Eğitim alanına yakalanmadan vardığımda neredeyse rahat bir nefes aldım. Kaelen orada beni bekliyordu, sırtı dönük, gece yarısı kanatlarındaki gümüş çizgiler ay ışığı altında parıltıyordu.

Sonra döndü ve dünya yana yattı. Ay ışığı kulağının ucundan yansıdı... küpesinin metaline takıldı.

Kaelen değil.

Cyrus.

Altın rengi gözleri, yeni köşeye sıkıştırılmış avı gören bir yırtıcı gibi parlıyordu. Geriye doğru bir adım attım, kalbim derimin altında gümür gümür atıyordu.

"Üzgünüm, hayal kırıklığına uğrattığım için. Kardeşimi beklediğinizi biliyorum," dedi Kyros, rahat bir şekilde bir adım öne çıkarak. "Ama kendini pek iyi hissetmiyor."

Sözleri bir darbe gibi indi. Her biri, yerine çarpan kafes kapısı gibi gıcırdadı.

"Ona ne yaptın?" Sesimin titremesinden nefret ettim, Kyros'un göz bebeklerinin korkuma karşılık olarak genişlemesinden de nefret ettim, sanki korkum onu heyecanlandıran bir şeymiş gibi.

Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Gözlerim, eğitim alanını çevreleyen ormana, ardından yıldızlarla dolu gökyüzüne kaydı. Uçabiliyordum ama biliyordum ki bu konuda benden üstün olurdu. O, eğitilmiş bir Skaldwing savaşçısıydı ve ben hayatımın yarısını yerde geçirmiştım.

Ama o bu araziye uygun yapıda değildi... Orman, onu her an tökezletecek kökler ve devrilmiş ağaçlardan oluşan bir geçit gibiydi ve eğer şanslıysam, ben yardım çağırmaya koşarken o ağaç kabuklarını yiyecekti.

Sıkılmış bir iç çekiş ağzımdan çıktı, nefesim serin gece havasında küçük bir bulut oluşturdu. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarımı araladım, ama sonra topuklarımın üzerinde dönüp ağaçlara doğru fırladım. Çok uzağa gidemedim.

Daha ayağım yere değmeden kafamda yakıcı bir acı patladı. Kafam sıkıştırılmış toprağa çarpmadan önce kendimi hazırlamaya vaktim olmadı.

Çarpmanın etkisiyle omurgam sarsıldı ve kulaklarımda tiz, delici bir uğultu yankılandı, diğer tüm sesleri bastırdı.

Dünya etrafımda dönüyordu, gölgeler ve meşale ışığı birbirine karışıyordu. Midem bulandı, boğazımda safra yükseldi ve bir türlü derin nefes alamıyordum.

Görüş alanımın kenarları karardı ve Kyros'un iri cüssesine odaklandı. Hala bana doğru yavaş ve kararlı adımlarla ilerliyor, yüzünde memnun bir sırıtış belirliyordu.

Eğer o oradaysa, buz gibi soğuk cehennemde bana kim vurmuştu?

Farkında olmadan sorduğum soruya karşılık olarak birkaç karanlık kahkaha yükseldi. Ama onlara dönüp bakamadım. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum, bilincimi korumaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

“Sanırım benim de senden en az benim kadar nefret eden birçok arkadaşım olduğunu göreceksin,” dedi ve yüzüne kazınmış o acımasız sırıtış, bulanıklaşan gözlerimin tutunabileceği son şey oldu.

“Seelie fahişesi.”

Başımın ortasında dayanılmaz bir ağrıyla uyandım, her nabzım gözlerimin arkasında davul gibi atıyordu. Soğuk, nemli taş sırtıma bastırıyor, pelerininin içinden sızıyordu. Bir an için hâlâ rüyada olduğumu, bir kabusun sisinde kaybolduğumu sandım, ama başımdaki ağrı çok keskin ve çok gerçektir.

Karanlığa karşı gözlerimi kırıştırarak nefesimi düzenlemeye çalıştım, ama ciğerlerim yanıyordu ve bunun yerine öksürdüm. Hareket ettiğimde, bileklerimde bir ateş saplandı. Ve bileklerim çok ağırdı. İşte o zaman beni yerime kilitleyen demir prangaların acısını hissettim.

Kurtulmaya çalışırken göğsümde bir panik dalgası yükseldi. Hareket ettikçe zincirlerim şıkırdadı, ses mağara duvarlarında yankılandı.

Karanlık bir kahkaha sesi beni olduğum yerde dondurdu ve görüşüm netleşene kadar gözlerimi kırıştırdım.

Kyros tam karşımda, sivri bir kayanın üzerinde oturmuş, elindeki hançeri tembelce çeviriyordu. Yüzünde ince bir gülümseme vardı. Hemen arkasında birkaç figür daha belirliyordu. Köyde bana alaycı bakışlar atan Stormbreak savaşçılarından daha fazlasıydı bunlar. Ama aralarında oraya ait olmayan bir yüz vardı.

Bakışlarım mağara ağzındaki Tavrik'e takıldı, gözleri bir an bana doğru kaydıktan sonra başka yöne kayd.

Buz seven eşek suratlı.

"İkinci kez mi, Tavrik?" diye kekeledim. "Eğer en iyi yapabildiğin şey dişileri tuzaklara çekmekse, Stormbreak klanının senden sosyal ipuçları almaması gerekebilir."

Çenesinde bir kas seğirdi. Bir anlığına, eğer böyle bir duyguyu hissedebiliyorsa, utanç gibi görünen bir ifade yüzüne yansıdı.

Kyros karanlık bir kahkaha attı. Sırıtmaları genişledi, sonra eli hızla uzanınca tamamen kayboldu. Elinin tersi yanağıma dişlerimi titretecek kadar sert bir şekilde çarptı. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı, demir bileklerime daha da derinden saplandı, sendeledim.

Tavrik bir adım daha yaklaşarak, "Sadece onunla konuşmak istediğini söylemiştin," dedi.

Kyros başını yana eğdi, gülümsemesi yüzüne geri geldi. "Ve yapacağım. Ama eğer beni tekrar bölersen, Tavrik, önce senin korkaklığını söküp atarken onun da izlemesine izin vereceğim."

Tavrik kaskatı kesildi, yumruklarını sıktı ve yüz ifadesi donuklaştıktan sonra sessizliğe büründü.

Korkak.

Kyros dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sende en çok neyden nefret ettiğimi biliyor musun, Buzçuk?"

Bu lakabı ısrarla kullandı ve onu zehirli bir şeye dönüştürdü.

Buzlu yavru. Kaelen'den duyulduğunda şaka gibi gelmişti. Kyros'tan duyulduğunda ise bir hakaret gibiydi.

"Gerçekten Seçilmiş Kişiymişsin gibi dolaşıyorsun," dedi önümde çömelirken, sesi alaycı bir tonda. "Sanki özel birisin. Ve hepsi—" dış dünyaya, Kaelen'e, amcama, anneme doğru belirsiz bir şekilde işaret etti—"inanıyorlar, değil mi? Sanki kanının bir anlamı varmış gibi, sanki o güzel kanatlar sana klanlar arasında bir yer kazandırıyormuş gibi seni ortalıkta gezdiriyorlar."

Eli hızla uzandı, parmakları omzumun kenarında gezindi, sanki söz konusu kanatları derimden çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi. Boğazımdan safra yükseldi, dokunuşundan uzaklaşırken zincirlerim şıkırdadı.

"Gerçeği bilmek mi istiyorsun?" Yüz ifadesi ciddileşti. "O toplantılara davet edilmedim. Kahinin kardeşime senin hakkında fısıldadığı toplantılara. Ama ona ne söz verdiğini biliyorum. Bizi kurtaracağına dair." Devam etmeden önce karanlık bir kahkaha attı. "Ama gördüğüm tek şey, halkımızın sonu olacak olan o Boş Peri fahişesi."

Onları kurtarmak mı? Kahin Kaelen'e bunu mu söylemişti? Aramızdaki ittifakın işe yarayacağından bu kadar emin olmasının sebebi bu muydu acaba?

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu, kafa karışıklığı ve panik aynı ölçüde iç içe geçmişti. Neden ben? Ne görmüş olabilirdi ki?

Soruları daha sonra incelemek üzere bir kenara bıraktım. Daha sonra diye bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum...

"Eğer ben böylesine yıkıcı bir felaket olmaya aday biriysen, Kyros, belki de asıl soru neden bu kadar takıntılı olduğundur. Yoksa kendi Kahin'inin neden sana bu ismi vermediğini merak etmektense benden nefret etmek daha mı kolay?"

Yüz ifadesine bakılırsa, yorumum onda yankı uyandırmış.

Gözbebekleri irileşti, altın rengi gözleri parıldayan oniks rengine büründü ve kılıcı nazikçe yanağıma değdi.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Ben kardeşim değilim. Siyasetle uğraşmam. Ve Seelie evcil hayvanlarını şımartmam. Çürümenin yayılmadan önce önüne geçerim."

Çeliğin keskin acısıyla derim delindi, yüzümden kan damlarken acı doruk noktasına ulaştı.

Kalp atışlarım beni ikiye ayıracakmış gibi gümbür gümbür atsa da, yüz ifademi kontrol altında tutmak için canla başla mücadele ettim. Taktik

değiştirmek için kendime zaman kazandırmam gerekiyordu. Belki de Tavrik'i yeterince konuşturursam, cesaretini toplayıp Kyros'un beni öldürmeden önce onu durdurabilirdi.

Ya da belki sincaplar uçmayı öğrenirlerdi...

“Peki, plan ne?” diye sordum, sesimin çatlamamasından gurur duyarak. “Klanların aklını başına getirene kadar beni burada tutmak mı? Yoksa kahraman olup zincire vurulmuş silahsız kadını mı öldüreceksin?”

Kyros'un sırtışı vahşi bir hal aldı.

“Kahraman mı?” Yaklaştı, nefesi tenime sıcak bir şekilde değdi. “Hayır. Kardeşimi hayalleriyle baş başa bırakacağım. şöhrete ihtiyacım yok. Sadece senin kanını akıtmanı izlemek istiyorum.”

Hançer daha da sertçe bastırarak kolumu aşağı doğru sürükledi ve bileğimdeki kelepçeye kadar ulaştı. Acı sinirlerimi parçaladı, o kadar yakıcıydı ki görüşüm bulanıklaştı.

Boğazımdan yukarı doğru tırmanan çığlığı bastırmak için alt dudağımı ısırdım ve ağzımda sadece kan tadı hissettim.

Ardından hançer omzuma saplandı, damarları ve tendonları parçalayarak ilerledi. Bu sefer çığlığımı tutamadım.

Yine aynı çocuktum, taş bir masanın üzerinde yatıyordum, kelepçeler bileklerimi acıtıyordu. Demir bıçakların yakıcı keskinliği tenimde gezinirken, büyücülerin soğuk, klinik sesleri her irkilmeyi, her hıçkırığı ve her kasılmayı kaydediyordu.

Kemiklere kadar oyup, cevap vermeyi reddeden manayı ararken, "Hollow" kelimesini bir lanet gibi fısıldamaları...

Bir zamanlar, hesapçı ifadeleri ve çocuklara yaşattıkları bitmek bilmeyen acı ve ızdırap döngüsünü klinik bir kayıtsızlıkla kaydetme biçimleri nedeniyle onları sadist sanıyordum...

Ama yanılmıştım. Hem de çok, çok yanılmıştım.

Büyücüler ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsalar da, en azından bir amaç doğrultusunda çalışıyorlardı.

Bu farklıydı. Kyros gerçekten de sadece kanımı akıtmayı izlemek istiyordu. Tekrar tekrar, göz bebekleri kocaman açılmış, yaptığı işe hayranlıkla sırtırken kılıcını derimin üzerinden geçirdi.

“Yeter artık.” Tavrik'in sesi hıçkırıklarımı yarıda kesti, mağaranın taş duvarlarında yankılandı. Öne doğru bir adım attı, sanki müdahale etmek istiyormuş gibi elleri titriyordu. “Kyros, bu iş çok ileri gitti—”

Söz konusu adam donakaldı, hançerinin ucu boynumun kıvrımında amaçsızca dönüyordu.

"Peki sen kimsin de bana ne zaman bitireceğimi söylüyorsun?" diye nefes nefese sordu soruyu, yavaşça dikkatini Tavrik'e çevirerek.

Tavrik tereddüt etti, sıkıca kenetlenmiş çenesinde bir kas esnedi. Bir an için, Kyros'u gerçekten durdurabileceğini, hatta diğerlerini de yardım etmeye ikna edebileceğini düşündüm—umdum. Bütün bunların bitebileceğini ve köye doğru yolumuza devam edebileceğimizi umdum.

Ama elbette, bu bir hayalden ibaretti.

Kyros hızlıydı.

Gölgesi bir anda mağaranın üzerinde belirdi. Yumruğu acımasız bir isabetle Tavrik'in şakağına çarptı. Adam yere yığıldı, taş zemine baygın bir şekilde serildi.

Acının dinmesinden dolayı rahatlama hissetmeye bile vakit olmadı, çünkü o aynı hızla tekrar karşımda belirdi.

Kyros, savaşçılarına hırlayarak, "Ona iyi bakın," dedi.

Sonra acımasız bakışları tekrar bana kaydı. Kanlı hançer yeniden yükseldi.

Boğazımı bir panik pençesine almıştım. Çaresizce prangaları çekiştiriyordum, demir tahriş olmuş derime daha da derinden batıyordu.

"Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmelisin Kyros," dedim, gözlerinin içine bakmaya çalışarak. "Bundan kurtulmanın, klanlarımız için savaşla sonuçlanmayacak hiçbir yolu yok. Amcam buna izin vermeyecek ve kardeşin de—"

"Kardeşim güçsüz," diye çıkıştı. "Ve amcan seni bizim gibi o sızlanan Winter piçi olarak görüyor. Sana karşı gerçek bir sevgisi yok. Sen onun kendi istediğini elde etmek için başka bir kabileye satmaya çalıştığı bir ganimetten başka bir şey değilsin."

Mağara duvarlarında yankılanan karanlık bir kahkaha attı. "Yarın uyandığında, ona açıkça meydan okuduktan sonra, kıymetli kralına olan inancını hâlâ ne kadar açıkça belli ettikten sonra, seni ortadan kaybolmuş halde bulduğunda ne olacağını düşünüyorsun?"

Tartışmak istedim. Denemeye çalıştım. Ama her yanıt kan içinde kalmış dudaklarımda boğuldu.

"O, senin Frostgrave'deki canavarına geri döndüğünü, bizi değil o Seelie pisliklerini seçtiğini düşünecek. Değil mi, Frostling?"

Hıçkırıklarımı zorla bastırdım.

Haklıydı. Elbette haklıydı.

Belki amcam ve annem bir arama ekibi gönderirlerdi, belki de sınırda cesedimin parçalarını bulurlardı. Ama şimdi her şeyin nasıl olup bittiğini, karşımda duran canavarın şüpheleri ne kadar kolayca dağıtabileceğini çok net görebiliyordum.

Sonuçta, kimse beni korunan odalarımından sürükleyerek çıkarmamıştı. Kimse beni kulübeden ayrılmaya zorlamamıştı. Her şeyi kendi başıma yapmıştım.

Kyros homurdanarak başını salladı. Gözlerimin arkasındaki yanma hissiyle mücadele etmeye çalıştım ama umutsuzluk beni ele geçirdi, çünkü bıçağı bir kez daha, bu sefer boynuma daha derine sapladı.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Zihnimde daha birçok anı canlandı; sadece acı hissettiğim ve gölgelerde bekleyen ölümün yaklaşan varlığını hissettiğim anlar.

Tharnok'ların sıcak nefesi üzerime çöküyordu. Dağlardaki Boşluğa Dokunmuşların fısıltıları. Güvenip güvenemeyeceğimi bilmediğim bir aileye doğru koşarken, yarı donmuş ayaklarıma batan dikenli çalılar, tüm bunlar olurken annemin öldüğüne inanıyordum. Beni korurken ölmüştü.

Ama bu sefer beni teselli edip soğuktan koruyacak bir kız kardeş yoktu. Büyücülerin çok ileri gitmesini engelleyecek bir amca yoktu. Ve her yandan yaklaşan canavarları öldürecek bir koca da yoktu.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarımda oluşan yalvarışı yuttum. Zaten hiçbir faydası olmayacaktı. Tek yapacağı şey, onun sadistçe yalvarışımı duyma arzusunu tatmin etmektir.

Bu yüzden kendi içimin derinliklerine çekildim, kılıcının her darbesinin acısını, etrafımızdaki perilerin kahkahalarını ve zulmün dünyanın her yerinde aynı olduğu ve her zaman zayıfları hedef aldığına dair iliklerime işlemiş bilgiyi dışarıda bırakmaya çalıştım.

Kanatlarımı içeride tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım; ne kadar alay edip işkence etse de, ona zarar vermemeye kararlıydım. Karanlık sonunda beni ele geçirdiğinde, onu memnuniyetle karşıladım. Sahip olduğum tek kurtuluş buydu.

Kan kokusunun ötesinde bir yerlerde, ardıç ve taze kar kokusunun hafif bir izini yakaladım. Dağ havası. Baş döndürücü, güçlü.

Çok öfkeli.

Kış Sarayı'nda dolaşan buz canavarları gibi.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Bir canavar, ama o türden değil...

Benim canavarım.

Odayı buz gibi bir mana dalgası kaplamadan önce aklımdan geçen son bilinçli düşünce buydu. Karanlık beni ele geçirdi.

Ölümüm.

Gerçek miydi yoksa hayal miydi, bilmiyorum ama sözler anlamlıydı. Ölümüm.

Defalarca, her yol buraya çıkıyor gibiydi.

DÖRTNALA KOŞMAK

DAHA ÖNCE ÖFKENİN NE OLDUĞUNU BİLDİĞİMİ SANIYORDUM. ÖYLE BİR öfkeye kapılıp gitmek ki, sanki kendi varlığınıymış gibi beni ele geçirsin.

Bunu bir kez Frost Grave Geçidi'nde hissetmişim... Ama bu, bu çok daha kötüydü.

"Morta Mea," sözleri, bakışlarım karıma odaklandığında, hem bir dua hem de bir lanet gibi ağızımdan döküldü.

Başı cansızca omzunun üzerinden sarkıyordu, kolları demir zincirlerle duvara kelepçelenmişti ve teni kendi kanından dolayı parlak, ıslak bir kızıl renge bürünmüştü.

Boğazımdan hırıltılı bir ses koptu. Mana benden fışkırarak, buz ve ölüm girdabı içinde mağarayı delip geçti.

Unseelie piçlerinden biri, aptalca bir şekilde öne atıldı; yaklaştıkça derisi kemiklerinden soyuluyordu. Çılgılığı taş duvarlarda yankılanırken, bir diğeri de aynı şeyi yapmaya çalıştı. Donmuş havada çatlayıp ayaklarımın dibinde toz haline gelen bir ok fırlattı.

Yumruklarımı sıktım ve buz dalgası, bir kurdun kocaman ağzına benzeyen bir şekil aldı. Buz sarkıtları dişlere dönüştü ve kadının gövdesine saplanarak omurgasını gövdesinden kopardı.

Everly'nin üzerinde duran adam, sanki bu bir oyunmuş ve kazanmayı kesinlikle bekliyormuş gibi karanlık bir kahkaha attı.

"Onun için gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum," dedi ayağa kalkarken.

İleri adımını attığında, meşalenin ışığı yüzüne vurdu ve tanıdık yüz hatlarını ortaya çıkardı. Everly ile ateş başında güldüğü anın hatırası değişti,

ona doğru yaklaşırken yüzündeki sırıtış çok daha tehlikeli bir hal aldı.

Ormanda hızla koşarken beni saran görüntüler bunlardı; bizi birbirimize bağlayan tek şey mana idi. Bu bağ beni doğrudan ona, doğrudan onlara götürmüştü.

O, onun yerine bağı koparmayı teklif eden alçak mıydı? Onun bağı koparmak istemesinin sebebi o muydu?

Adam başını yana eğerek beni inceledi. Hançeri de kadının kanıyla damlıyordu, çok ıslaktı. Çok fazla.

Kanatlı iki yaratık daha üzerime atılırken, gölgeleri pürüzlü taşların üzerinden geçerken bir hırıltı daha çıkardım. Loş meşale ışığında bir balta parlıyordu, ancak taşıyıcısı ilk vuruşunu yapamadan sapı buz yuttu.

Elinde paramparça oldu. ığlık attı ve manam kollarından yukarı doğru akarken sesi boğuk bir hal aldı, damarlarındaki kanı dondurdu ve devrilmiş bir ağaç gibi yere yığıldı.

İkincisi, mağara havasını delen bakır rengi bir ışık parlaması yaydı. Elimle bir buz duvarı çağırdım ve manayı buz ve pas rengi alevlerle paraladım. Mana buzuma çarptı ve sönmekte olan közler gibi cızırdadı. Arkasındaki savaşçı o kadar şanslı değildi. Buzum onu göğsünden deldi ve mağara duvarına yapıştırdı, boğuk çığlıklarının sesi beni ileriye doğru itti.

Hareket etmeye devam ettim, tüm dikkatim karımın çok yakınında duran ve kan kokusu her yerinden sinen adamdaydı.

Ondan uzaklaşırken yüzündeki vahşı sırıtış, karanlık kanatlarını mağara duvarlarını çizecek kadar geniş açmıştı.

Mana onun etrafını sardı, fırtına altındaki kaya taşlarının renkleri olan arduvaz grisi ve demir kırmızısı, keskin patlamalar halinde kıvılcımlar saçtı. izmelerimin altındaki zemin, sivri kaya mızrakları yukarı doğru fırladıka yarıldı. Onları bir buz darbesiyle paraladım, nefesimden çıkan sürekli buhar patlamalarıyla cam parçaları etrafa saçıldı.

Adamın gözleri sapıka bir zevkle parlıyordu. "Söyle bana, Frostgrave Kralı, onu kurtaramayacağını anlayan için kaç ceset daha gerekecek?"

Hiçbir şey söylemedim. Hayvanlarla konuşma alışkanlığım yoktu.

İlerledikçe buz, mağara duvarlarında yavaş ve bilinçli bir şekilde sürünüyordu. Sessizliğim, boğazından kırık cam kadar keskin bir kahkaha çıkmasına neden oldu. Tekrar saldırdı, taşlar parçalandı, her darbeye mağara titredi.

Ama öfkem sessizdi. Ölümül. Elimin her hareketi, buzun taşa çarpması, fırtınanın fırtınaya karşı şiddetlenmesi gibi, saldırılarını

paramparça etti; sonunda onu sendeleyerek, kanlar içinde, sırtısının kenarlarından çatlamış bir halde bıraktım.

Arkasından Everly inledi.

Bana gereken tüm izin buydu.

Buz dalgalandı, don dişleri göğsünü kavradı. Çılgılığı bir kez daha, keskin ve kısa bir şekilde yankılandı, ardından sessizlik onu ele geçirdi.

Yüzük hâlâ soğukla titreşiyordu, Unseelie topraklarına açılan portaldan geçtiğim andan itibaren beni Everly'ye doğru çekiyordu. Telaşlı ve talepkâr, sanki onu korumamı emreden bağ, onun buraya özellikle bu bağ koparmak amacıyla geldiğinden habersizmiş gibiydi.

Bu yüzden cesedine bakmadım. Bunun yerine, kelepçelerini toz haline gelene kadar dondurdum ve yere düşmeden önce onu yakaladım.

Onu kucağıma aldığımda, hatırladığımdan daha küçüktü. Çok hareketsizdi. Çok hafifti. Ve kaçırıldığı gece gördüğüm gümüş kanatlarından eser yoktu, sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuşlardı.

Neredeyse, onun her şey hakkında yalan söylediği için buraya gelmeye zorlanmadığımı, tüm krallığımı lanetli sırlarıyla tehlikeye atmadığını iddia edebilirdim.

Bakışlarımı onun hırpalanmış yüzünden ayırdım ve tetikte, gecenin karanlığına doğru ağır adımlarla ilerledim. Buraya gelmek için koşulları yarıp geçerken, şüphesiz birileri uyarılmıştı. Acele etmem gerekiyordu.

Mağara ağzının hemen ötesinde, nöbet tutan Skaldwing'den geriye kalan tek şey, paramparça olmuş kızıl kanatlar yatıyordu. Ağaçlık alanda bir hareketlenme oldu. Döndüm, mana çoktan buz gibi bir cehennem gibi yumruğumun etrafında kıvrılıyordu.

Kanatlı bir erkek çalılıkların arasından fırladı ama saldırının ortasında donakaldı, vücudu canlı mor alevlerle kaplandı. Kül haline geldi, gece rüzgarı geriye kalan parçalarını dağıttı.

Küllerin arkasında bir kadın duruyordu.

Kanatları simsiyah, sıkıca kıvrılmıştı; çıplak kolları kaslıydı, yara izleri sıcak tenine karşı soluk bir şekilde parlıyordu. Elinde, erkeğin sırtının olduğu yerde hâlâ dik duran bir hançer tutuyordu.

Onu karımın kılıcının ikizi olarak tanıdım; tırtıklı ve kararmış çelik, kabzasına yerleştirilmiş bir ametist taşı. Savaşçı, bir avcının ustaca zarafetiyle ilerledi, adımları sessizlik içinde duyulmuyordu.

Everly'i göğsüme daha sıkıca bastırdım, manamı serbest bırakmaya hazırlanırken o ay ışığına doğru bir adım daha attı... beni olduğum yerde

donduran yüz hatları belirdi. Eşimin köşeli elmacık kemikleri. Dolgun, inatçı dudakları. Ve sadece birlikte gördüğümüz rüyalarımızda gördüğüm zümrüt yeşili gözler.

Nevara'nın sözleri zihnimde bir lanet gibi yankılanırken, bir an tereddüt ettim: Nefretin onu yerle bir edecek.

Bu nefret değildi. Bu pratik bir yaklaşımdı. Eğer bu kadın benimle tek çıkış yolumun arasında duruyorsa, kim olduğu önemli değildi. Kadın konuşmak için nefesini tuttuğu anda buz gibi bir soğukluk beni sardı.

"Bu yoldan çıkamazsınız," dedi sesi alçak ve telaşlı bir şekilde. "Kuzeye gidin. Koğuşlar devre dışı, ama onları uzun süre tutamam."

Gözlerimi kısıtım, şüphe içimde alev alev yanıyordu. Gerçekten bana mı yardım ediyordu, yoksa kendi çıkarını mı?

Sonra ağaçlar çok geride kaldı. Çeliklerin şangırtısı ve botların yere vurma sesleri daha fazla Unseelie'nin geldiğini işaret ediyordu.

Lanet olsun, cam kırıkları!

Kadının önündeki kül yığınının şöyle bir baktım. Bizim adımıza araya girmişti ve yeni gelenlerin sesini duyduğunda gözleri endişeyle açılmıştı.

Bir Skaldwing'e güvenmek içimdeki her şeye aykırı olsa da, başımı bir kez salladım ve gösterdiği yöne doğru arkamı döndüm.

Yaprakların hışırtısı arasında zar zor duyulan sesiyle arkamdan "Bekle," diye seslendi.

Arkamı döndüğüm anda, görüş alanımın kenarından ay ışığında parıldayan metal bir şeyin geçtiğini gördüm. Ne olduğunu anlamadan önce, içgüdüsel olarak manam yükseldi.

Bir muska.

"Onun için." Kadının sesinde bir teslimiyet havası vardı.

Everly tekrar inledi ve bot sesleri daha da yükseldi. Düşünmeye vakit yoktu. Bir rüzgar esintisiyle kolyeyi yanıma getirdim, sonra arkamdaki ağaçlık alandan Skaldwing'lerin fırladığını duyduğum anda gölgelerin arasına kayboldum.

DÖRTNALA KOŞMAK

EVERLY'NİN CANSIZ BEDENİNDEN SÜREKLİ KAN DAMLIYORDU, kolumdaki buzun üzerinde sıcak bir şekilde, her damla hızımı bir darbe daha indiriyordu. Yüzük gittikçe daha soğuk yanıyordu, ısırığı giderek kötüleşiyordu, sanki damarlarımda buz dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Acı dolu ufak tefek sesleri kemiklerimi tırmalayarak içten içe beni oyuyordu. Yaraları yatıştırmak ve kanamayı durdurmak için derisine ince bir buz tabakası sürdüm.

Sonra daha hızlı koştum, Parça Anası'na ve bizi bu ana getiren lanetli tüm perilere lanetler yağdırdım. İlerideki ağaçların arasından ışık süzülüyordu, uzakta mor bir sis hafifçe parıldıyordu.

Mana gücümle koruma kalkanlarını dürttüm, hiçbir etki olmayınca lanet ettim. Buz, koruma kalkanlarına çarpıp sonra buharlaştı.

Tekrar tekrar denedim, sonunda buldum. Tek bir giriş noktası vardı ve her geçen saniye daralıyordu. Tam kapanmadan önce küçük açıklıktan içeri süzıldüm ve koruma büyüleri tekrar yerine oturdu.

Buradaki buzda yolculuk yapmak neredeyse imkansızdı. Vahşi doğaya adım attığım andan itibaren evlilik bağı beni Everly'ye doğru acilen çekse de, saatlerce yürüyerek, beni yoldan çıkarmak isteyen kaotik mana'ya karşı kısa aralıklarla zıplayarak ilerlemek zorunda kalmıştım.

Ama her atlayış karım için bir riskti. Yolculuk boyunca vücudumun koruması altında olsaydım benden daha güvende olurdu, ama yine de bunun bir bedeli olacaktı. Birden fazla atlayışa dayanamazdı.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve portalın girişine odaklandım, daha önce orada bulunmuş olmamın geçişi daha sorunsuz hale getireceğini

umdum.

Ya da buradaki mana, kendi türünden birinin varlığını fark eder ve bu da bana portala geri dönmek için daha kolay bir yol açmama olanak tanır.

İstediğim yerden birkaç yüz metre uzağa indim, vahşi mana benimkine karşı koyuyordu ama en azından portal görüş alanımdaydı.

Everly'nin kanı şimdi daha hızlı akıyordu, tıpkı tahmin ettiğim gibi parmaklarımın arasından sıcak sıcak dökülüyordu. Buzun içinden geçmek yaralarını daha da genişletmiş, adeta bir gelgit gibi damarlarından hayatı çekip almıştı.

Donmuş cehennemler.

Ormandan çıkıp saklanma yerinin katliam dolu ortamına adım attım; özenle kontrol edilen dehşet sesleri duvarlardan sızıyordu.

Noerwyn, çantasından çıkardığı tonik ve bandajları düzeltmekte olduğu yerden aniden başını kaldırdı.

"Onu buraya yatırın," diyerek duvardaki küçük, kırık bir kanepeyi işaret etti.

Everly'yi minderlere indirdiğim sırada, temasın kesilmesiyle bağ koptu. Noerwyn'in solgun gözlerinde öfke alev alev yanıyordu, ama elleri titremeden malzemelerine saldırdı.

"Umarım onlara acı çektirmişsinizdir," dedi yüzü gergin, sesi buzdan oyulmuş gibiydi.

"Yeterli değil," diye yanıtladım, çok çok kısa bir süre içinde gelen ölümleri hatırlayarak.

Nevara odanın en ucunda sessizce duruyordu, ince yumrukları asasını sıkıca kavramıştı. Yukarıdan mana fışkırıyor, öfkeli bir kalp atışı gibi titreşiyordu.

Kan kokusunu aldı mı? Kıymetli Parça Annesinin ona bahşetmeyi uygun gördüğü her türlü vizyonda yaraları gördü mü?

Dişlerimi sıktım, kendimi ondan bakışlarımı kaçırmaya zorladım. Bakışlarım bunun yerine Everly'nin solgun yüzüne, her hırıltılı nefesinde titreyen dudaklarına takıldı.

Boğazından ince, kırık bir çığlık koptu. Noerwyn'in elindeki şişeye keskin bir bakış attım. Yaraları yatıştırması gerekirken, daha da kötüleştirmeliydi.

"Bu durum onu neden üzüyor?"

Noerwyn şaşkınlıkla başını sallarken bir yandan da sürekli mırıldanmaya devam etti.

“Biliyorum, Evy. Buradayım. Buradayım ve iyi olacaksın,” dedi, ancak başka bir şişenin mantarını çekerken sözleri etkisiz kaldı.

Hayır. Unseelie melezleri yeterince acı çekmemişti. Gözlerim tekrar portala kaydı ve başladığım işi bitirme isteği tenimi tırmaladı. Onları bitirmeliydim. Kemiklerini buzun içine gömmeliydim.

Yer buzla kaplıydı, duvarlara ve tavana doğru yayılıyordu.

Everly bir nefes daha alamadı, vücudu kasıldı ve Noerwyn donakaldı, dudakları aralandı.

“Annesini seven bir fahişenin oğlu.” Şişesini kan lekeli duvara fırlattı, bir dizi küfür daha savurduktan sonra bana döndü.

"Sarayınızda bir Bahar şifacısı var, değil mi?" diye sordu cevap beklemeden. "Onu hemen almanız gerekiyor."

Başımı bir kez salladım. "Buz üzerinde yolculuk onun durumunda güvenli değil. İlk seferinde riskliydi ama kan kaybından ölebilirdi..."

"Eğer müdahale etmezsen kan kaybından ölecek," diye karşılık verdi Noerwyn, sonunda sakinliğini kaybederek. Kanla ıslanmış bandajlardan birini geri çekti ve yaranın kararmış kenarlarını ortaya çıkardı.

Bu manzara damarlarımı buz kesti. Unseelie'ler ve onların lanetli zehirleri...

Nevara sessizce, "Onu götürün," dedi.

Noerwyn gözlerini sıkıca kapattı, konuşurken sesi titriyordu. "Şifacı onu kurtarabilecek mi?"

Nevara dudaklarını büzdü. Bakışları uzaklara dalmış, yıldız ışığıyla aydınlanmıştı. "Kalırsa ölecek."

Her iki durumda da ölebilir.

Dile getirilmeyen gerçek, bir başka çılgınlıkla birlikte donmuş duvarlarda yankılanıyor gibiydi. Yüzüğüm buz tutmuştu, bağ o kadar sert geriliyordu ki canım acıyordu.

Onu bir kez daha kollarımın arasına aldım.

Nevara'nın daha önce sorduğu soru, zihnimde duman gibi kıvrılarak fısıldadı.

Onu bulduğunuzda ne yapacaksınız?

Hâlâ bilmiyordum. Ama bunu öğrenmeden onun ölmesine asla izin vermeyecektim.

"Böyle ölmeyecek kadar inatçısın, Morta Mea."

Sonra öfke ve umutsuzluk ayaklarımın dibinde şakırdarak buzun içinden atıldım, diğer tarafa indiğimizde hâlâ nefes alıyor olmasını diledim.

EVERLY

KARANLIK VE ACI.

İkisine de yabancı değildim, ama bu sefer farklı hissettiler, tam olarak adlandıramadığım bir kederle yoğrulmuşlardı. Beni kemiriyordu, tam ulaşamayacağım bir yerde, her kısa bilinç anını noktalayan, tam olarak hatırlayamadığım bir şeyi kaybetmenin uzak hissiydi.

Ya da bir başkası.

Ablamın sesini duydum, dudaklarını alnımda hissettim. "Buradayım, Evy." Tenimde serin eller. Kemiklerimin iliklerine kadar işleyen tüm kederi yankılayan tiz bir ses.

Yıldız ışııyla aydınlanmış gözyaşları, donarak parıldayan kızıl bir güle dönüşen bir kan gölünün üzerine döküldü; güzel ve tarifsiz derecede hüznüydü. Sonra gül patladı, parçaları derime saplandı.

Canım çok acıdı. Her yerim acıdı.

Böyle değil, Morta Mea.

O ses, ruhuma kazındı, öfkeli ve amansızdı, beni karanlığın eşiğinden, zahmetli adımlarla geri çekti.

Bana ait olan başka bir şeyi daha almayacaklar.

O ton, o öfke, beni deliliğe sürükleyen o bitmek bilmeyen saplantı, hepsi çok tanıdık.

Ben sana ait değilim. Bu karşı argüman, içinde bulunduğum yarı gerçeklikte bile zayıf kaldı.

Kafamda karanlık bir kıkırdama yankılandı, acı bir tür rahatlama mı desem?

Sonra zihnim sustu, ama artık bunun bir önemi yoktu. Uyanıktım.

Hayattaydım.

Göz kapaklarım yapışmış gibiydi. Ya da belki de çok ağırdılar? Çok ağırdılar... Ama karanlıkta var olmaktan bıkmıştım. Zorla araladım, beklediğim kadar acı vermeyen bir nefes aldım.

Nefes almanın acı vereceğini neden bekledim ki?

Gözlerime ışık saplandı ve anılar paramparça bir şekilde zihnime doldu.

Zincirler, bir kılıç, unutmak istediğim bir yüz. Kyros. Dünyam o tek kelimeye, o tek kötü isme daraldı, sonra birden genişledi ve beni soruyla sersemletti.

Ben nerede olduğumu bilmiyorum?

Göğsüm yanarken nefes almaya çalışırken birden doğrudum. Gözlerim hala bulanıktı, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bütün oda onunla birlikte sallanıyor gibiydi.

Parmaklarımın altında taş yerine ipek çarşaflar vardı. Kan ve eski toprak kokusu yerine, son zamanlarda beni rahatsız eden o uzak keder duygusunu yeniden canlandıran, tanıdık bir şey vardı.

Göğsüm sıkıştı. Anılar, nabzımın hızlı atışıyla eş zamanlı olarak zihnimde bir anda canlandı, her biri bir darbe gibiydi. Kyros'un kılıcının kemiğe kadar kayması, bileklerimi tahriş eden kelepçeler, kendi kanımın kokusu.

Kollarımın üzerine baktım, parmaklarım hâlâ çeliğin ısırığını hatırladığım yerlerde çizgiler çizdi. Ama orada temiz, pürüzsüz bir deriden başka hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kırptırdım, göz kapaklarım hala ağırdı.

Dikiş izi yoktu. Kararmış yara izi yoktu. Zihnimin ısrarla yapıldığını söylediği korkunç şeylerin doğruluğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu.

Bu bir rahatlama mıydı? Olmalıydı. Zaten yeterince yaram yok muydu? Yine de, bu kopukluk... sarsıcıydı.

Düşüncelerimi ince, öfkeli bir çılgılık böldü.

"Deli mi?" Sesim uzun süre kullanılmadığı için kısık çıkıyordu.

Ya da çılgınlardan.

Sonunda bakışlarımı kusursuz tenimden kaldırdım ve odada çılgınca skathryn'imin izlerini aradım. Gece yarısı perdeleriyle çerçevelenmiş yüksek pencerelerden ışık süzülüyordu, yukarıda devasa buzlu bir avize buz sarkıtı cam gibi parıltıyordu ve şöminede alevler gürlüyordu.

Kış Sarayı'ndaydım, daha önce sadece bir kez gördüğüm bir odadaydım. Draven'in odası.

Batty'nin tiz sesi tekrar yankılandı, daha önce hiç duymadığım kadar öfkeliydi. Yorgunluğun hala uzuvlarımı çekiştirdiğini umursamadan yataktan fırladım. Kraliçenin sütleri ile bu odalar arasında dar bir kapı vardı. Batty bunca zamandır benim odalarımında mı kalmıştı?

Kapı kolunu denedim ama donmuştu. Ana kapıya geçtim ama onun kolu da kıpırdamadı.

Kalp atışlarım düzensizleşti. Odalar benimkine benziyorsa, diğer tek çıkışta en az bir gardiyan vardı ve Draven'in onu da kapatmamış olabileceğine dair hiçbir umudum yoktu.

Buradaydım ve hayattaydım, ama yine tuzağa düşmüştüm.

Batty bir kez daha ciyakladı ve sonunda gözümün ucuyla, minik bedeninin orta pencerenin hemen dışında kanat çırpıtlığını gördüm. Kilidi açtım ve çerçeveye doğru ittim.

Yerinden kıpırdamadı.

Küfreterek yukarı baktım ve onun da tamamen buzla kaplı olduğunu gördüm. Göğsümde yükselen paniği bastırmaya çalışarak daha sertçe ittim.

Nefeslerim çok hızlı, çok kısa geliyordu ve ellerimi yumruk yaptım. Tırnaklarım pençeye dönüştü, derimi ısırırken zorla bir nefes daha aldım.

Güvendesiniz.

Ama gerçekten öyle miydim? Hayatta olmak ve güvende olmak aynı şey değildi ve Draven'in benden şimdi ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sırtım kasıldı ve çılgınca başımı salladım. Kanatlarımı açmak istemiyordum, hele ki zaten kapana kısılmışken.

Tam dizlerimin üzerine çökmeye başladığım sırada, odada güçlü bir mana dalgası yayıldı. Kapı gürültüyle açıldı ve beni birden doğrulttu. Sonra o odaya girdi.

Kocam.

Düşmanım.

Halkımı katleden ve kız kardeşimin hayatını kurtaran kral. Arkadaşım olarak gördüğüm birine aynı tarifsiz dehşeti yaşattıktan sadece birkaç saat

sonra beni işkenceden kurtaran kral.

Onu en son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu. Kısa, gümüş sarısı saçları hafifçe karla kaplıydı ve gelişigüzel bir şekilde alına dökülüyordu. Aurora gözleri, sanki Parça Anası'nın kendisi tarafından mermerden oyulmuş gibi duran yüzünden turkuazın daha yeşilimsi bir tonunu yansıtıyordu.

Kulaklarındaki küpeler öğlen güneşini yansıtırken, gece kıyafeti odadaki ışığın geri kalanını emiyor gibiydi.

Son derece sakın ve dışarıdan kusursuz görünüyordu, ama öfkesi beni dizlerimin üstüne çöktürecek kadar şiddetli bir dalga gibi üzerime çöktü.

Onu son gördüğümünden beri geçen kısa süre içinde, manasının ne kadar güçlü olduğunu, varlığından sızan tehdidi unutmuştum. Onun öfkesinin diğer tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Kapı arkasından gürültüyle kapandı, duvarları buz kapladı ve ikimizi de buz gibi soğuk mekanın içine hapsetti. Bana ve açık bırakılmış pencereye baktı.

"Ölümüne doğru atılmak için bu kadar mı can atıyorsun, Morta Mea?" Sesi hatırladığımdan daha alçak ve çok daha tehlikeliydi.

Yutkundum ve buruşuk geceliğim içinde toplayabildiğim tüm vakarla doğruldum.

"Hayır," diye Batty hakkında açıklama yapmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Elbette hayır. Sizin gibilerin böyle bir şeyden endişelenmesine gerek olmadığını neredeyse unutmuştum." Dudakları tiksintiyle büküldü. "En azından bu sefer, kendi hayatınız söz konusu bile olsa, size güvenecek kadar aptal değildim."

Nefretinin şaşırtıcı olmaması gerekiyordu. Kesinlikle canımı yakmaması gerekiyordu, ama yine de nefesimi tuttum.

"Evet, hızlı düşünmeniz sayesinde oldu." Sesim, istediğimden daha zayıftı. "Odalarınızda çok sayıda Skaldwing esiri mi tutuyorsunuz, yoksa genellikle onlara işkence etmekle mi yetiniyorsunuz?"

Draven'in gözleri parladı. "Belki hafızan seni yanıltıyor, ama seni taşla zincirleyen senin gibi değerli olanlar oldu. Ben sana asla işkence etmedim."

Gözlerimi kırdım ve kanatlarının kırılğan zarları parçalanırken, nazik ama kararlı yüz hatlarının acı içinde kıvrandığını gördüm.

Tenimde bir bıçak, kemiklerinde buz gibiydi. İkisi de amansız bir acıydı, kasıtlı olarak verilmişti.

“Hayır, ben değilim.” Ellerimi yumruk yaptım, pençelerimin ortaya çıkmaması için kendimi zorladım. “Ama Alaric'e ne yaptığını gördüm.”

Odadaki sıcaklık düştü ve Draven birkaç adım öne çıktı. “Eğer krallığımda casusluk yapan, karımı kaçırmama yardım eden adamdan bahsediyorsanız, ona tek bir an bile pişmanlık duymadığım için beni affedeceğinizi umuyorum.”

Ağzımdan bir nefes kaçtı, ama bu alaycı bir gülüşten çok bir hıçkırığa daha yakındı. Zerina'nın ürpertici çığlığı, Alaric'in kemiklerinin buz gibi kırılmasıyla aynı anda zihnimde yankılandı. Tüm bunların içinde, o anda Draven'ı, Unseelie'nin nasıl acı çekmesini istediğini hissedebiliyordum.

“Onu benim hatırım için öldürdüğünü iddia etme,” diye tısladım. “Bundan nasıl zevk aldığını hissettim.”

Odayı buz gibi bir rüzgar daha sardı ve titrememi bastırarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Yavaş ve temkinli bir şekilde bir adım daha ileri attı.

“İster senin hatırın için olsun ister senin yüzünden, sonuç aynı.” Sesi, içinde bulunduğumuz bu buz gibi odadan bile daha soğuktu. “Eğer sırlarına ve yalanlarına bu kadar bağlı olmasaydın, krallığımda saklanan hainlerden senin yerini öğrenmek için işkence etmek zorunda kalmazdım.”

Sözlerinin başka bir anlamı daha aklıma yatınca yüzümden kan çekildi.

“Wynnie?”

Manası yeniden titreşirken alaycı bir şekilde güldü; buz, yerden tavana doğru çıtırdayarak yükseldi.

“Kız kardeşin güvende, ya da en son gördüğümde öyleydi; seni benden korumaya bu kadar hevesli olduğun insanların elinde ölmekten kurtarmak için onu geride bırakmıştım.”

Yavaşça nefesimi verdim. Kız kardeşim için rahatlama hissi. Bir de tam olarak adlandıramadığım başka bir şey.

Evet, beni kurtarmıştı ama artık güvende olduğuma inanacak kadar aptal değildim. Ondan yayılan düşmanlığı, koca bir savaş alanını donduran aynı buz gibi öfkeyi hissedebiliyordum.

Bir kalp atışı geçti, sonra bir tane daha; bu sırada kendime, eğer beni öldürmek isteseydi, şimdiye kadar ölmüş olurdum diye hatırlattım.

“Böyle değil,” diye düşündüm ve neredeyse kahkaha attım. Demek ki onun izni olmadan olmazdı. Yoksa bunların hepsini ben mi hayal etmişim?

Ayaklarım istemsizce beni ona doğru çekti, tıpkı bir kelebeğin alevin etrafına çekilmesi gibi. Ona bu kadar yakın olduğum son zamanı hatırlamak tuhaftı; o zaman hava bambaşka bir gerilimle doluydu.

Şimdi ondan hissettiğim tek şey, gerçekte yüzleşmek zorunda kaldığımız için kendi ruhumda yansıyan öfkeydi. Ben bir ucube, o ise bir canavardı.

Peki neden beni kurtarmak için bu kadar çaba sarf etmişti ve şimdi benimle ne yapmayı planlıyordu?

"Eğer bu kadar zahmetliyse, neden uğraştınız?" diye sordum.

Bağ mı? Kalp Taşı mı? İçimde bir şey onun bunu doğrulamasını duymaya ihtiyaç duyuyordu.

Yumruklarını sıktı, sonra gevşetti; bu hareket, yüzüğünün üzerinde oluşan buzu paramparça etti. Tıpkı benimki gibi, parıldamaya başlamıştı. Evlilik bağı aramızda titreşiyor, yakınlığımızdan zevk alıyor, ardında bıraktığı küllere tamamen kayıtsız kalıyordu.

Aniden, hava durgunlaştı, odaya girdiği andan itibaren oluşan gerçek bir kar fırtınasının yerini buz gibi bir sessizlik aldı.

Acı bir kahkaha attı ağzından. "Ne kadar kaçmaya çalışsan da, bana ve Kış'a bağlısın. Bütün sarayımı lanetlemeyeceğim, senden nihayet kurtulmak uğruna bile."

Nefesimi tuttum, zaten şüphelendiğim şeyi doğrulamasından değil, bildiği için. Bir şekilde, aradaki bağı koparmanın bir yolunu aradığımı biliyordu.

Alaric'i öldürürken onu gördüğüm gibi, o da mı gördü? Yoksa Nevara mı ona anlattı?

Ben sormadan önce gitti, kapıyı çarparak kapattı ve odayı kalın bir buz tabakasıyla kapladı; oda adeta bir mezar gibiydi. Sessiz, soğuk, olması gerekenden daha boştu. Hala donmuş olan pencereye baktım ama diğer tarafta başka hiçbir şey yoktu.

Batty gitmişti ve ben yalnız kalmıştım.

DÖRTNALA KOŞMAK

ODAMIN KAPISI ARKAMDAN GÜRÜLTÜYLE KAPANDI, YANKISI koridorlarda bir bıçağın taşa çarpması gibi yankılandı. Kimin duyduğu umurumda değildi. Muhafızlarımın da, generallerimin de.

Belki de döndüğümünden beri saray koridorlarında yankılanan fısıltılarla daha çok ilgilenmeliydim. Meraklı ya da suçlayıcı bakışlar, gelinim, kraliçeleri hakkındaki pek de ince olmayan sorular...

Eğer onun Unseelie Skaldwing kraliçeleri olduğunu bilselerdi ne düşünürlerdi? Ve daha da kötüsü, Gölge Klanı'ndan olduğunu. Ailelerini katleden o klandan. Annem. Bizi savaşa sürükleyen kişi.

Kapıyı buzla kapattım ve kurtlarım alçak sesle protesto inlemeleri çıkardı. Thalos ve Lumen salonda kaldılar; Lumen, içeri girmesine izin vermediğim için bana isyankar bir bakış fırlattı. Diğer üçü de benimle geldi.

Eşimin sesi hâlâ kafamda yankılanıyordu. Senin bundan nasıl zevk aldığını hissettim.

Duvarların üzerinde buz oluştu, duvar halılarını çatlattı ve perilerin ışıık meşalelerini parçaladı, sonunda salonlar gölgelere gömüldü.

Bu yeni bir şey değildi; benim yapmak zorunda kaldığım seçimler karşısındaki öfkesi. Kendisi tehlikeye atılırken ve benim halkım da onunla birlikte tehlikeye düşerken, beni bu seçimleri yapmaya zorlamıştı. İsteddiği kadar bana canavar gibi davranabilirdi, ama koca bir sarayı kendi korkaklığımla lanetleyen ben değildim.

Her şey cehenneme dönmeden önce olduğu gibi, inatçı çenesi dik, tanıdık kokusu kişisel alanımın her köşesini istila etmiş bir şekilde sarayımda durduğunu görmek, katlanması daha zor bir durumdu.

Bununla ne yapacaktım ki? Onunla? Ne kadar karşı koyarsak koyalım, bizi daha da sıkı bağlayan o bağla?

Elimi cebime sokup, muskanın pürüzsüz yüzeylerinde gezdirdim. Ya da sonradan fark ettiğim gibi, madalyonun.

İçeride ne varsa, Vahşi Doğadan bile daha kaotik, ucsuz bucaksız ve karanlık bir enerjiye sahipti, sanki tüketmek için yaratılmıştı.

Belki de kadın ormanda yardım etmişti, ama daha büyük bir tuzak kuruyor olma ihtimalini de göz ardı etmemiştim. Bu muskada ne varsa tehlikeliydi. Karıma emanet etmeye güvenmiyordum.

Karıma hiçbir konuda güvenmiyordum.

O paramparça olmuş bağ, beni sadece onun sözleriyle değil, daha fazlasıyla lanetlemişti. Bana, onunla sadist adam arasında kamp ateşi başında geçen çalınmış anları göstermişti. Paylaştıkları eğlenceyi ve aramızdaki bağı koparma amaçlarını yankılamıştı. Adamın ona çok yakın oturup, kanatlarını bir kalkan gibi etrafına sarması... Ve sonra, bir sonraki nefeste, onun dehşeti.

Elleri onun üzerindeydi. Bıçağı. Onun çığlıkları.

Her şeyi hissetmiştim. Onun aracılığıyla. Benim aracılığım. Bütün bunlar damarlarımda zehir gibi iltihaplanmıştı.

Yumruklarımı sıkıgımda eklemlerim çıtırdadı, bu ses sessizliği kırılğan buz gibi yarardı. Buz, girintili çıkıntılı damarlar halinde zemine yayıldı, taş duvarlara tırmandı ve salonlar ağırlığı altında inledi.

Hayır, krallık kraliçeleri hakkında meraklanmaya devam edebilirdi. Ben kendi cevaplarımı bulana kadar, Parça Ana'nın bizim için hangi buzla lanetlenmiş kaderi büktüğünü, tahtımda bir Gölge Kraliçe mi yoksa kışın ta kendisi mi olduğunu öğrenene kadar sorularının içinde boğulabilirlerdi.

Artık uyanmıştı—ve güvendeydi, diye fısıldıyordu bağ—artık en büyük endişem o değildi. Onu Vahşi Topraklara kadar bir hafta boyunca kovalarken, sarayım daha da harap olmuştu ve bu kaos beklemeyecekti.

Savaş odası parşömen ve kül kokuyordu, haritalar masanın üzerine adeta bir savaş alanı gibi dağılmıştı. İçeri girdiğimde Eryx başını kaldırdı, gözlerinde bir rahatlama parıltısı belirdi, ancak bu parıltı bir Lord General'in demir maskesinin altında hızla kayboldu.

"Nerede kalmıştık?" diye sordum soğuk bir sesle.

Ona neden ayrıldığımı açıklamamıştım ki Everly uyandı ve paniği sarayın her yerinden bana kadar ulaştı.

Eyrx beni inceledi, çenesindeki seğirme huzursuzluktan belliydi. Döndüğümden beri böyleydi. Ona neden ara sıra ortadan kaybolmam gerektiğini ya da karımı iyileştirmek için iki gün boyunca şifacımızın nerede olduğunu söylememiştim.

Ona kadının şu anki yerini söylememiştim. Ya da yatağında neredeyse kan kaybından ölmek üzere olduğunu, hatta ilk başta vahşi doğaya sürüklendiğini bile anlatmamıştım.

Ve kesinlikle o vahşi doğanın onun eski evi olduğunu söylememiştim. Gelecek o kadar belirsizdi ki, generalime neyi açıklayabileceğim ya da açıklamam gerektiği konusunda henüz bir fikrim yoktu.

"Sanırım yeniden yapılanma çalışmalarını görüşüyorduk," dedi.

Sesinde hiçbir suçlama yoktu, sadece çok fazla geceyi cesetleri gömerek ve çok fazla günü aynı kadere mahkum edilmiş bir halkı koruyarak geçirmenin ağırlığı vardı.

Başımı salladım ve masaya doğru yürüdüm, bakışlarım etrafa saçılmış raporların üzerinde gezindi, kırmızı balmumu mühürleri kırılmış ve lekelenmişti.

Eyrx sözlerine şöyle devam etti: "Duvar ustaları batı avlusundaki onarımlara çoktan başladılar."

Sözler kaskatıydı, sanki pratiklik, ben yokken evimde yaşanan yıkımı örtbas edebilirmiş gibiydi.

Ölümü ve onun çeşitli biçimlerini yakından tanıyordum, ama ben bile ondan bıkmıştım. Mezara sürekli çağrıdan ve hayatın benim huzurunda son nefesini veriyor gibi görünmesinden.

Yokluğumda çok fazla asker ölmüştü. Sadece askerler değil, soylular da. Ve köylüler. Kapılarımın ardında sığınak arayan tüm zayıf ve çaresiz insanlar. Ve onların cesetleri, koruma kalkanları yıkıldığında içeri akın eden buz canavarlarına yem olmuştu.

Hava yoğunlaştı, masanın kenarında buzlanma başladı.

Eyrx boğazını temizledi ve ben de bakışlarımı onun gözleriyle buluşturmak için yukarı kaldırdım. Koyu tenli yüz hatları gerildi.

"Bu nedir?" diye sordum.

Biraz fazla tereddüt etti.

"Vizyoner olmasaydı durum çok daha kötü olurdu."

Bu, onun nerede olduğunu sormaya en çok yaklaştığı an olmuştu. Dişlerimi birbirine sürtmekten çenem ağrıyordu.

Dönüşümden beri onu düşünmekten kaçınmıştım. Grifonu iki biniciyle daha yavaş gidecekti ama yakında geri dönecekti, karımın kız kardeşi de onunla birlikte. Bir başka sorun daha.

Eğer güvende olduklarını varsayarsak. Ama öyle olmak zorundaydılar. Nevara güçlüydü ve Parça Annesi de onun yanındaydı. İyi olacaktı.

Bir an duraksadıktan sonra, "Yarın dönecek," dedim. "Ve döndüğünde yanındaki kişinin saklanması gerekiyor."

Gözlerini kısarak baktı, sonra başını salladı.

Sonunda, "İzciler Hailmarsh Vadisi yakınlarında bir sürü Zavallı olduğunu bildiriyor," dedi.

Ses tonundaki sakinlik biraz fazla özenliydi. Sanki söyleyebileceği daha çok şey varmış ama söylememeyi tercih etmiş gibiydi.

Yine de, krallığının her köşesini canavarlar istila ederken bunu kafamda kurcalayamazdım.

Parçalar her şeyi mahvediyor.

Hailmarsh, kışın tam ortasında, onu izole ve savunmasız bırakan göllerle çevriliydi. Bu kadar uzun süre dokunulmamış kalması gerçekten şaşırtıcıydı. Ama eğer Zavallılar o suları aşarlarsa, sadece o vadiyi ele geçirmekle kalmayacaklar; dışarıya doğru sızarak, Mahkemenin özünde çürüme gibi yayılacaklardı.

Ayakta durdum, sandalyem geriye doğru savrulurken taşa sürtündü.

"Ben hallederim."

Eryx kaşlarını çattı, çenesindeki bir kas kasıldı. "Takviye kuvvet ister misin?"

"Hayır." Sesim buz gibi çatladı. "Sarayı güçlendirin. Taş ustalarını çalışmaya devam ettirin ve devriyeleri iki katına çıkarın."

"Başka bir şey?"

"Evet. Vahşi Topraklardaki casuslarımızdan neden haber alamadığınızı öğrenmek istiyorum." Buraya ulaşmak zaman aldı, ancak bu, Everly'nin kaçırıldığı günden beri o cephede yaşanan tam ve mutlak sessizliği açıklayamıyordu.

Başını salladı ama gitmek için arkasını dönmedi.

"Nedir o?" Sesimde sabırsızlık vardı, ama Lord Generalim hiç kıpırdamadı.

"Ya kraliçe?" diye sordu, sesi kış otu kadar kuruydu.

Buzlu cehennemler.

Sonuçta karşı koyamadı.

Ona dik dik bakarken çenemde bir kas seğirdi.

Korkup geri adım atmadı, daha da ileri gitmedi. Bunun yerine, sessiz bir onaylama ifadesiyle bakışlarımı üzerlerinde tuttu.

Onun burada olduğunu biliyordu. Sadece benim de bildiğini bilmemi istiyordu.

Piç.

Yüzüğüm, sanki ona cevap vermemi istiyormuş gibi parladı. Ya da belki de ona geri dönmemi istediği için parladı. Kalın lacivert kirpiklerle gölgelenmiş kristal mavisi gözleri zihnimde belirdi. Yüzük tekrar parladı, beni yatağımdaki yalancıya bağlayan o her daim var olan zincirin bir başka çekişiydi bu.

Onun çekim gücüne direndim ve onu düşünmeyi zihnimden uzaklaştırdım. Hayattaydı. Şimdilik. Güvendeydi, ama krallık güvende değildi. Buz canavarları krallığı kurutuyordu.

Bugün o canavarlar korkuyu öğreneceklerdi. Ve bunu benden öğreneceklerdi.

EVERLY

KAPININ ETRAFINDAKİ BUZUN ERİMESİ NEREDEYSE BİR SAAT SÜRDÜ. Sonsuz sorularla dolu, bitmek bilmeyen, zahmetli bir saat geçti ama hiçbir cevap bulunamadı.

Hayatımın en belirgin özelliği.

Ne kadar bitkin olsam da, zihnim sürekli mağaraya dair dağınık anıları tekrar tekrar gözden geçiriyor ve ben gittikten sonra klanımda neler olup bittiğini merak ediyordum.

Öldüğümü mü sandılar? Gittiğimi mi düşündüler? O mağarada hayatta kalan oldu mu, olduysa da şimdi ne tür hikayeler anlatıyorlardı acaba?

Titreyen parmaklarımı saçlarımın karışıklıklarının arasından geçirdim, her bir tel, kafamı acı verici bir şekilde çekiştiren başka bir soru gibi takılıyordu.

Amcam beni tekrar aramaya gelir mi?

Mağarayı buldularsa, geride bıraktığım tüm kanı gördüler mi? Annem bu sefer gerçekten benim için mor salkımları mı yakıyordu?

Boğazım safra ile kaplandı.

Hatta Kaelen'ı bile düşündüm, hayatta olup olmadığını. Kardeşinin sadist bir yırtıcı olduğunu biliyor muydu? Kyros'un o gece ne planladığını az da olsa biliyor muydu?

Ama o yola girmeye fırsat bulamadan, metalin hafif sürtünme sesi dikkatimi kapıya çekti. Tıpkı zincirin taşa sürtünme sesi gibi.

Donakaldım.

Draven'in manası, kapılardaki buz eridiği sıralarda saraydan çekilmişti ve çekilmemiş olsa bile, kendi odaları için asla anahtar kullanmazdı.

Zihnimde altın rengi gözler belirdi. Sadist bir sırıtış. Antik taş ve kan kokusu. Çok fazla kan.

Tam o sırada soluk yeşil bir figür elinde bir anahtar, diğer elinde dumanı tüten bir tepsi yemekle odaya girdi. Ben de yatakta birden doğruldum.

Erkeği anlamam biraz zaman aldı. Orman yosunu gibi gözleri ve saçları, ilkbahar çimenleri gibi soluk yeşil teni vardı. Neredeyse nazik olmasa da, nötr bir ifadeye sahipti.

Kyros değil.

Şifacı Amias.

Beni kontrol etmeye gelmiş olmalı. Mantıklı olarak bunu biliyordum.

Ama bu, kalbimin göğsümde o kadar yüksek sesle çarpmasını engelleyemedi ki, eminim ki kalbim yerinden fırlayacaktı.

Titreyen ellerimi battaniyeye sıkıca bastırdım, kilidin içindeki anahtarın çevrilmesi gibi basit bir şey karşısında beni saran akıl almaz ve mantıksız dehşeti belli etmemeye çalıştım.

"Affedersiniz Majesteleri," dedi yumuşak bir ses tonuyla, koyu yeşil gözleri irileşerek. "Kendimi tanıtmalıyım. Ben daha çok revirde hasta bakmaya alışkınım."

Henüz konuşmaya cesaret edemediğim için başımı salladım.

Dikkatlice bir adım öne attı, gözleri beni tedirgin bir şekilde izliyordu, sanki ürkütmekten korktuğu bir orman yaratığıymışım gibi. Her şey düşünüldüğünde bu adil bir durumdu.

Ama yaklaştıkça, sıcak ve lezzetli yemeklerin kokusu havayı doldurdu ve ağzım sulandı. Midem yüksek ve utanç verici bir gurultuyla beni ele verdi. Ya da belki de öyle olmalıydı, eğer hâlâ utanç veya mahcubiyet gibi duyguları hissedebiliyor olsaydım.

Amias sırttı ve tepsiyi kucağıma koydu. Kemik suyu, otlar ve kırılmış karabiberle koyulaşmış seramik kasede hafifçe çalkalanıyordu. Buhar, yüzey boyunca yumuşak şeritler halinde kıvrılıyor ve dolgun mantılar soluk ay gibi yüzüyordu.

En son yemek yediğimde Kaelen yanımdaydı, yemekhaneden gelen meşale ışığı altın rengi gözlerine vuruyordu.

Ama bu, kardeşinin bıçağının derimi kesmesinden önceydi.

Zincirlerden önce.

Kandan önce.

Ağzım sulanırken midem bulanıyordu, aklım o yola geri dönmek istemiyordu. Kaşığı kaldırdım, pişmiş geyik eti ve baharatlı otların zengin

kokusunun tadını çıkardım. Mantıyı ısırdığım anda patladı ve suyu dilimi yaktı.

Bir anda, o yoğun tuz metalik ve bakırımsı bir tat aldı. Tıpkı kan gibi.

Parçalar her şeyi mahvediyor.

Göğsüm sıkıştı, kaşık elimde titriyordu. Yutmaya zorladım kendimi, ama boğazımdan aşağıya cam gibi bir batma sesi geldi.

Kaşığı tepsie bırakırken gözlerim karardı, açlık sancıları geldiği gibi hızla geçti.

Amias, o şifacı sakinliğiyle bana bakarak, "Yemek yemeyi denemelisin," dedi. "Vücudunun buna ihtiyacı var."

Keşke aklım izin verseydi.

Gözlerim tepsie dikilmişti. Kaşığı tekrar kaldırmak yerine, parmaklarım derimdeki o görünmez çizgileri, hançerin oyulmuş olduğu yerleri, tam olarak hatırladığım yolları takip etti.

Kızgın ve kızarmış, yara izleriyle buruşmuş olmalılar. Anılar kadar acı vermeliler.

Ama hiçbir şey yoktu. Ne şefkat, ne de bir morluğun hatırası...

Şifacı Amias, sanki içimdeki paniği okuyabiliyormuş gibi sessizce, "Olmayan şeyleri hatırlarsınız," dedi. "Zihnimiz, bedenun unuttuklarını taşıır. Ve bazen acının hatırası, yaraların kendisinden daha uzun süre acı verir."

Zorlukla yutkundum ve bakışlarımı tekrar çorbaya çevirdim.

"Ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordum, o daha bir şey söyleyemeden. Sesim, niyetimden daha keskin çıktı.

Yorgunluktan gölgelenmiş yeşil gözlerine rağmen hafifçe gülümsedi. "Üç gün."

Üç gün. Bu kelimeler tuhaf bir şekilde yankılandı; hem çok uzun, hem de yeterince uzun değilmiş gibi geldi.

"Kanınızın pıhtılaşmasını engelleyen zehir olmasaydı, yaralarınız daha hızlı iyileşirdi," diye ekledi.

Tabii ki o şerefsiz zehir de kullanmıştı. Kyros benim o mağaradan çıkmamı hiç istememişti. Gözlerim bulanıklaşmaya başladı, nefeslerim çok kesik kesik geliyordu.

Amias sözlerine şöyle devam etti: "Kanıtlar cildinizde görünmeyebilir, ancak yaşadığınız travma çok gerçektir. Benim kapsamlı eğitimime rağmen, eşinizden gelen mana olmadan sizi dengede tutamayabilirdim."

Dostum mu? Bu Unseelie dilinde kullanılan bir terim...

Bunu biliyor muydu? Yoksa bu, Bahar Sarayı'nda da söylenen bir şey miydi? Ölümle burun buruna geldiğimin kesin bilgisiyle göğsümde kabaran paniğe odaklanmak yerine, dikkatimi buna odaklamaya çalıştım.

Ve bunda da beni engelleyen yine Draven olmuştu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Bu yüzden mi buradayım?" diye sordum, gösterişli çarşafları ve gece mavisi perdeleri işaret ederek. "Kendi odam yerine kralın süitinde miyim?"

Amias başını salladı. "Ancak Majesteleri, durumunuz yeterince stabil hale geldiğinde kendi odalarınıza dönmenizi emretti ve siz de öyle görünüyorsunuz."

Beni o odalardan dışarıda bırakan aynı majestenin o olup olmadığını sorma isteğime son anda direndim. Ama buz eridiğine göre, şimdi odalarım dönmemin engellenmesi buna değmezdi. Onun mekanında hapsolmak... bir şekilde, kendi başıma olmaktan daha yalnız hissettiriyordu.

Bunun yerine başımı salladım ve bitmemiş yemeklerin olduğu tepsiyi kenara çekerek ayağa kalktım.

"Son bir endişem daha var," dedi, beni anında tedirgin eden bir nezaketle. "Kanatlarınızı kontrol edemedim."

Bakışlarım aniden onun gözleriyle buluştu. Aklıma ilk olarak, Ayna Katili saldırısından sonra şifacıyla ilk karşılaştığım an geldi.

Konuşma tarzında, söylemediği şeylerde, belki de benim ona anlatmak istediğimden çok daha fazlasını anladığını düşündüren bir şey vardı.

Bütün bu süre boyunca benim ne olduğumu biliyor muydu? Benden nefret mi ediyordu ama bunu belli etmeyecek kadar kibar mıydı?

Sormaya bir türlü cesaret edemedim.

"İyiler," dedim aceleyle.

Kyros kanatlarımı çıkarmayı ne kadar çok istemiş olsa da, onları güvenli bir şekilde kilitli tutmayı başarmıştım. Bu çaba gerektirmişti, ama karanlık ve kan kaybı bu konuda beni kurtarmıştı. Bilinci kapalıyken şekil değiştirmek mümkün değildi.

Amias konuyu uzatmadan, sessizce anlayışla başını eğdi. "Şey, yemeyi unutma. Ve olabildiğince dinlen."

Dinlen. Bu kelime kemiklerime kazındı.

Çünkü dinlenmek demek, yine beklemek demektir. Hayat bensiz devam ederken, ben de bir bekleme sürecinde sıkışıp kalmak demektir. Üstelik benim söz hakkım yoktu ve bunu talep etme gücüm de yoktu.

Sanırım bu düşüncemden bir parça yüzüme yansıdı, çünkü şifacının dudakları hüzünlü, şefkatli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sizi daha sonra odalarınızda kontrol etmeye geleceğim."

Tam kapıyı açtığı sırada, başının üzerinden buzdan bir kütle hızla geçti ve yosunlu saçlarını dağıttı.

Şaşkınlıkla geriye doğru irkildi, ama ben onu görmeden önce sesi tanıdım.

"Deli mi?" Sesim titredi.

Skathryn, tüm kanatları ve gümüş kenarlı kürküyle, minik bedeni çılgın bir enerjiyle titreyerek üzerime atıldı. Pençeleri geceliğime takıldı, bana doğru sokulurken boğazından acınası cıvıltılar çıkıyordu, sanki beni tüm dünyada aramış ve ancak şimdi yolunu bulmuş gibiydi.

İşte bu yüzden daha önce ortadan kaybolmuştu; bana ulaşmanın başka bir yolunu bulmak için.

O ana kadar onsuz ne kadar boşluk hissettiğimi, ruhumun yarısı eksikmiş gibi yürüdüğümü fark etmemiştim. Rahatlama hissi o kadar keskin bir şekilde içimi kapladı ki canım acıdı; sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi, onun küçük, titreyen bedenine sıkıca sarıldım.

Onu koruyucu bir şekilde kucakladım, yarım yamalak özürler, anlamsız kelimeler, onu sakinleştirmek için her şeyi fısıldadım. Buz gibi kanatları tenime değdi, nefesi boğazımda hızlı ve sık bir şekilde uçuştı.

Şifacı Amias'ın izin isteyerek kapıyı açma sesini zar zor duydum, ama anahtarın kilitte dönme sesi yine de duyuldu. Dünyayı dışarıda tuttuğunu mu sanıyordu?

Yoksa o da benim gibi, beni kocamın kurduğu kafese hapsettiğinin farkında mıydı?

EVERLY

SÜİTLERİM TAMAMEN AYNİYDI.

Pencerelerden süzölen buzlu güneş ışınlarıyla hâlâ parıldayan, hâlâ tamamen renksiz bir yerdı. Ancak, yatağın yanında göze çarpan bir yemek tepsisi yoktu, şöminede de ateş güröl güröl yanmıyordu.

Mirelda benim geri döndüğümü biliyor muydu? Benim kim olduğumu biliyor muydu? Bu yüzden benden nefret ediyor muydu?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve sadece birkaç aydır bana ait olan mekânda yavaşça ilerlemeye başladım. Kaçmayı nasıl başaracağımı bilmediğim, hatta kaçmak isteyip istemediğimi bile merak ettiğim o altın kafesten.

Ama şimdi... Şimdi annemin hayatta olduğunu biliyordum. Şimdi, özgürlüğe yakın bir şeyin tadına bakmıştım ve on yıl boyunca kanatlarımı sakladıktan sonra uçmuştım...

Çalışma odamın kapısını iterek açtım, bakışlarım boş şömineden buzlu camlara kaydı. Diğerleri gibi mühürlü olduklarını bildiğim halde neden açmaya çalıştığımından bile emin değildim.

Batty hüznölü bir cıvıltı çıkardı, pençeleri kolumdan kurtulmaya çalışırken bileğimi çizdi.

Onu bileğimden çekip, incelemek için yukarı kaldırdım.

"En azından kanatlarını istediğin zaman kullanabiliyorsun," dedim, parmağımı onun minik tüylü başının üzerinde gezdirerek.

Onu, ben masama geçerken, belki de tam olarak bunu yapmak ister diye, daha yüksek raflardan birine yerleştirdim. Masa hâlâ çoğunlukla

kitaplar ve yedek parşömenlerle doluydu, ancak Mirelda'nın ben ayrıldıktan sonra en az bir kez buraya geldiğini gösteren bir şekilde düzenlenmişti.

Parmaklarım, tüy kalemin ucundaki anka kuşu tüyünün üzerinde gezindi. Anneme hayatta olduğumu haber vermenin bir yolu var mıydı? Mutlaka güvende değilim, ama hayattayım.

Peki o zaman ne olurdu? Benim için gelir miydi? Beni geri almak için hayatını riske atar mıydı?

Bunu mu istiyordum? Bu hapishaneden biraz daha büyük bir hapishaneye mi geçmeyi? Eğer bu Ejderha Draven ile olan bağımı koparabilirse, üzerimdeki prangalardan biri, beni aşağı çeken zincirlerden biri daha eksilmiş olurdu.

Hayır. Bu düşünceye karşı keskin ve içgüdüsel bir şey patladı. Yüzüğümdeki bağın yarattığı çekimi görmezden gelerek yumruğumu sıktım.

Belki de manamı asla geri kazanamayacağım, belki de Draven'ın çok istediği gibi Winter'a asla yardım edemeyeceğim. Ama en azından Vahşi Topraklar için bir iyilik yapabilir miyim? Kaelen'in gelecek vizyonu bir fanteziden daha fazlası olabilir.

Sıcak altın rengi gözleri ve içten gülümsemesi zihnimde bir an canlandı, sonra daha soğuk, daha sadist bir versiyona dönüştü. Kaelen'e bir daha bakarken ikizini görmeden durabilecek miydim acaba?

Bu düşünceyi yuttum, masamdan kitaplardan birini kaptım ve sessizce tuvalete girdim.

Banyo değişmemiştii, küvet ise Vahşi Doğadaki doğal banyolara hiç benzemiyordu. Bunlara hâlâ mana olmadan erişilemiyordu. O mağarada derime yapışmış tüm kan ve kirden arınmış olarak uyanmıştım. Aslında banyoya ihtiyacım yoktu, ama işkencemin hayalet hatırasını yıkamak için can atıyordum.

Aynada gözlerime baktım; yorgun ruhum için fazla dinlenmiş görünen bir yüzdü karşımda.

Sanki yedi adım geriye, Kış Sarayı'na ilk gelen kişiye geri dönmüş gibiydim. Yine manam yoktu, krallığa yardım etmenin bir yolu yoktu, hiçbir cevabım yoktu ve kocam benden nefret ediyordu.

Belki ben de ondan nefret ediyordum. Belki de her zaman buraya doğru gidiyorduk.

Yine de, onun gölgesinin dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm, parmaklarının hayaletinin tenimdeki travmayı sildiğini hissettim ve kederin

yankısı geri döndü, her ne kadar hiç sahip olmadığınız bir şey için yas tutmanın bir anlamı olmasa da.

O hiçbir zaman benim olmamıştı ve ben de kesinlikle onun olmamıştım.

Lavabodan uzaklaştım, kitabımı kaptım ve odamdaki bomboş şöminenin yanındaki sandalyeye yerleştim. Battaniyeleri olabildiğince üst üste yığdım, Batty'yi bileğime yasladım ve onun tanıdık varlığının verdiği rahatlığı içime çekmeye çalıştım.

Ama soğuğu uzaklaştırmayı başaramadım.

Amias dönmeden önce kocam geldi.

Bu sefer onu bekliyordum. Ondan yayılan güç giderek yaklaştı ve odalarımız arasındaki kapı buz gibi bir rüzgarla açıldı. Öfkeyle bakarak, sandalyemde battaniyelerimi daha sıkıca üzerime sardım.

Beni görür görmez donakaldı. Acaba o da yoğun bir déjà vu hissi mi yaşamıştı? Talihsiz evliliğimizden sonraki günlerde, ben bu sandalyede donarken, onun fırtınalı ruh hallerini yansıtan bu sarayda kaç kez buraya gelmişti acaba?

Tıpkı o zaman olduğu gibi, titrediğimi görme zevkini ona yaşatmayı reddettim. Tabii ki, o zamanlar da saklayacak bir şeylerim vardı.

"Eğer buraya kırık camlarla dolu pencerelerimi açmaya gelmediyseniz, dilediğiniz gibi gidebilirsiniz."

Draven, buzdan bir heykel gibi eşikte duruyordu, yeşil gözleri beni dikkatle inceliyordu.

"Hayır," dedi kesin bir dille. "Kendi esirimin kaçmasına yardım etmeye gelmedim, ancak sizi iki kez işkenceye maruz bırakan insanlara geri dönme konusundaki çaresizliğinizi görmek, aklınızın yerinde olup olmadığına dair rahatlatıcı bir işaret."

Öfkemizi yatıştırmak için yavaş ve bilinçli bir şekilde nefes verdim.

İşe yaramadı.

"Arkadaşımı işkenceye maruz bıraktığınız, beni zorla evlendirdiğiniz ve kafese kapattığınız halde, birkaç sosyopatın eylemlerine bakarak koca bir ırkı yargılamanız size çok yakışıyor," dedim acı bir kahkaha eşliğinde.

"Kabul ediyorum ki, içi boş bir melez piç olduğum için seçeneklerimin hiçbirisi pek umut verici değil, ama bunun daha tercih edilebilir olduğunu varsaymanız çok cüretkârca."

Çenesindeki bir kas gerildi. İleriye doğru bir adım atarken dolgun dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı.

"Evet, onlara o kadar hayran kalmıştınız ki sizi zincire vurarak götürmek zorunda kaldılar. Söyleyin bakalım, eğer Vahşi Topraklar saraya göre bu kadar daha iyiye, en başından beri neden onlardan saklanıyordunuz?"

Donakaldım.

"Hayır mı?" diye ısrar etti. "O halde belki bana bunun ne olduğunu anlatmak istersiniz."

Cebinden tanıdık bir kolye çıkardı. Kahverengi deri bir kolyeden sarkan ametist bir pandantif. Ters çevirmesine gerek yoktu, diğer tarafında Drakmor rünü kazınmış olduğunu biliyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla desenini hep takip ettiğim bir rün.

Veyr. Yükselmek.

Yüzümden kan çekildi. Ona beni Unseelie topraklarından nasıl çıkardığını, köyümün koruma büyülerini nasıl aştığını, bu süreçte kaç kişinin ölmesi gerektiğini hiç sormamıştım...

"Bunu nereden aldın?" diye dikkatlice sordum.

Annemin kolyesi. Bunu kesinlikle yapamazdı... Yapamazdı...

"Neden onlardan saklanıyordun?" Mesajı açıktı. Ben onun sorularını cevaplamadıkça o da benim sorularımı cevaplamayacaktı.

Nefesim kesildi ve tırnaklarımın pençeye dönüşmesini engellemek neredeyse imkansızdı. Batty, battaniyelerin altında saklandığı bileğime sokuldu ve ben de bu hareketi kendimi sakınleştirmek için kullandım.

"Amcamdan saklanıyordum," diye hırıldadım. "Beni büyücülere o verdi. Annemin öldüğünü sanıyordum." Sesim titremeye başladı ve gözlerimi sıkıca kapatarak, öfke ve panikle gözlerimin arkasına saplanmak üzere olan gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım.

"Annen ölmedi."

Gözlerimi açtım, önce Draven'ın özenle şekillendirilmiş yüz hatlarına, sonra da hareketsiz yüzüğüme baktım. Hiçbir titreşim yoktu. Doğru söylüyordu.

Dikkatim birden ona yöneldi. "Öyleyse bunu nasıl elde ettin?"

Cevap vermek yerine, kendi sorularıyla karşılık verdi.

"Neden seni arıyordu? Hollow olduğuna inandıkları bir çocuğu bulmak için neden bu kadar zahmete girdi?"

Oyunlarına dişlerimi sıktım. "Bence o buna hiç inanmadı. Bu yüzden büyücülere karşı bu kadar acımasızdı. Bir de çaresizdi."

"Neden?" diye ısrar etti.

"Çünkü kendisi çocuk sahibi olamıyor. Annem de doğum sırasında neredeyse ölüyordu; başka bir çocuğu sağlıklı bir şekilde doğuramaz."

Draven'ın yüz ifadesi inanılmaz bir şaşkınlığa dönüştü.

"Soyunun devam etmesini o kadar önemsendi ki, sana işkence mi etti?"

"Evet."

Turkuaz gözleri kısıldı. "Neden?"

Ama soruyu sanki cevabını zaten biliyormuş gibi sordu. Zaten neden buna tutunduğumdan emin değildim, benden nefret edeceği bu son benlik parçama...

"Çünkü o Thane," diye tısladım sözleri. "Ve ben de Gölge Klanı'nın varisiyim."

Odanın içinde boğuk, acı bir kahkaha yankılandı.

Draven soluk elini uzatıp gümüş sarısı saçlarını düzeltti. Başını yavaşça salladıktan sonra, aurora rengi bakışları tekrar bana döndü.

"Elbette öylesin."

Serbest kalan elimle yumruğumu sıktım, onun ezici gücüne, odayı kasıp kavuran buz fırtınasına karşı kendimi korumaya çalıştım. Neden bu kadar üzgün olduğunu bilmediğimi iddia etmedim.

Onun kâbuslarını görmüştüm, tarih kitaplarını okumuştum ve şimdiki tepkisi bunu yalnızca doğruladı.

Gölge Klanı, Frostgrave Savaşı'nda Kış Kralı ve Kraliçesini öldürmüştü. Ama katılmadığım bir savaşın sorumluluğunu üstlenmek istemedim, bu yüzden başımı dik tuttum.

"Bu tılsımı nereden aldın?" diye sordum, lacivert saçlarım sandalyeye doğru savrulurken.

"Bunu bana o verdi," dedi sinirli bir şekilde.

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Sanırım sözlerimi yüksek sesle söylemişim çünkü başını salladı. "Bilmiyorum. Onun neden koğuşları kaldırdığını veya neden seni kavgaya etmeden almamı sağladığını da bilmiyorum."

Kazanamayacağı bir savaş olduğunu biliyor muydu? Hem Gölge hem de Fırtına Kırılması klanlarını Buz Mezarlığı Kralı'nın gazabının hedefi

haline getirmeyi ya da kızının bu çatışmanın ortasında kalma riskini göze almak istememiş miydi?

Yoksa vahşi doğada sandığımdan daha fazla tehlike mi vardı?

"Yani bu kolyenin içinde ne olduğunu bilmiyorsun?" Alçak ve tehlikeli sesi, aklımda dönüp duran sorularımdan beni sıyırdı.

"Ne?"

Çenesindeki bir kas kasıldı. Odayı dört uzun adımla geçti. Tılsımı uzattı ve başparmağını kenarındaki minik, görünmez menteşe boyunca gezdirdi.

Kolyeden fışkıran mor ışık, yoğunluğuyla neredeyse göz kamaştırıyordu. Geriye doğru irkildim, sonra kendimi zorlayarak tekrar baktım. Işığın ötesinde, daha karanlık bir şey vardı. Çok daha karanlık.

Gözlerim alışınca başka bir kristal görebildim... Hayır. Bu farklıydı. Ortada, kenarları tırtıklı prizmatik bir parça duruyordu. Etrafindan dumanlar kıvrılarak bana doğru uzanıyor, sanki beni kendine doğru çağıran parmaklar gibiydi.

Nefesim göğsümde düğümlendi. Parçadan fışkıran güç, bildiğim hiçbir mana biçimine benzemiyordu. Aksine, ham, seyreltilmemiş, kadim bir enerjiyle titreşen kaotik bir güçtü. Tam olarak kötü niyetli değildi, ama Parça Anası'nın sıcaklığından tamamen yoksundu.

Ve beni kendine çekti.

Elimi uzattım, sanki beni bekliyormuş gibi, beni içine çekiyormuş gibi, hatta varlığımı talep ediyormuş gibi bir halde büyülenmiştim.

Etrafımdaki oda bir görünüp bir kayboluyordu, ışık tıpkı Draven'ın sesinin kaybolması gibi kesin bir şekilde azalıyordu. Ama umurumda değildi. İhtiyacım vardı—

Sonra madalyon şak diye kapandı ve ben birkaç kez göz kırptım. Etrafımdaki oda ve Draven'ın öfkeli yüz hatları tekrar netleşti.

Öfkeden öte, acil ve endişeli bir duygu onun enerjisinde dolaşıyordu.

"Bu da neydi böyle, paramparça olmuş cehennemlerin?"

"Bilmiyorum."

Kolyeyi cebine geri koydu. Ve artık onun büyüünden kurtulduğuma göre, bunun en iyisi olduğunu düşünmeden edemedim.

EVERLY

KARANLIKTA CANAVARLARDAN VE BİR TÜRLÜ ATAMADIĞIM BİR rpertiden başka bir şey yokken, Batty'nin yanımda olması bile uykuya dalmamı sağlayamadı.

Bu, patlayan buz canavarlarının içgüdüsel görüntüleri veya açıklanamayan kuzeye doğru çekim hissi olmadan gerçekleşti; bunların ikisinin de evlilik bağım sayesinde olduğunu varsayabilirdim.

Böylece uyanık yattım, pencereden güneşin yavaşça batışını izledim, ta ki şifacının kapıya hafifçe vurması duyulana kadar. Daha fazla mantı orbası getirdi ve ona banyo hazırlamasını veya şmineyi yakmasını söylemek dilimin ucundaydı.

Ama o zaten kanatlarım hakkında bilgi sahibiydi. Mana'm hakkında da sorulara cevap vermek istemedim.

Bu sefer yemeğimi bitirmemi izlemek için kaldı ve ancak kase boşaldığında kalkıp gitti.

“Unutmayın ki vücudunuzun hâlâ dinlenmeye ihtiyaı var,” dedi sessizce, masaya küçük bir şişe bırakıp kapıdan ıktı. Yalnız kaldığımda şişeysi aldım, kapağını açıp içindekini kokladım. Tatlıydı ve Wynnienin uyku ilaçları gibi hafif gl kokuyordu.

Koridordan üzerime buz ve acılıkla karışık bir mana dalgası yayıldı. Ayak sesleri için kendimi hazırladım, ancak kaynak olduğu yerde kaldı.

Onu şimdi ne kadar daha net bir şekilde tanıyabildiğime şaşırdım, sanki aradaki mesafe aramızdaki bağı bir şekilde keskinleştirmişti. Kaamayacağımız daha fazla bağ.

Şişeyi daha sıkı kavradım ve geriye doğru eğerek toniği tek bir yudumda içtim. Tüm vücudumu bir ürperti sardı.

Batty usulca cıvıladı, boynuma sokuldu ve elinden gelen azıcık sıcaklığı bana sundu. Onun ve güçlü toniğin etkisiyle sonunda uykuya daldım; paylaşılan anılarla karışık, kâbuslara dönüşen, kesintili bir uyku.

Ya da belki de her zaman aynı kişiydiler...

Kyros'un üzerimde belirdiğini, Alaric'in kararlı yüz hatlarının sis haline dönüşmeden hemen önceki halini gördüm. Kendimi, kan içinde ve baygın bir halde taş bir duvara yaslanmış gördüm.

Savunmasız ve güçsüz.

Bütün bunların arasında bir yerlerde, ardıç ağaçlarıyla çevrili, yeni yağmış kar vardı. Bir ateşin kükremesi. Öfke dolu bir çığlık ve gecenin soğuğuna karşı daha sıkıca çekilmiş kürkler.

Sonra gitti ve ben bir kez daha kabusların içine sürüklendim.

Hava olması gerekenden daha sıcaktı, ama beni uyandıran bu değildi. Pencerede yine bir tırmalama sesi duyuldu ve nerede olduğumu hatırlamadan önce vücudumdaki her kas gerildi.

Parlatılmış duvarlar. Gümüş rengi kürklü halı. Kocaman bir yatak ve baktığım her yerde renk yokluğu.

Winter Palace'taydım ve o sesi çıkaran Batty'di.

Pencereyi açmak için ayağa kalkarken, kalbimin her adımda hızla çarpmasını sakinleştirmeye çalışarak, bu teselli sözlerini bir mantra gibi tekrarlardım. Pencereye doğru yarı yolda olduğumda buzu hatırladım.

Ve Batty'nin... işini halletmesi gerekiyordu.

Kahrolsun hepsi cehenneme.

Bir skathryn'i normal bir lazımlık kullanmaya eğitmek mümkün müydü? Her neyse, bunu önümüzdeki iki dakika içinde yapabileceğimi sanmıyorum.

Bu da beni tek bir seçenekle baş başa bıraktı.

Parçalar her şeyi paramparça etti.

Yan odadan gelen mana zayıftı ama yine de kesinlikle belliydi. Draven oradaydı ve pencerelerimdeki buzları eritebilecek güce sahip tek kişi oydu.

Kendimi toparlayarak, odalarımızı ayıran dar kapıya doğru sessizce ilerledim. Kapı koluna uzandım ve parmak uçlarımdan pençelerim çıktı.

“Hayır.” Kelimeyi yüksek sesle söyledim, bir de başımı salladım. Bağlı olduğum o eşsiz, tavizsiz erkeğin karşısında güçsüzlükten başka bir şey bilmiyordum. Odasına girer girmez panik atak geçirebilirdim.

Gözlerimi sıkıca kapatarak pençelerin kaybolmasını sağladım, ardından kapı kolunu çevirip kapıyı çalmadan odaya girdim.

Kapı yarı açıkken, odayı kırbaç gibi kırbaçlayan buz fırtınası, çıplak ayak parmaklarımdan hemen önünde durdu. Donakaldım, gözlerimi Draven'ın yatağında uzandığı yere kaldırdım.

Birdenbire, bastırılmış mana anlam kazandı. Uyuyormuş. Bu çok açık olmalıydı, ama onun yatağında huzur içinde yatıyor olması fikri, son haftalarda hissettiğim bitmek bilmeyen öfkeyle o kadar çelişiyordu ki, bunu anlamam birkaç kalp atışımı aldı.

Ardından birkaç kişi daha ona bu yüzden kırgınlık duymadı.

Doğrulup oturdu ve bu hareket battaniyeleri yerinden oynatarak omuzlarının belirgin kaslarından karnının V şekline kadar olan bölgeyi çıplak bıraktı.

Ancak bakışlarım, göğsünün kusursuz derisini bozan, okun saplandığı yerdeki kabarık, kıpkırmızı yara izine sabitlenmişti.

"Morta Mea." Uykudan sesi boğuktu, derin tınısı içime işledi.

Bakışlarımı kısılmış gözlerine kaldırdım, bakışlarının ya da manasının ağırlığı altında sendelememeye kendimi zorladım.

"Penceremi açmanı istiyorum."

Bir kez göz kırptı. Sonra iki kez.

“Hayır.” Sesi ifadesizdi. “Bu sefer kaçırılmak için başka bir yol bulmanız gerekecek.”

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi.

Gerçekten de çok soğuk ve mesafeli bir adamdı, ama bunu ona aynı anda hem söyleyip hem de bir şey isteyemezdim. Yavaş ve kontrollü bir iç çekişle nefesimi verdim.

“Bu benim için değil. Bu...” Sözümü yarım bıraktım, öfkesini skathryn'ime yöneltip yöneltmeyeceğini çok geçmeden merak etmeye başladım. Daha önce kalmasına izin vermişti, ama o zaman bana karşı açık bir nefretten ziyade kayıtsızlık besliyordu.

Ancak Batty, varlığını duyurmakta hiç tereddüt etmedi; arkamdan odaya girerken çıkardığı keskin cıvıltı bunun kanıtıydı.

Acı bir şekilde alaycı bir tonla güldü. "Benzer benzeri çeker, sanırım. O zehirli canavarı nasıl evcilleştirdiğini hep merak etmişimdir."

Onun kökenim hakkındaki yorumlarından çoktan bıkmıştım. Kanatlarımı bastırırken omurgamdan bir ürperti geçti.

"Benim yarasa olmadığımı gayet iyi biliyorsun, tam bir aptal herif."

Söylememek için verdiğim çaba boşa gitti.

Mantiken beni yatakta üstsüz bir şekilde de aynı kolaylıkla işkenceye maruz bırakabileceğini biliyordum, ama ağzım bu sefer ona karşı o kadar da temkinli görünmüyordu.

Batty, ancak gücenme olarak yorumlanabilecek hafif bir ses çıkardı ve ben de başını okşayarak, "Bunda yanlış bir şey yok," diye ekledim.

Draven'ın penceresine doğru dalış yapmadan önce yatıştırıcı bir cıvıltı çıkardı ve kulakları sağır eden bir çığlıkla pençelerini cama sürttü.

Draven'a dik dik bakmakla, Batty'yi onun öfkesinden kurtarmak için önüne atlamak arasında gidip geldim. Çenesinde bir kas kasıldı ve elini ona doğru salladı, hareketle birlikte bir mana akımı yayıldı.

Dudaklarım aralandı, ama mana onu atlayıp pencereye ulaştı. Çok az bir aralık açıldı, tam da bir bebek Skathryn'in dışarı çıkmasına yetecek kadar. Omuzlarım rahatlamayla çöktü ve Draven'ın çenesi tekrar gevşedi.

Arkasına yaslandı, kasları gerildi ve gümüş sarısı saç tutamını yüzünden geriye itti. Ağzım kurudu, damarlarımda sıcaklık yayıldı ve kendimi ondan bakışlarımı kaçırmaya zorladım.

Böylesine çekici bir aptal olduğu için ona lanet olsun. Ve bana bunu unutturmayı reddeden bu aptal, buzla kaplı yüzüğe de lanet olsun.

"Onu odalarınıza geri götüreceğim."

İşten çıkarmalar söz konusu olduğunda, olabileceğinden daha sert değildi. Hatta neredeyse yorgun gibiydi. Bu konuda ikimiz de aynı fikirdeydik.

Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?

Kapı eşiğinde oyalandım, parmaklarım gecelik eteğimle oynarken kendi kendime bunun bir davet olmadığını, hele ki ilgimi hiç çekmediğini söylüyordum.

Bakışlarım bir anlığına da olsa çıplak göğsüne kaydı, karnının kıvrımlarını inceledikten sonra tekrar yukarıya, yüzüne döndü.

Gözlerinin etrafında gölgeler belirmişti, ay ışığıyla aydınlanmış teni her zamankinden daha solgundu.

Şifacının söylediklerini düşündüm; Draven'ın iyileşmem için manasını verdiğini. Sebeplerini fazlasıyla açık bir şekilde belirtmiş olsa da, bunun ondan ne kadar enerji aldığını merak etmeden edemedim.

Zihnimdeki karmaşık düşünceleri kelimelere dökemediğim, "Beni o odalarda ne kadar süre daha kilitli tutacaksınız?" diye sordum.

Draven'ın boğazı seğirdi, ifadesi az öncekinden bile daha soğuk bir hal aldı.

"Ne kadar sürerse sürsün," dedi. "Ama sakın aklınıza değerli Vahşi Doğanıza geri dönme veya köylerime aktif olarak saldıran insanlarla iletişime geçme fikri gelmesin diye, kız kardeşinizin bugün geldiğini bilmelisiniz."

"Wynnie buraya mı geliyor?" diye tek nefeste söyledim, içimde rahatlama ve endişe birbirine karışmıştı.

Elbette onun yanımda olmasını istiyordum, ama bu işin nereye varmak istediğini beğenmedim.

"Öyle," diye doğruladı. "Ve eminim ki bir Unseelie'yi barındırmanın cezasını biliyorsunuzdur."

Yaptım.

Elbette yaptım.

Bu lanetli krallıkta Unseelie ile ilişkilendirilen her şey gibi, bunun da cezası ölümdü.

Yorgunluğuna duyduğum tüm sempati, işkence ettiği tüm insanların buz gibi kalıntıları gibi eriyip gitti. Ve işte böylece, onun ölümünü izleyemeyeceğim hakkındaki tüm sözlerim de yok oldu. Kız kardeşime dokunursa onu kendi ellerimle öldürürdüm.

Bir yolunu bulurdum.

"Draven." Sesim alçak, uyarıcı bir hırıltıydı.

Kaşlarını çattı.

"Elbette, şimdilik burada bulunması sessiz kalmalı, çünkü ailenizden herhangi biri hakkında daha fazla soruya ihtiyacımız yok. Bu yüzden zindanlarda kalabilir," diye önerdi kayıtsızca, "ya da odalarınızda kalabilir."

Odanın içinde mana ve buz fırtınası gibi dönen öfkenin sürekli yankısı olmasaydı, gerçekten de kayıtsız olduğuna inanabilirdim.

"Yani eğer ben senin uslu kızınsam, kız kardeşimi cezalandırmayacaksın, öyle mi?" diye alay ettim. "Bana Unseelie'lerin nasıl

canavar olduğunu bir daha anlat bakalım.”

Kaşlarını kaldırdı, alçak konumundan bile bana yukarıdan bakmayı başardı. "Bir kez daha söylüyorum, kahraman olduğumu asla iddia etmedim, Morta Mea, ama krallığının yıkılmasını önlemek için ne gerekiyorsa yapacağım ve sen de ne onların ne de kendi güvenliğinin konusunda güvenilmez olduğunu fazlasıyla kanıtladın."

"Ne fark eder ki?" diye haykırdım öfkeyle. "Son birkaç haftadır manamı kullanma yeteneğimi sihirli bir şekilde ortaya çıkaramadım ve annem de bana bunun çözülemeyeceğini söyledi."

Çenesindeki bir kas hareket etti.

"Bunu göreceğiz. Elimizdeki bilgilere göre, Başbüyücü bu sefer işimize yarayabilir." Yüz ifadesi karardı ve paramparça olmuş yatağından bir odayı nasıl yönetebildiğine hayret etmeden edemedim. "Yani, tüm sarayımı tehlikeye atacak başka sırlarınız varsa, o geldiğinde bunları açıklamaktan çekinmeyin. Doğruyu söyleyebileceğinize inanmak istiyorum, ancak kanıtlar kesinlikle aksini gösteriyor."

Hayal kırıklığı damarlarımı doldurdu. "Elbette sen bile başka seçeneğim olmadığını görebiliyorsundur, değil mi?"

Hafifçe alaycı bir şekilde güldü, ama yüzündeki soğuk çizgilerde en ufak bir eğlence belirtisi yoktu.

"Her zaman bir seçim vardır."

Dudaklarım aralandı. "Bir krala yakışır bir ayrıcalıkla söylendi."

Çenesini o kadar sertçe sıktı ki, çatırtı sesi buzlu duvarlarda yankılandı. "Evet, harap olmuş krallığıma zincirlenmiş olmaktan ve hayatını riske atıp sarayımı lanetlemeyi, paramparça olmuş gerçeği söylemekten daha çok tercih eden, atanmış bir gelinle birlikte olmaktan ne kadar ayrıcalıklıyım."

Varoluşlarının iki kez yasa dışı ilan edilmesi nedeniyle her gün hayatta kalıp kalmayacaklarını merak etmemiş biri için bu kolay bir suçlama.

"Doğru, ne kadar aptalca bir şey yapmışım," diye tükürdüm sözleri. "Beni çağırdığınız gün kanatlarımı göstermeliydim, böylece beni gördüğünüz yerde öldürme yönündeki buzla kaplı kanununuzu yerine getirebilirdiniz."

Hareketsiz bedeninden dışarı doğru kıvrılan buz parçaları, öfkeli nefesleriyle aynı ritimde titreşiyordu.

"Kendine yalan söyle, Morta Mea, ama bana yalan söyleme. Gerçeği her an açıklayabilirdin, ama kendi hayatını tüm halkımın hayatıyla

karşılaştırdın ve sevdiğin biri tehlike altında kalana kadar riski gereksiz gördün.”

İçimde utanç duygusu yakıp kavurdu, öfkemin bir kısmını bastırdı.

Yanılıyor muydu? Sırlarımı saklamayı seçtiğimde kendim ve Wynn timer için riski tartmamış mıydım? Eğer ona gerçeğı söylemeye razı olsaydım, Başbüyükü bir çözüm bulabilir miydi?

Ablamın mirasının bu şekilde yağmalanmasında, neredeyse onu da beraberinde götürmesinde benim suçum muydu?

Şimdi başına bir şey gelirse benim suçum olur mu? O, kanunu sadece benim hatırım için çiğnemişti.

Gözlerimi sıkıca kapattım, başka bir acı hatıranın beni ele geçirmesine izin vermeden önce hızla tekrar açtım.

"Tuhaf, Unseelie'lerin sevgiye incapable olduğunu sanıyordum," dedim, yüzüğün yalan olarak algılayabileceğı bir şey söylemektense.

Dudakları tekrar aralandı, gözlerinde derin yeşil bir şaşkınlık parladı.

"Tam olarak ne gördün?" diye homurdandı.

Ağzımdan sert bir nefes çıktı. "Zaten bilmediğim bir şey değil."

Ona bir şey fırlatma isteğine yenik düşmeden önce arkamı dönüp gittim.

Ya da daha kötüsü, ağlamak.

DÖRTNALA KOŞMAK

PENCERE CAMIMA DOĞAÜSTÜ BİR ÇIĞLIK ÇARPTIĞINDA, KARIMIN haşerelerinin yaşamasına izin vermenin akıl sağlığım için ne kadar doğru olduğunu sorgulamak zorunda kaldım, ama ben bile sebepsiz yere öldürmezdim.

Skathryn can sıkıcıydı ama tehlikeli değildi. Seçtiği sahibinden ise pek emin değildim, gerçi Everly'nin kendisi sakladığı sırlardan daha az tehlikeliydi.

Elbette artık elindeki tüm kaynaklar tükenmişti. Öte yandan, beni her zaman şaşırtabilir ve kılık değiştirmiş Parça Anası ya da belki de sincap kılığına girmiş bir dağ trolü olabilir.

İstemeyerek de olsa pencereyi ve kapıyı araladım, nankör canavarın odasına doğru kanat çırparak geçmesine izin verdim; içeriye dolan kokusundan ve onu tekrar tehlikeye atmaktan alıkoyacağını umduğum yoğun panik duygusundan nefret ediyordum.

Savaş odama kadar, karımı düşünmemeye çalıştım. Kolyeye verdiği tuhaf tepkiyi, paylaştığımız kabusları ya da şifacısından ateş yakmasını istemek yerine odasında donarak ölmeyi tercih edecek kadar inatçı olmasını düşünmemeye çalıştım. Odamda öfkeli, amansız varlığıyla, bir önceki gece yatağında titreyen zayıf hali arasında çarpıcı bir tezat vardı.

Artık odasına döndüğüne göre, Mirelda'ya geri döndüğünü söylemem gerekiyordu. Dişlerimi sıktım ve Eryx'in bana bıraktığı mektupları okumak için masaya oturdum. Hizmetçi, tıpkı Lord Generalim gibi, Mirelda'nın güvenini kanla kazanmıştı, ama karımın buradaki varlığı hala belirsizdi. Geçiciydi.

Ya da belki de sadece bir sonraki ihanetinin ne biçimde olacağından ve kimlerin bu durumdan etkileneceğinden endişeleniyordum.

Kapı gıcırtyla açılmadan hemen önce bir tıkırtı duyuldu ve Soren Redthorne sanki burası onun eviymiş gibi içeri girdi.

Frost masadaki haritaların üzerine yayıldı ve altın rengi gözleri bu hareketi takip etti. Rahat gülümsemesi, zaten içimde biriken siniri daha da derinleştirdi.

"Beklediğimden daha sessiz burası," dedi ellerini arkasında kavuşturarak. "Neredeyse huzurlu."

Ona dik dik baktım, savaş odama sakin ortamı için gelmeye karar verdiğinden çok şüphe ediyordum.

"Ne istiyorsunuz, Lord Redthorne?" diye sordum, ses tonum ifadesizdi.

Hafifçe kıkırdadı. "Sadece sohbet etmeye çalışıyordum."

Bir kere göz kırptım. İki kere. Konuşmak istemiyordum, hele de onunla hiç.

Manam derimin altında huzursuzca kıpırdandı ve onu kendi sözleriyle baş başa bırakmak niyetiyle aniden ayağa kalktım. İşte o zaman sesi değişti.

"Söylentiler var," dedi.

Adımımı yarıda kestim. "Dedikoduyla vakit kaybetmem."

"İlginç," diye düşündü, "Buna bir an bile inanmıyorum. Ama bu da alışılmış türden değil."

Yavaşça döndüm, gözlerimi kıstım. "Kalan azıcık sabrımı da kaybetmeden önce konuya gel."

"Onu sonsuza kadar saklayamayacaksın."

Mana gücümü kullanarak uzandım, boynuna buzdan bir sarmal doladım ve sıktım. "Tehdit mi var, Lord Redthorne?"

Yüz ifadesi neredeyse hiç değişmese de başını salladı. Bu, onun, şüphesiz her türlü işkenceye karşı eğitilmiş, görüldüğünden çok daha fazlası olduğunun bir başka kanıtıydı.

Bütün casuslar gibiydi. Başka bir saraydan gelen elçinin başka bir şey olduğuna ancak bir aptal inanırdı.

"Yardım etmek istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "O benim arkadaşım."

Acı bir düşünce birden canlandı; Everly'nin yemek masasında güldüğü, sonbahar elçisinin sarayımda ona ev sahipliği yapmayı teklif ederken dikkatini ona diktiği an aklıma geldi.

Arkadaş. Onun için gerçekten de tek anlamı bu muydu?

Çenemi sıktım ve onu buz gibi bir sesle bıraktım. Dizlerinin üzerine çöktü, öksürdü ve boynunda beliren morlukları ovuşturdu.

“Bunun önüne geçmek için henüz çok geç değil,” diye ekledi. “Hâlâ zaman var—”

Kapı gürültüyle açıldı ve sonbahar perilerini susturdu.

Lord Generalim odaya girerken ayağa kalktı. Eryx'in bakışları benden Redthorne'a kaydı, ifadesiz yüzü her zamankinden daha fazla endişe yansıtıyordu. Sesi sakın ama kasvetliydi.

"İzciler, Frostmere Ovaları yakınlarında bir ejderha sürüsü gördüklerini bildiriyor."

Kanım dondu. Bakışlarım pencereye ve hemen ötesindeki gökyüzüne kaydı.

Ejderhalar.

Aylardır tek birini bile görmemiştım ve ateş püsküren canavarların yok olduğunu ummuştım, ya da ummak istemiştım. Ama şimdi en az beş yırtıcıdan oluşan koca bir sürü vardı ve manayı sanki kemik iliğiymiş gibi yiyorlardı.

Bu da yanmış topraklar, zehirlenmiş göller ve küle dönmüş köyler anlamına geliyordu.

Nevara'nın, fazladan bir bisikletçinin daha yavaş hızına rağmen, bugün geri dönmesi bekleniyordu.

Elimdeki mektubu daha sıkı kavradım, parşömen üzerinde buz damarları oluşarak kelimeler donmuş mürekkep bulanıklığına dönüştü.

Ejderhalar onu kolayca bulurlardı, zaten bulmamış olsalar bile. Mana onları kurtlara kan gibi çekiyordu ve benim kristallerle atanmış Vizyonerim ile onun kristallerle kutsanmış grifonu, gökyüzünde adeta birer işaret feneriydiler.

Küfrettim ve başımı hızla pencerelere çevirerek, bulutlarla kaplı gökyüzünde kanatlı gölgeleri aradım.

Eryx yanımda kıpırdandı, emir bekliyordu. Soren ise bu sefer sessizdi, ama hesapçı bakışlarını hissedebiliyordum.

Ejderhalar onu önce yakalasaydı... hayır... şu an bunun bir önemi yoktu.

En eski arkadaşım tehlikedeydi ve acele etmezsem, gömmem gereken canavarlardan daha fazlası olacaktı.

Çok hızlı sürdük ama yine de yeterince hızlı değildik.

Aldrath atları altımızda kükrerken rüzgar yüzümü kırbaçlıyordu. Atların toynakları, kuru odunu yutan alevler gibi toprağı kemiriyordu. Nefesleri havada buharlaşıyor, her adımları bizi ufku lekeleyen dumana daha da yaklaştırıyordu.

Hava alevlerle doluydu, buz üzerinde yürümeyi göze alamayacak kadar kaotik bir ortamdı, ta ki daha yakına gelene kadar. Lanetler savurarak, özellikle ejderhaların çığlıkları daha da yükselirken, atlarımı daha hızlı sürmeye teşvik ettim ve atımın yanlarına tekmeler atarak onu sınırlarına kadar zorladım.

Kurtlar geride kalmıştı, hava saldırısı yardımdan çok kaos yaratacaktı, ama Soren ve Eryx ikisi de arkamdaydı. Soren'e ne kadar az güvensen de, savaş becerilerini birden fazla kez kanıtlamıştı.

Bir canavar, çeliğın taşı tırmalaması gibi kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Bir başkası cevap verdi, sonra bir başkası daha.

Dizginler buzla kaplıydı, yumruklarımdan öfke dalgası gibi fişkırıyordu. Tepenin zirvesine ulaştığımız anda, gökyüzünden bir tanesi düştü, ağzından mavi alevler fişkırıyordu. Hava, şiddetiyle sarsıldı, vadiden alevlerin yoğunluğuyla birlikte sıcaklık yayılıyordu.

Aşağıda, vadinin kenarında, dağın eteklerinin hemen yanında, ışık yukarı doğru kırılıyordu; parlak, yanardöner yıldız ışığı camdan parçalanıyordu.

Torun.

Elindeki asayı havaya kaldırmış, vücudundan göz kamaştırıcı bir parlaklıkta mana yayılıyordu. Her vuruş, ejderhaları zarif ve kusursuz bir şekilde geri püskürtüyordu; sanki ölümün kendisi onun emriyle dans etmeyi seçmişti.

Kayaların üzerinde iki ejderha zaten parçalanmış halde yatıyordu, bedenleri bükülmüş ve dumanlar çıkıyordu. Üç tanesi daha yukarıda daireler çiziyor, gölgeleri güneşi örtüyordu.

Atımın altında buz k t leleri hızla dışarı doğru fırlayarak beni daha yükseğe, tepedeki ejderhalara saldırmak için yeterince yakına çıkaran girintili çıkıntılı bir köprü oluşturdu.

Aşağıda, Eryx ve Soren, mana g   lerinin etkisiyle titreyerek Nevara ve Noerwyn'e doğru hücum ettiler.

Soren, eyerinde dikkatlice doğruldu ve bir avcının zarafetiyle dengesini koruyarak ayağa kalktı; sonbaharın ateşi yumruklarında kıvrılıyordu. Alevler yukarı doğru yükseliyor, daha da büyüyor, daha da a ğ zl  bir şekilde serbest bırakılmayı bekliyordu.

Eryx, yan yatmış, tüylerinin arasından kan sızan devasa grifonun yanında durdu.

Leydi Noerwyn yakındaydı, yaralı yaratığın başında nöbet tutuyordu. şakaklarında kan izleri vardı ve bir kolu gelişigüzel bir bezle bağlanmıştı. Manasını kullanarak kayaları ve buz parçalarını kaotik yaylar çizerek fırlatıyor, öfkeli çığlıkları vadide yankılanırken, dikkatleri Vizyonerimden uzaklaştırmak için elindeki her şeyi kullanmaya çalışıyordu.

"Buradayım! Buraya gel, uçan pislik herif! Evet! Sen!" diye bağırdı.

Yavaşlamaya vaktim yoktu, ama tam zamanında etrafına bir kalkan örerek ateşin ona ulaşmasını engelledim.

Eyrx'in atından atlayıp onun yanında savaşmaya koşarken i  çektiğini neredeyse duyabiliyordum. En savunmasız olanları koruma ihtiya ı onu muhtemelen karımın kız kardeşine çekmişti.

O, eğitimi bir savaşçı değildi ve bu kalibrede bir canavarla savaşmak için gereken incelikli hassasiyete sahip değildi, ancak kendi başına ham, kaotik bir  fkeydi. Beyaz kıvrıcık saçları her zamanki sıkı topuzundan kurtulmuş, uçları kanla kıpkırmızıya boyanmıştı; yukarıdaki ejderhalara daha fazla küfür savuruyordu.

"Alev püskürten piç!" diye tısladı ve toprak ile taşlardan oluşan bir yağmuru doğrudan ejderhanın parlayan gözlerine fırlattı. Ejderha karşılık olarak kükredi ve sonunda dikkatini ona çevirdi. Kadın, ejderhanın bakışlarının ağırlığı altında geriye doğru sendeledi.

Eryx, Noerwyn'in karşısında bu kadar güçsüz olduğunu anlamasa da, kavganın ağırlığını üzerine almak için onun önüne geçti.

Köprü sonunda onları görüş alanımın dışında bıraktı ve ben de ilerlemeye devam ederek, en büyük ejderhayı hedefleyerek daha da yükseğe tırmandım.

Pulları titriyordu, Nevara'nın etrafında dönerken hemen altlarında soluk közler yanıyordu.

Yaratığın gözleri açlıktan fal taşı gibi açılmıştı, pulları kendisine ait olmayan yanardöner bir mana ile parlıyordu. Onun çoktan ondan mana çektiğini, karşı koymak için ihtiyaç duyduğu gücü çoktan tükettiğini fark ettiğimde damarlarımda öfke alevlendi.

Başımın üstüne çıktığım anda eyerimden fırladım, açık havada hızla ilerlerken rüzgar uğulduyordu. Avuçlarımın arasında buz yakıcı bir his oluştu, buz parçaları düzensiz bir şekilde birleşerek aralarında sivri bir mızrak şeklini aldı.

Kükredim ve mızrağı ejderhanın boynundan aşağı doğru sapladım. Darbe, parçalanmış buzullar gibi çatırdadı, mızrak paramparça olup boğazındaki alevleri söndürdü. Ejderha çığlık attı, alevler dumana dönüşürken kıvranıyordu, devasa kanatları havayı bile sarsacak kadar güçlü bir şekilde çırpınıyordu.

Ani sarsıntı beni neredeyse açık gökyüzüne fırlatacaktı, ama elimi kemik gibi sert pullardan oluşan bir sırtta taktım ve öfkeyle yukarı doğru sıçrayan yaratığa tutundum. Çenesinden duman fışkırdı, yüzümü yakıcı bir sıcaklıkla kavurdu. Buz parçaları alevlere karşı tısladı, keskinleşmiş buz parçaları boğazından aşağı döküldü.

Ejderha şiddetle yuvarlandı, kanatları fırtınada yelkenler gibi şakırdadı. Dünyanın onunla birlikte döndüğünü, gökyüzü ve yerin baş döndürücü bir girdaba dönüştüğünü hissettim. Pençeleri geri savruldu, tırpan uzunluğundaki pençeleri kolumu yakaladı ve deri zırhımın derinliklerine saplandı.

Kan, pullarının üzerine sıçradı, göğsünün içindeki hâlâ yanan ateşe değdiği yerlerde buhar yükseldi.

Acı, dikkatimi keskinleştirdi. Diğer elimi boğazına bastırarak ham manayı dışarı doğru ittim. Buz, canlı bir şey gibi çiçek açtı, pullarının üzerinde süründü, sertleşti ve bir sonraki mavi ateş patlamasını boğdu. Ejderha tekrar bağırdı, beni ikiye bölebilecek kadar geniş çeneleriyle bana saldırdı.

Sonunda, buz üzerinde yürüyebilecek kadar hassas olabildim. Bir kalp atışı içinde boynuna yapışmıştım, bir sonraki kalp atışında ise kaybolmuş, kafatasının üzerinde yeniden belirmiştım. Ayaklarımın dibinde buz yoğunlaşarak sivri bir platform oluşturdu ve ben kendimi aşağı doğru

fırlattığımda bu platform parçalandı. Kristal gibi sert ve vahşi, uzunluğu bir kuyruklu yıldız gibi sis izi bırakan yeni bir buz mızrağı ortaya çıktı.

Ve onu ejderhanın yılan gibi gözünden içeri sapladım.

Kasılmalar geçirirken kanatları titredi. Birlikte, buz, kan ve ateşten oluşan yuvarlanan bir kütle halinde aşağı doğru düştük. Kuyruğu bana çarpıyor, dikenleri derimi ve tenimi yırtıyordu, ama ben sıkıca tutundum, donu daha da derine iterek canavarın çığlığı ıslak, boğucu bir hırıltıya dönüşene kadar devam ettim.

Yer hızla üzerime doğru geldi. Son anda kendimi kurtardım, ejderha vadi tabanına çarptığı sırada buz üzerinde yürüyerek sivri bir çıkıntıya ulaştım. Çarpmanın sesi yeryüzünde yankılandı, kemikler kırıldı, ateş duman ve kan tıslamasıyla söndü.

Enkazın üzerinde duruyordum, göğsüm hızla inip kalkıyordu, tenimden buz buharı yükseliyordu. Pençelerinin derime saplandığı yer kolumda yanıyordu, kan botlarımın altındaki buza sıcak sıcak damlıyordu.

Fakat canavar bir daha ayağa kalkmadı.

Bu, içi boş bir zaferdi, çünkü hemen ardından kulaklarıma başka bir çığlık ulaştı... Bu çığlık, vizyonerimin nadir görülen, panik dolu bir çığlığıyla senkronize bir şekilde yankılandı.

DÖRTNALA KOŞMAK

KARANLIĞI YARIP GEÇEN BİR BAŞKA MAVİ ALEV DEMETİ, DOĞRUDAN kuzgun saçlı adama doğru ilerledi. Üzerine bir kalkan kaldırdım, mavi alevler buza çarparken tısladı ve Soren'e kenara çekilmek için yeterli zaman kazandırdı.

Nevara'nın çılgılığı kesildi, yerini havayı yaran ham bir mana patlaması aldı. Parçalanmış yıldız ışığının parçaları, binlerce yanan takımyıldız gibi dışarı doğru sarmal şeklinde yayıldı.

“Gördün mü? Panik yapmaya gerek yok,” diye homurdandı Soren, ejderhanın açık ağzından yuvarlanarak uzaklaşırken.

"Sanki kendi ölümünü defalarca görmemiş biri gibi konuşuyorsun," diye karşılık verdi.

Yanına doğru hızla ayağa kalktı, omuzları dik, avuçları alev alev yanıyordu. Yumruklarından erimiş yaylar gibi kızıl alevler fişkırıyordu. Onun manası da onunkiyle iç içe geçti, yıldız alevi iplikleri cehennemin içinden örüldü.

Birleşik saldırıları canavarlardan birini daha da yukarı fırlattı, alev ve ışığın şiddeti karşısında kanatları titredi.

Bu da ikinci ejderhayı bana bıraktı. Ağzı açık, Eryx ve Noerwyn'e doğru yönelmiş bir şekilde daha aşağıya daldı. Ve ben de onunla karşılaşmaya gittim.

Parıldayan siyah çelik bir ışık dikkatimi çekti. Karımın kız kardeşi bıçağı başının üzerinde sallarken, bıçağın ucundan mor kıvılcımlar fişkırıyordu.

Noerwyn, bir rüzgar esintisiyle geriye savrulmuş gibi kayaların üzerine yarı yayılmış haldeydi. Ayağa kalktı, bir elinde hançeri tutarken diğer elinde mana topladı. Etrafında kaotik bir fırtına gibi toprak ve moloz birikti, tam o sırada hepsini gökyüzüne fırlattı.

Bu, Eryx'in üstünlük sağlaması için yeterli bir dikkat dağıtıcı unsur oldu. Etrafında taş ve buzdan bir duvar gibi mana fışkırdı, darbeleri sanki yeryüzünün kendisini kullanıyormuş gibi ezici bir ağırlıkla iniyordu. Her darbe, ejderhayı geriye doğru iterken, ejderha da çenesinden ateş kıvılcımları saçarak pençeleriyle saldırıyordu.

Buz üzerinde yürüdüm ve canavarın hamle yaptığı anda yanlarında yeniden belirdim. Komutumla buz mızrağı gibi yukarı fırladım ve canavarın kanadını tam çırpışında yakaladım. Ejderha çığlık atarak yana doğru sendeledi.

Noerwyn, sözsüz ve vahşi bir çığlık atarak hançerle ileri atıldı. Eryx, bir mana dalgasıyla yaratığın kafasını kayaya çarptı ve bıçağı saplamak için yeterli bir açıklık yarattı. Çelik, pullarının arasına derinlemesine saplandı ve canavarın derisinin altında mor bir ışık parıldamaya başladı.

Kanatları bir iki kez çırpındıktan sonra yere yığıldı, kan ve duman karı lekeledi.

Noerwyn, grifonun eyer çantalarına yönelmeden önce birkaç soluk alıp verdi. Döndüğümde Nevara ve Soren'in çoktan yaklaştığını gördüm. Soren onu dengelerken, Noerwyn öne doğru çöktü, yıldız ışığı sönmeye başladı.

"Tam zamanında geldi," diye seslendi yüzünü buruşturarak. "O büyük olan gerçek bir... buz sarkıtı emen iğrenç bir canavardı."

Soren ona bakmak için döndüğünde başımı salladım. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı, solgun yüzünde çok hafif bir eğlence belirtisi belirmişti.

"Görünüşe göre, hitabet yeteneğiyle tanınan Leydi Noerwyn ile geçirdiğiniz zaman... öğretici olmuş," dedim kuru bir tonda.

"En hafif tabirle." Kaburgalarına elini bastırırken yüzündeki alaycı gülümseme soldu. "Ama yetenekli bir şifacı."

Soren'in eli onun dirseğinde oyalandı, onu desteklerken kendine doğru çekti. Yüzünde endişe belirmişti. "Ejderhanın sana olan açık hayranlığını düşünürsek, bu hepimiz için bir nimet."

Sessizliği çok şey anlatıyordu. O da fark etmişti; her yönden mana yağmasına rağmen canavarların özellikle onu hedef aldığını.

"Ben boğazınızdan aşağıya dökmeden önce için." Leydi Noerwyn'in yükselen sesi dikkatimizi çekti ve ben de ona doğru döndüm.

Eryx'in önünde durmuş, ona sanki Kış ordularının Lord Generali değilmiş gibi dik dik bakıyordu. Beyaz-sarı bukleleri dağılmış, minik bedeni onun yanında soluk bir gölge gibi kalmış, elinde bir şişe tutuyordu.

"Şey, çok hoş biri," dedi Soren, biz yaklaşırken dudaklarını eğlenceyle kıvrarak. "Sanırım kraliçenin kız kardeşi?"

Noerwyn homurdanarak bir şişeyi Lord General'in göğsüne çarptıktan sonra, yaralı grifonun yakınındaki yerde açılmış bandajlara ve dağılmış şişelere döndü.

Eryx kaşını çattı ama itaat ederek matarayı geriye doğru eğdi. Fakat Noerwyn acımasızdı, önce generalin ön kolunu bağladı, sonra da bir askeri eğitmen gibi emirler yağdırarak kendi hafif kesiğine bez bastırdı.

Ardından kristal mavisi bakışları üçümüze kilitlendi, kız kardeşinde çok sık gördüğüm aynı inatçı ateşle yanıyordu. Benzerlik inanılmazdı, sadece şekil ve renk bakımından değil, aynı zamanda bana doğrudan bakmaya cüret etmesi, sanki sadece gözleriyle beni derimi yüzebilecekmiş gibi davranması bakımından da.

Kurtardığı birkaç toniğe geri döndü, sonra da öfkeyle onlara doğru yürüdü. Bir şişeyi nazikçe Nevara'nın ellerine tutuşturdu; diğer ikisini ise bana ve Soren'e doğru uzattı.

"Malzemelerimden pek bir şey kalmadı," dedi, grifonun eyerinin yanına saçılmış kırık cam parçalarını işaret ederek. "Ama bunlar en azından saraya varana kadar kan kaybını durduracak."

Nevara ve Soren teşekkürlerini mırıldandılar ve Noerwyn hiç tereddüt etmeden çömelerek, bir savaş alanı sağlık görevlisinin hızıyla yaralarını sardı. Elleri titremezdi, ama çenesi sıkıydı ve öfkesi hissediliyordu.

Eryx ile alçak sesle tartışmaya devam etti, ama ben onları duymamazlıktan gelip bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Hava artık boştu, ama dönen gölgelerin anısı hâlâ aklımdaydı. Keskin, kükürtlü duman rüzgara yapışmış, bulutlara oyulmuş bir yara izi gibi yukarı doğru kıvrılıyordu.

Bu kadar güneyde başıboş bir ejderha bulmak alışılmadık bir durum değildi, ancak uçuş uğursuz bir his uyandırıyor.

Onları buraya getiren açlık mıydı yoksa delilik miydi? Dağlarda artık yeterince av yok muydu? Yoksa onları buraya çağıran başka bir şey mi vardı?

Bütün bunlar, krallığı parçalayan doğal olmayan değişimler zincirinin bir halkası daha gibi geldi.

Sürüler halinde avlanan Tharnoklar. Koruma kalkanlarını aşan Mirrorbane'ler. Gündüz vakti dolaşan Brakhound'lar ve Wretch'ler. Sarayım ayaklarımın altında sürekli değişiyordu ve asla daha iyiye doğru değil.

"İnanılmaz!" Noerwyn'in sesi, donuk bir tereyağı bıçağının sertliğiyle düşüncelerimi bir kez daha böldü. "Kız kardeşimin geri döndüğünü biliyorum."

Parçalar.

Eryx, onun yanında metanetle durdu ve çok sıkı bağladığı bandajı gevşetti. Çelik gibi bakışları benimkine kaydı, ağzındaki hafif bir kıpırtı kendini beğenmişliği ele verdi.

O, zaten bildiği şeyi, ondan beklemem gerektiğini bildiğim tüm incelikle doğruladı.

Dişlerimi sıktım. Ona cevap verebilirdim ama buzun üzerinde dumanı tüten cesetlere bakarken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Uzaktan bakıldığında, vadi tabanında örümcek ağı gibi uzanan, girintili çıkıntılı çatlaklar toprağı yarıyordu. Siyah ve tuhaf, sanki pençeler toprağı tırmalamış gibiydi. Ejderhalar karı eritmemiş olsaydı fark etmezdim.

Bu dengesizlik boğazıma bastırılmış bir el gibi üzerime çöktü. Damarlarımda hissedebiliyordum, Kışın manası yıpranıyor, bükülüyor, altımda çözülüyordu. Parmağımdaki lanetli yüzük kadar bağlayıcı bir bağdı bu.

Bir alamet daha. Krallığının elimden kayıp gittiğine dair bir uyarı daha.

Yumruklarım yanlarımda sıkılı kaldı. Burada çok açıkta kalmıştık ve Noerwyn'in çılgınlıkları ile rüzgarda yankılanan ejderha ateşinin sesi arasında, bir başka saldırı da aynı hızla gelebilirdi. Ya da daha kötüsü.

"Lord Eryx, lütfen döndüğümüzde Leydi Noerwyn'i kraliçenin sütlerine kadar eşlik edin," dedim sesim alçak ve keskin bir tonda. "Sessizce," diye ekledim ona doğru keskin bir bakış fırlatarak.

Gözleri kısıldı, ama bu sefer itiraz etmedi. Grup bir kez daha sessizliğe büründü, sanki her biri kendini göstermeyi reddeden, gizlenen bir canavarın hayalet bakışlarını hissedebiliyordu.

EVERLY

SABAHIN GERİ KALANINI KİTAPLARIMLA GEÇİRDİM, KIZ KARDEŞİMİN bugün geleceğini bilmenin verdiği huzursuz enerjiyi atmaya çalıştım... tabii hâlâ güvende olduğunu varsayarak. Ve buz gibi soğuk kocamın onu buraya getirmek yerine zindanlara götürmeye karar vermediğini umarak.

Bunu düşünmekten kaçınmak için, tanıdık hareketlerin verdiği rahatlıkla, kitapların sırtlarını rafta renklere göre düzenledim.

Kitaplarımın çoğu aynı olsa da, kütüphaneciler bana tek bir tane daha tanımadığım kitap göndermişlerdi. Onu almaya gittiğimde, Batty şimdiye kadarki en öfkeli tiz çılgınlığını attı. Neredeyse tamamen unuttuğum skathryn ansiklopedisine doğru kanat çırpı ve ellerimle kitap arasında dikkatlice bakışlarını gezdirdi.

“Pekala, özür dilerim.” Yeni kitabı, isimsiz kraliçenin günlüğünün ve sanki bir ömür önce istemiş olduğum sayısız cilt kitabın yanına, rafa geri koydum.

Batty'nin kanatları, skathrynler hakkındaki kitabı yatak odamdaki şöminenin yanındaki koltuğa getirirken yavaş yavaş gevşedi. Sanki benimle birlikte kitabı okuyacakmış gibi omzuma yerleşti ve ben de başımı sallayarak küçük deri kitabı açtım.

İlk birkaç sayfa çoğunlukla anatomik diyagramlardan oluşuyordu ve her bir Court'un küçük yarasaları arasındaki ince farklılıkları gösteriyordu. Batty'nin herhangi birini atladığım için tekrar gücenmemesi için bunları özenle inceledim. Sonraki bölüm, dört türün hepsinde ortak olan özellikler olan skathryn'lere kısa bir genel bakıştı.

"Bakın, burada büyüleyici bir şarkı söyleyebileceğiniz yazıyor. Denemek ister misiniz?"

Batty minicik ağzını açtı... ve kulak zarlarımı patlatacak kadar tiz, uyumsuz bir çığlık attı.

"Pekâlâ. Bakalım bu kitapta başka neler yalan, ne dersin?"

Ama sayfayı çeviremeden yatak odamın kapısı gürültüyle açıldı. Donakaldım, sonra sandalyeden fırladım ve kitap yere düşüp ses çıkardı.

Çünkü bu Draven'ın öfkeli mana patlaması değildi ve kesinlikle Şifacı Amias'ın sakın vuruşu da değildi. Hayır, bu, ruhumda her zaman yanımda olacağına inandığım bu dünyada ya da öteki dünyada tek olan kişiden gelen, çok iyi bildiğim coşkulu bir sestti.

"Wynnie." Adı, bal ve kardelen kokusu bana ulaşmadan önce bile, bir nefes gibi dudaklarımdan döküldü.

Ona doğru döndüm ve tenindeki bandajları görür görmez hafif bir kükürt kokusu ve kanın bakırimsı keskinliğini hissettim.

"Yaralandın—" Sözlerimi tamamlayamadan kolları beni sardı.

Kollarının arasında titriyordum, rahatlama dalgaları beni sarıyordu.

Hayır... titreyen onun kollarıydı. Bir sürü canavarla ve kana bulanmış salonlarla dolu bir malikaneyi savaş çığlığıyla alt eden, sarsılmaz, cesur kız kardeşim, nefes nefese bana sarılıyordu.

Evy, seni kaybettiğimi sandım.

Gözlerim yanıyordu. Ben de aynı şeyi düşünmemiş miydim? Onun için endişelenmiş, onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmişim...

"Bekle, iyi olacağımı söylemiştin sanırım." Anılar bulanık ve uzaktı, ama sesini birden fazla kez rüyalarımnda görmüştüm.

"Yalan söyledim," diye kekeledi. "O noktada seni psikolojik savaşla kurtarmaya çalışıyordum."

Kısa bir sessizlikten sonra ikimiz de güldük.

"Eh, sağlam bir plandı," dedim sonunda onu bırakmaya razı olarak.

"Ve bak," diye devam ettim, o da parmaklarını benimkilerin arasına geçirip, aramızda henüz çok fazla mesafe olmasından korkuyormuş gibi sıkıca sıktı. "Ödül olarak, benimle birlikte hapse gireceksin."

Boşta kalan elimle kapıyı işaret ettim; kapı, arkasından uğursuz bir şekilde kilitlenerek kapanmıştı.

Yüz ifadesi sertleşti, parlak mavi bakışları kapı koluna odaklandı.

"Bunu göreceğiz," dedi etrafına daha dikkatlice bakmadan önce. "Ama kesinlikle daha kötü hapishaneler de var... Bu sesi çıkaran şey ne?"

Batty'nin tiz sesine o kadar alışmıştım ki, o tiz şaşkınlık çılgılığının aslında benim skathryn'imden geldiğini fark etmem biraz zaman aldı.

"Aman Tanrım, bu tam bir... Çılgınlık."

Wynn timer ince beyaz kaşını kaldırdı. "Deli mi?"

Başımı salladım. "Benim skathryn'im..."

Kolumu geri çekip bileğime yapışmış minik buz yararasını gösterdiğimde yavaşça göz kırptı.

"Senin... Skathryn'in," diye tekrarladı, elimi bırakmadan bir adım geri çekilerek. "O... çok..."

"Zehirli, evet, biliyorum, ama bu eğilimlerini onu sinirlendiren insanlara saklıyor."

Batty, huysuz bir şekilde onaylayarak ciyakladı, simsiyah gözlerini kız kardeşime dikti ve yüzünü daha da derine koluma gömdü.

"Öyleyse bu çok rahatlatıcı." Wynn timer, kurumuş kanla hâlâ sertleşmiş solgun, kıvrıcık saçlarını geriye doğru savurarak kıkırdadı. "Son zamanlarda ölümcül şeylere karşı bir ilgin var gibi görünüyor."

Sesinde alaydan daha keskin, gizli bir ton vardı. Dedikodulardan ya da şöhretten bahsetmiyordu... Draven'ı kastediyordu.

Ama daha cevap veremedi, içimden bir şey geçti.

Sırtımdan aşağıya, kemiğe sürtünen pençeler kadar keskin bir ürperti geçti. Gözlerim titredi, kenarları kararır netleşti, sanki dünyanın kendisi bir kalp atışı süresince sarsılmış gibiydi. Bu his soğuk ve yanıltıcı, göğsümü boşaltacak kadar ağırdı ve bir şekilde kocamın manasını hissedebildiğim aynı yanıımı da çekiyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, nefesimi içime çektim, ama bakışlarım Wynn timer'e kaydığında, hâlâ hafifçe gülümsüyordu, hiç etkilenmemişti.

O bunu hissetmemişti.

Yorgunluk muydu? Zihnim bana oyun mu oynuyordu? Yoksa Kyros'un bana kazıdığı dehşetler daha derin bir şeyi mi bozmuştu; kemiklerimde silinmeyen yankılar mı bırakmıştı?

Wynn timer elimi rahatlatıcı bir şekilde sıktıktan sonra bıraktı. "Şimdi, bana zindanımızı gezdirir misin? Ya da en azından banyonun nerede olduğunu gösterir misin?"

Zoraki, titrek bir kahkaha attım, içimdeki o sızıyı onun görmemesi için bastırdım. "Özür dilerim, yorgun olduğunu biliyorum."

"Ben..." diye hafifçe burnunu çekti, burnunu kırıştırdı. "Ama bunu senin için söylemiştim."

Wynn timeri önce banyoya girmeye ikna ettim. Banyo odasına kadar sürekli itiraz etti, ta ki gözleri o muhteşem küvete takılana kadar. Sonra manası, ben açıklamaya vakit bulamadan hareket etmeye başladı ve mermer küveti buharlaşan suyla doldurmaya başladı bile.

Dolaptan, onun seveceğini bildiğim kokuları seçerek yağlar ve sabunlar çıkardım ve suya ekledim.

Gözleri kocaman açılmıştı, özlemle baloncuklara bakıyordu; ben de elbisesinin bağcıklarını çekiştiriyordum. Kumaş ağır ağır yere düştü ve ben de dikkatli parmaklarımla kolundaki bandajı çözdüm.

Çok hafif bir irkilme oldu, ama bu bile göğsümü boşaltmaya yetti.

Alaric'in ölümü gözlerimin önünden bir an geçti, bedeninin buz tarafından parçalanarak nasıl kasıldığını gördüm. Wynn timer de o zaman irkilmişti. Buz patlamasından irkilmişti.

Midem alt üst oldu. Kelimeler, onları durduramadan ağzımdan fırlayıp gitti.

"O..." Kendimi hazırladım. "Sana zarar verdi mi? Draven mi?"

Bu soruyu dudaklarımdan zorla dök ebildim. Onun da kendi başına bir canavar olduğunu, kız kardeşimin tehdidini bana karşı kullandığını biliyordum, ama onu zindanda tutmak yine de ona işkence etmekle aynı şey değildi.

Wynn timer iç çamaşırlarını çıkarıp, nefes nefese buharlaşan küvete girdi. Ancak o zaman sorumu fark etmiş gibiydi.

"Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Hayır, bana asla zarar vermedi."

Son kelimeyi tam da neye atıfta bulunduğunu anlayacak kadar vurguladı.

"Ama sen oradaydın, o zamanlar..." Boğazım anıyı yutkunarak düğümlendi ve kendimi devam etmeye zorladım. "Bazen bir şeyler görüyorum. Ond an." Elimle parmağımı kaldırdım, yüzüğüm fenerlerin loş ışığında parladı. "Rüyalar mı? Görüntüler mi? Bilmiyorum. Ama seni gördüm. Onu gördüm—"

Solgun kaşları çatıldı, yüzüne bir gölge düştü. Yavaşça başını salladı. "Sandığınız gibi değil. Sizi bulmaya çalışıyordu."

Gözlerindeki ve sözlerindeki samimiyet, her şey düşünüldüğünde neredeyse şaşırtıcıydı.

“Onu mu savunuyorsunuz?”

Bu, bu odalarda yaptığımız son konuşmayla, yani düğün günümdeki konuşmayla tam bir tezat oluşturunuyordu; o zaman bu durumdan kurtulmanın bir yolu olduğundan çok emindi.

Ablam derin ve kesik kesik bir nefes aldı.

“O buz seven aptalın yaptığı hiçbir şeyi savunmak gibi bir niyetim yok, ama uyandığınızda sizi zincire vurmuş halde bulmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz.” Sesi hafifçe titriyordu, o kadar inceydi ki, gözlerindeki nadir gözyaşı parıltısı olmasaydı fark etmeyebilirdim.

"Penceremden seni zincirlerle havada sürüklediklerini gördüm, ama o seni aramak için içeri daldıktan sonra beni odada dondurmuştu, bu yüzden hiçbir şey yapamadım."

Nefesimi tuttum. Bunu onun müdahale etmemesi için mi yapmıştı? Onun güvende olması için mi? Wynn timer haklıydı. Evden çıkmadan önceki dakikalarda neler olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Sana ulaşamadım. Seni kurtaramadım.” Yutkundtu. “Tıpkı Yorrick'i kurtaramadığım gibi.”

Yine aynı şekilde, kız kardeşimin kocasını yatak odalarının zemininde gördüm. Tharnok'un onun üzerinde dolaştığını gördüm. Kan kokusunu aldım...

Ben yukarı çıktığımda o çoktan gitmişti, ama Wynn timer, canavarların kocasını yemeğe dönüştürmesini uzun süre izlemek zorunda kalmıştı.

Boğazım yanıyordu.

"Ama ondan önce beni kurtardın," diye fısıldadım, gülümsemeye çalışarak. "Sen ve o korkunç sandalye."

Hıçkırıklarla karışık bir kahkaha attı. "Ve Kral Frosthole'u seni nerede bulacağını söyleyebilecek kadar uzun süre hayatta tutmayı başardım."

Donakaldım. "Ona söyledin mi?"

“Şey, önce seni öldürmeyeceğine dair ona yemin ettirdim. Seçeneklerim sınırlıydı.” Dudakları sıkılaştı, sesi dürüstlikle doluydu.

İçini çekti. “Sana anlatmaya çalıştığım şey bu Evy. Onu birçok şeyden dolayı, özellikle de seni bu evliliğe zorlamasından dolayı (muhteşem küvetlere rağmen) nefret edebilirim. Ama ikiyüzlü olamam. Onu o saklanma yerine ben götürdüm. Ve eğer o önce yapmasaydı, onları kendim işkenceye maruz bırakırdım.”

Gözlerinden saf bir dürüstlük fışkırıyordu ve Wynn timer hayatımızın yarısını birlikte geçirmiş olmamıza rağmen aynı deneyimleri yaşamadığımızı fark ettim. Draven gibi o da bu işkencenin diğer ucunda olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Varoluşundan korkmanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Ama sonra... Wynn timer dünyadaki en yakın insandı ve tanıdığım en iyi insandı. Canavarlar onun malikanesindeyken beni saran amansız paniği düşündüm.

Eğer biri onu kaçırmış olsaydı, onu geri almak için neler yapmazdım ki?

Rahatsız edici bir duyguydu. Hepimiz Kyros'un durumuna düşmekten sadece bir trajedi uzakta mıydık?

Küvete bir leğen daldırdım ve ılık suyu yavaşça buklelerinin üzerine döktüm. Saçlarına köpük sürerken, kanı ve oraya bulaşmış diğer her şeyi temizlerken, o içini çekti ve gözlerini kapattı.

Draven'ın bana aynı şeyi yaptığı geceyi düşünmemeye çalıştım; benimkiler titrerken onun elleri titremezdi, gözlerindeki buzla tezat oluşturan o nazikliği. Küveti kaç kere ovup boşaltsam da kendimi temiz hissetmediğimi hatırlamamaya çalıştım.

"Peki, o zaman ne oldu?" diye sordum, anıyı zihninden uzaklaştırıp saçlarını durularken. "Nasıl yaralandın?"

Kaşları inanmazlıkla çatılmış halde gözlerini tekrar açtı.

"Wyvernler," dedi ve ağzım açık kaldı.

"Onları gördün mü?" diye sordum, leğeni suya bir sıçratma sesiyle bırakırken.

Wynn timer acı bir kahkaha attı. "Onları sadece görmedim. Canavarlar bizi avlıyordu."

"Birden fazla mı?" Bilgiyi anlamaya çalışarak topuklarımın üzerine geri oturdum.

Ejderhalar eskisi kadar yaygın değildi, en azından artık değildi. Ama özellikle de Seelie topraklarında hiç değillerdi.

Babamın malikanesindeki odamı dolduran kitapları ve dergileri düşündüm. Kenarlara çizdiğim, çeşitli canavarlar ve yaratıklar hakkındaki notları ve çizimleri. Ama özellikle ejderhaları. Onlara takıntılıyım.

Bir ejderhayı görmeye en çok yaklaştığım an onlardı. Vahşi doğayı terk ettikten sonra da evime en yakın şey onlardı, ama av partileri ve buz canavarları arasında kışın hiç ejderha görmemiştim.

"Gizlendiğimiz yerden ayrıldığımız andan itibaren bizi avlamaya başladılar," diye devam etti kız kardeşim. "Nevara ilkinden kurtulmayı başardı, ancak Frostmere Ovaları'na vardığımızda bir tuzağa düşürüldüğümüzü anladık."

Küvetin kenarına eğildi ve çıkardığı elbisesinin cebine uzandı. Doğrulduğunda, elinde tanıdık siyah bir hançer parıldadı, kenarı ışığı hafif ve tehlikeli bir parıltıyla yansıtıyordu.

"İşe yaradı," dedi Wynn timer kısıaca, dudaklarında hafif bir buruk gülümseme belirerek.

Kılıcıma, benim kılıcıma, ucu hala kanla kararmış haline baktım.

Küvetin suyu buharlaşarak, ilk kez avucuma aldığım anın, Aynalı Yılan'ın derisine saplandığı anın ve sonra klanımın beni eve almaya geldiği gece karda yattığı anın anılarını sarmaladı.

Wynn timer konuşmaya devam etti, ancak sesi arka plana karıştı. Tuvaletin gölgeleri daha da yaklaştı ve omurgamdaki o karıncalanma hissi geri döndü.

Bıçağımdaki kanı silmek için havluyu banyo suyuna batırdım ve ilk kez olmasa da, ikimizden birinin bir daha asla temizlenip temizlenmeyeceğini merak ettim.

EVERLY

WYNNIE, DOLAPTAN ZORLA ALDIĞIM ÖDÜNÇ BİR GECELİKLE, NEMLİ saçlarına kıvırcık saç kremi sürüyordu. Papatya ve huş ağacının hafif kokusu odayı sarıyor, beni toprağa kök salmış gibi sakinleştiriyordu. Oyma kemikten yapılmış bir tarak, buklelerinin arasından tek tek kayarak, her bir bukle yerine oturana kadar şekillendiriyordu.

Her yandan ölüm ve yıkım tehdidi üzerime çökmüş olsa da, kendimi bu ritüelin tesellisiyle rahatlatmaya çalıştım.

Yine de, zihnimin bir köşesinde sürekli bir huzursuzluk vardı; gölgelerde gizlenen, ulaşılmaz bir şeyin varlığı hissi. Her an kötü bir şeyin olmasını beklemek gibi.

Saçını bitirdikten sonra kız kardeşim sütleri gezmeye başladı.

"Kendi şarap dolabınız yoksa bu şık odaların ne anlamı var?" diye seslendi diğer odadan.

"Biliyorsun, yalnız başıma içki içmeyi sevmiyorum," dedim ona, rahatsızca kıpırdanarak. Kanatlarım özgürlüğe alıştıktan sonra dışarı çıkmak için kaşınıyordu ama burada bunu riske atmak inanılmaz derecede aptalca olurdu.

Üstelik bu, aslında uçamayacağımı bir kez daha hatırlattı. Kapana kısılmıştım. Bu bağlamda, Wynn timer şarap konusunda hemfikir dim.

"Öyleyse, burada olduğuma şükredin," dedi tam da beklendiği gibi. "Kral Frosty istek kabul ediyor mu?"

"Dilediğiniz gibi kapısını çalabilir ve öğrenebilirsiniz," diye işaret ettim.

Kapıya gelişigüzel bir şekilde vurulduğu sırada, kadın gerçekten de bunu düşünüyor gibi görünüyordu.

Mirelda odaya hızla girdi. Her zamanki gibi çevikti, kollarında bir generalin savaş ganimetlerini taşıması gibi bir tepsi taşıyordu. Sadece bakışlarının birkaç kalp atışı kadar uzun süre üzerimde dolaşması, yokluğumdan endişelendiğinin kanıtıydı.

Aksi takdirde, son derece rahat ve verimli bir tavır sergiliyordu; savaş konseyini doyuracak kadar yiyeceklerle dolu, küçük bir kasede bolca meyve bulunan yemek tepsisini masaya bırakırken bana ve Wynnie'ye başıyla selam verdi.

Batty, tepsiye konmadan önce kanatlarını çırparak neşeli bir cıvıltı çıkardı ve tepsiyi adeta içine çekti.

İstemsizce dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Mirelda, ben yokken ona sen baktın mı?" Sesim olması gerekenden daha hafif, neredeyse alaycı ama bir o kadar da boşluklu çıktı.

Burnunu çekti ve iki takım çatal-bıçak setini keskin bir şıkırtıyla bir araya getirdi. "Eğer bunu soruyorsanız, yaratığın aç kalmasına izin vermedim. En azından... başka bir göreve atanana kadar. Sonra sanırım avluda böğürtlen avlamaya başladı."

Sahte tavır, başladığı kadar hızlı bir şekilde paramparça oldu, yine de dudaklarımda küçük, alaycı bir gülümseme vardı. Avluda hiç böğürtlen yoktu, belki de Batty için oraya bırakmıştı.

Mirelda, beni süzdükçe yüz ifadesi ciddileşti; gözlerinde, kıymetli majesteleri ona söylemeyi uygun görmediği sürece asla sormayacağı sorular birikmişti.

Onun için kimdi o ki, Hollow karısının sırrını ona emanet etmişti ama benim dönüşüm konusunda neden güvenmiyordu?

Hiçbir şeyin mantığı yoktu. Yaptığı hiçbir şeyin mantığı yoktu.

Gece ilerledikçe bu huzursuzluk hissi daha da arttı. Sonunda Mirelda, dolapla kısa bir mücadele yaşadıktan sonra, akşam için izin istedi.

Hizmetçi kapının arkasından, "Leydi Noerwyn, sizin de artık kıyafetlerinize ihtiyacınız var," diye seslendi, ses tonu tartışmaya yer vermiyordu.

Kumaşın hışırtısı bu düzenlemeden duyulan bir miktar hoşnutsuzluğu gösteriyordu, ama Mirelda fark etmemiş gibi davrandı, tıpkı Batty'yi akşam uçuşuna götürdüğünde kız kardeşimle benim bu odaların içine kilitlendiğimizi fark etmemiş gibi davrandığı gibi.

Akşam yemeği bittiğinde, uyku hâlâ çok uzakta olsa da, yatağa yığılmaya fazlasıyla hazırdım.

Wynnie ateşi harladı, alevler odanın köşelerindeki soğuğu uzaklaştırdı. Benim tarafıma fazladan kürkler yığıldıktan sonra kendisi de yorganın altına girdi.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sessizlik gerginleşti, koşulsuz güvendiğim tek kişiyle olması gerekenden daha ağırdı.

“Wynnie...” Kelimeler boğazımda düğümlendi. “Draven’ı beni bulmak için yanına aldığını söylemiştin.”

"Yaptım."

Yutkundum ve tavana baktım. Kutup ışıkları odamı yeşil ve mor tonlarında ışıkla boyamıştı; kristal avizede dans eden desenleri takip ettikten sonra bir sonraki sorumu sordum.

“Nereye bakmanız gerektiğini nasıl bildiniz?”

Başını yana eğdi, sanki sorunun ardındaki niyeti çözmeye çalışıyordu. "Babam bana bir keresinde, birçok saygın olayından birinde, geç saatlerde bir genelev gibi kokarak eve geldiğini söylemişti."

“Ve bana hiç söylemedin mi?” İşte oradaydı. İçimde kemiren, daha fazla sırrın, tıpkı ortaya çıkarmak için işkenceye katlandığım sırların, yaramı kaşıyan o his.

Ondan bunları hiç beklemiyordum.

Derin bir nefes aldı. Başını çevirip bana bakarken yastık kıpırdadı. "Saklamıyordum Evy. Onlardan hiç bahsetmek istemedin ve onları saklamaya çalışırken onları bulmanın bir yolunun olması da pek alakalı görünmüyordu. Hatta doğruyu söylediğinden bile emin değildim."

Mantıklıydı.

Ona doğru döndüm ve o da elimi kavradı. Dokunuşundaki samimiyeti, ay ışığıyla aydınlanmış gözlerindeki içtenliği hissedebiliyordum.

İçimde bir rahatlama hissettim ve günlerdir ilk kez derin bir nefes aldım. Başımı salladım.

Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve elimi güven verici bir şekilde sıktı.

"Bilmek istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz. Unutmayın, aramızda her zaman dürüstlük esasına dayanacaktır."

Sözler tanıdıktı, çocukken birbirimize olan tek bağlılığımız varken karanlığa fısıldadığımız bir sözdü.

"Kocanı özlüyor musun?" Soru, engelleyemeden ağzımdan kaçtı. Neden bu sorunun birden ağzımdan çıktığından bile emin değildim.

Wynnie'nin boşta kalan eli, kürkleri düzelittiği yerde kaldı. Uzun bir süre gözlerine bakmadı, dudakları aralandı, sonra tekrar kapandı. Gözlerinde bir tereddüt, bir isteksizlik, itiraf etmek istemediği şeyin ağırlığı belirlediğini görebiliyordum.

Sonunda, sessizce, "Hayır. Yorrick, kız kardeşimin katılabileceği bir yerde düğünümüzü yapmayı reddettiği gün benim sevgimi kaybetti." dedi. Dudakları büzüştü ve başını salladı. "Ama... yine de gittiği için üzgünüm. Kimse böyle ölmeyi hak etmiyordu ve sonunda beni korudu."

Bakışları benimkine kaydı. "Kocanı özlüyor musun?"

O her zaman istediğimden daha zekiydi. Ayrıca daha da azimliydi.

Acaba içimin bir kısmı onu özlüyor muydu? Bu yüzden mi o soruyu sormuştum?

Çenem kasıldı. Tutkunduğum öfkenin altında bir yerlerde, zihnim istemediğim anlık görüntülerle beni ele verdi: banyoda beni dengeleyen ellerinin sıcaklığı, şiddetin içine işlemiş şefkat hayaleti, bana ulaşmak için canavarları parçaladığında gözlerindeki bakış. Acımasızlığının, buz gibi soğukluğunun anısının yanında rahatsız edici bir şekilde duran anlardı bunlar.

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Sahip olmadığınız bir şeyi özleyemezsiniz."

Wynnie keskin bir nefes aldı. Bir an için itiraz edeceğini sandım, ama sadece kelimelerini özenle seçiyormuş gibi yavaşça nefes verdi.

"Her zaman dürüstlük sözü vermiştik, Küçük Kardeşim," dedi. Sesi yumuşaktı ama sessizliğin içinde çelik gibi yankılandı. "Ama kendine yalan söylediğinde beni suçlayamazsın. Ve kırık bedenini sanki onu da kıracaktı gibi kucaklayan erkeği de..."

Yutkundu, gözleri dile getirilmeyen bir kederle parlıyordu. "Bu, senin hiç yaşamadığın bir şeye hiç benzemiyordu."

UYKU BİR TÜRLÜ GELMEDİ.

Dayanabildiğim kadar uzun süre hareketsiz yattım, kız kardeşimin nefes alışverişi yanımda düzenli bir ritimle yükselip alçalırken, kutup ışıklarının

kubbeli tavana yansımasını izledim.

Sonunda, sessizlik dayanılmaz bir şekilde bastırınca, yataktan kalktım, battaniyelerden birini omuzlarıma attım ve odanın karşısına doğru sessizce yürüdüm. Çıplak ayaklarım, buzla kaplı taş zeminde, büyük balkon kapılarına doğru fısıldayarak ilerledi.

Draven'ın manasıyla hâlâ donmuş haldeydiler, ama buradan gökyüzünü daha net görebiliyordum.

Dışarıda, gece renkli kurdeleler gibi açılıyordu. Safir, zümrüt ve ametist ışıklar gökyüzünde dalgalanıyor, prizmatik örtüler rüzgârda savrulan ipek gibi kıvrılıp bükülüyordu.

Avucumu cama bastırdım ve camın kenarlarında ince kristaller halinde oluşan buzulların yayılmasını izledim.

Bakışlarım doğuya, vahşi doğaya ve anneme doğru kaydı.

Onu düşünmeden duramıyordum. Draven onun hayatta olduğunu söyledi, ama nereden biliyordu? O gece hayatta olabilir, ama biz gittikten sonra ne oldu? Güvende miydi? Kimse güvende miydi?

Peki neden ona kolyesini vermişti?

Parmaklarım boğazıma doğru kaydı ve Veyr'in şeklini takip ettim.

Bu çarpık bir veda mıydı? Gelmeyeceğini mi yoksa geleceğini mi bildirme şekliydi? Bir mesaj mıydı? Anlayamadığım bir işaret miydi...

İçeride ne varsa ona doğru hissettiğim o tuhaf çekimi tekrar düşündüm. Kristalden yayılan ham güç ve içimdeki karanlık, gömülü bir parçaya duyduğu çağrı...

O düşünceleri zihnimden uzaklaştırırken tüylerim diken diken oldu, bu garip çekime daha fazla odaklanmak istemiyordum.

Pencereye daha da yaklaştım. Buzlu camın ötesinde, kutup ışıkları yer değiştiriyor, yeşil parıltıları derinleşip keskinleşiyordu; sonunda geriye sadece gözler, onun gözleri kalmıştı.

Nefesim kesildi.

Bir an için gece gökyüzüne değil, Draven'ın yansımasına bakıyordum. Ellerini bir leğene dayamış, yüzünü yıkarken ellerinden su damlıyordu.

Gölgeler, yüzünün hatlarını, parlak bakışlarının altını, keskin çene çizgilerini ve alnının üzerine dökülen beyaz-sarı saçlarını kesiyordu.

Yorgun görünüyordu... Neredeyse ölümlüydü, eğer Frostgrave Kralı için böyle bir şey söylenebilirse. Aramızdaki bağ yükselen bir gelgit gibi kabardı, aramızdaki bağ gerildi, sanki beni ona doğru çekmeye çalışıyormuş gibi.

Sonra bakışları aynadaki kendi yansımasından başka bir şeye kaydı. Bana mı?

Ani sarsıntı beni pencereden geriye doğru sendeledi, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu.

Acaba bilinçaltında beni hissedebiliyor muydu? Ben onun varlığını kendi bilinçaltımda asla hissedemediğimden eminim.

Sessizce yatağa geri döndüm, kız kardeşimin yanına kıvrılıp sıcaklığın tadını çıkarırken, bu bağın yarın başımıza ne gibi yeni cehennemler getireceğini merak ettim.

Eğer o lanet şey faydalı olduğunu düşünüyorsa ya da sadece kendimize zarar vermenin yeni yollarını bulduğunu biliyorsa...

EVERLY

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN BOYUNCA WYNNIE VE BEN YAVAŞ HAREKET ETTİK, Mirelda'nın getirdiği yiyecekleri azar azar yedik ve kırık dökük hikâyelerimizi birbirimizle paylaştık. Benim anlattığım, Unseelie Vahşi Doğası'ndaki zamanımdı, ya da paylaşmaya cesaret edebildiğim kadarıyla. Onun anlattığı ise ejderhalar ve önce kocamla, sonra da Vizyoner ile geçirdiği zamandı.

Bana bir grifonun sırtında uçmaktan bahsetti ve bunun kulağa geldiği kadar eğlenceli olmadığını söyledi. Gerçi, ejderhanın onları havadan düşürmesi olayı da muhtemelen onun fikrini etkilemişti.

Her gece ateşin başında oturup, Mirelda'nın her birimize getirmeyi kabul ettiği tek kadeh şarabı yudumlardık. Aslında, bir ebeveynin çocuğunu tatlı sözlerle kandırması gibi, yemeğimizi bitirirsek daha fazla şarap getireceğini söylemişti.

Wynn timer de paylaştığı bir duygu olan, gözlerimi her kapattığımda bir katliam yaşandığı için tüm yemeklerin kül gibi tadı olduğunu ona söylemeye gönlüm el vermedi.

Biz de elimizdeki az miktardaki şarabı yudumladık ve bu küçük zaferle yetindik.

Wynn timer, yarı dolu bardağına üzgün bir bakış atarak, "Vizyoner... ilginç biri," dedi.

"Öyle," diye onayladım, neredeyse arkadaşım olmuş olan bu esrarengiz kadın hakkında ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum.

Beni görmeye gelmemişt i ve Draven'ın emrinin onu uzak tutabileceğini düşünecek kadar saf değildim.

“Ne olduysa oldu, bence Draven en azından başlangıçta onu suçladı.” Wynn timerin ses tonunda hafif bir soru işareti vardı. “O herif beni buzdan bir kafese kilitlerken tartışılar.”

Dudaklarımı büzdüm. Nevara ile son konuşmamı o kadar çok düşünmüştüm ki, artık midem bulanıyordu; sözlerini tekrar tekrar zihnimde canlandırıp, safra gibi yakıyordum.

Seni suçlamıyorum, söz vermişim.

Bazen öyle yaparsın, diye karşılık vermişti.

Hem haklıydı hem de haksızdı. Geçtiğimiz birkaç haftanın ne kadarının önlenebileceğini merak etmemek elde değildi, ama böyle sonuçlanacağını bilsem bile kız kardeşimi kurtarma şansını asla geri vermezdim.

"Nevara'nın seçimlerine hiç de özenmiyorum," dedim sessizce.

Wynn timer, cevabımı olduğu gibi algılayarak başını salladı. Vizyonerin yükünün ağırlığını görmüştüm. Eğer yaşananlardan o sorumluysa, kesinlikle yalnız değildi.

Hepimiz geri dönüşü olmayan seçimler yapmıştık.

Nevara görmediğim tek kişi değildi. Şifacı sadece Wynn timer'nin yaralarını iyileştirmek ve beni son bir kez kontrol etmek için bir kez geri dönmüştü. Soren'in odalarına girmesi muhtemelen yasaklanmıştı—ama burada olduğumu bildiğinden hiç şüphem yoktu. Sarayda bilmediği çok az şey olduğunu tahmin ediyordum.

Sonra da Draven vardı.

Ondan küçük görüntüler gördüm, Lord General'ile yaptığı bir konuşmanın bir parçası, havada süzölen donmuş canavar parçaları. Ve elbette, onu hissettim. Evlilik bağı, özellikle inatçı bir pusula gibi davranmaya başlamıştı, beni sürekli olarak onun olduğu yöne doğru çekiyordu.

Odasında olduğu zamanlar daha da kötüydü; gücü tenimde bir sürü sokañ böcek gibi vızıldıyordu, yoğunluğu acı vericiydi ve kendi hayal kırıklığımla eşleşecek kadar yakıcıydı.

Öfkesi biraz yatışmış, yerini öfkeli bir kabullenişe bırakmıştı. Bu duyguyu anlayabiliyordum.

O benim yalancı ve Skaldwing olmamdan nefret ediyordu, ben de onun kendi ayrıcalıklarının ötesini göremeyecek kadar aciz bir herif olmasından ve beni içine düşürdüğü durumun farkında olamamasından nefret ediyordum.

İkimiz de odalarımız arasındaki kapıyı hiç açmadık ve ben de henüz bunu değiştirmeye istekli değildim. Yine de, Başbüyücü olmadan geçen her gün yıpranmış sinirlerimi daha da zorluyordu.

O gelene kadar hiçbir cevabım ve ilerleyebileceğim bir yolum yoktu. Tabii ki, bir çözümü olup olmadığı da şüpheliydi... ki bu da saat geçtikçe daha da şüpheli hale geliyordu.

Bu yüzden Batty ve kız kardeşimle odalarımıza kapandım ve dışarıdaki dünyanın alevler içinde olmadığını varsaymaya çalıştım.

Keşke kabuslarımı yok saymak bu kadar kolay olsaydı.

Her gece beni mağaraya, zincirlerin şıkırtısına, bıçağın acı verici sürtünme sesine ve başkalarının acısında mükemmelliği bulan birinin metalik gıcırtısına geri sürüklüyordu.

Bu gece daha da kötüydü, görüntüler daha canlıydı. Nefesini tenimde hissedebiliyor, beni azarlarkenki melodik sesini duyabiliyordum.

Seelie Fahışesi.

Nefreti defalarca tenime kazındı ve kanım acı dolu akıntılar halinde aktı.

Sonra, her gece olduğu gibi, kendimi Draven'ın gözlerinden gördüm.

Küçük, kırık. Yüzüm kıpkırmızı gözyaşı izleriyle lekelenmiş. Her açık yara, zayıflığımı olduğu gibi ortaya koyuyordu. Ve bu, bir şekilde, acımı bizzat hissetmekten daha kötüydü.

Kabus yeniden şekil değiştirdi ve Kyros, yüzünde gurur ifadesi ve acımasız dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, tam karşımda duruyordu.

Sonra anılar yeniden başladı.

Everly.

Azap. Kan.

Hadi Evy, uyan artık.

Derimde bir çizik daha oluştu ve dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Bu tam bir kabus.

Kulağıma sadistçe bir kahkaha.

Bu durum için özür dilerim.

Yüzüme bir şey sıçradı ve birden kendime geldim.

Boğazıma su kaçarken öksürerek doğruldum.

Wynn timerinde boş bir bardakla, sıkıca kapatılmış dudaklarında suçluluk duygusuyla üzerimde duruyordu.

"Seni uyandıramadım," dedi, sesi olması gerekenden daha kısık çıkıyordu.

"Ben—" Yüzümden buz gibi su damlaları aktı ve elimi uzatıp onları sildim.

Nefesim hâlâ kesik kesik geliyordu.

"Evy?" diye sordu, bardağı yere bırakıp bana doğru uzandı.

Başımı salladım. "Hayır. Sorun değil. Özür dilerim. Şimdi tekrar uyumaya devam et."

Donakaldı, elleri hâlâ yardım etmek, teselli etmek istercesine havada asılı kalmıştı. "Hayır, ben..."

Suçluluk duygusu beni tüketiyordu. Normalde bronz olan teni birkaç ton daha solgundu ve gözlerinin altında mor hilaller vardı. Muhtemelen kendi kabuslarından kaçmak için huzursuz bir uykuya dalmışken benim kabuslarımla uyanmıştı.

"Lütfen, Wynn timer. Biraz dinlen," dedim biraz daha kararlı bir şekilde, ama zoraki bir gülümseme takındım. "Ben de gidip kurulanacağım."

Sonra örtünün altından sessizce çıktım, beni dinlemesini umarak. Bir an sonra başını salladı ve titreyen uzuvlarıyla yatağa geri döndü.

Tuvalere doğru sessizce ilerledim ve aynadaki korkulu bakışlarımdan kaçınmaya çalışarak, yumuşak bir havluyla yüzümdeki suyu yavaşça sildim. Ama kalbimin hızlı atışını sakinleştiremedim ya da göğsümde yükselen paniği bastıramadım.

Hayır, çünkü her gölge, onun daha önce içinden çıktığı gölgelere benziyordu. Beni daha önce içine sürüklediği gölgelere...

Elbette ölmüştü... Değ il mi?

Peki ya öyle değ ilse?

O sırtımda hissettiğim o uğursuz gıcırtının sebebi oysa? Beni tekrar bulmaya, cezalandırmaya mı çalışıyordu? Zehrinin bu sefer amacına uygun şekilde iş e yaradığından emin olmak mı istiyordu?

Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim genişlemeyi reddetti. O yatağa geri dönüp gözlerimi kapatamazdım, çünkü biliyordum ki o diğer tarafta olacaktı.

Gözümün önünden turkuaz renkli gözler geçti.

Bana cevap verebilecek tek bir kişi vardı.

Ay ışığı yüzüğüme vuruyordu, yüzük beni adeta ona doğru çekiyordu, tıpkı beni buraya geri getirdiğinden beri geçen her saatte yapmaya çalıştığı gibi.

Bu sefer izin verdim.

EVERLY

ONUN ENERJİSİ ZATEN BİR İŞARET FENERİ GİBİYDİ, AYAKLARIMI ORTAK kapımıza doğru çekiyordu. İçinde tam olarak çözemediğim bir duyguyla gerginlik vardı, ama kesinlikle bastırılmış da değildi. Kocam uyanıktı.

Yüzüğüm, onun heybetli varlığına doğru yaklaşırken attığım her adımda, kendime söylediğim her yalanla birlikte titriyordu; görünmez bir bağla yönlendiriliyordum, bu bağ evlilik yemininin sadece yarısı gibiydi.

Zaten horlayan kız kardeşimin yanından sessizce geçtim ve kapıyı çalmadan içeri girdim. Acaba o da benim varlığımın farkında mıydı, tıpkı benim onun varlığının farkında olduğum gibi? Kapı kilidinin tık sesini duymadan önce bile bana yaklaştığımı hissedebiliyor muydu?

Bunu yapabilecek durumda olmalıydı çünkü ben içeri girdiğimde zaten ayakta duruyordu, manası güçlü ama kontrol altındaydı. Göğsü yine çıplaktı, omzundaki öfkeli kızıl yara, ay ışığıyla aydınlanmış kusursuz teninin tezatını belirgin bir şekilde ortaya koyuyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve birdenbire bunun için hiç hazırlıklı olmadığımı fark ettim. Kendimi onun öfkesine karşı hazırlamıştım, ama yakınlığının verdiği dinginliğe ya da kalbimin gümbürtüsünün nihayet dinmesine karşı değil.

Pencerelerinden içeri süzülen kutup ışıklarının parıltısında gözleri daha koyu yeşil bir hal aldı; bu ışık yanaklarının, çenesinin ve omuzlarının köşeli hatlarında dans ediyordu. Vücudunun diğer yarısı ise karanlığa gömülmüş, gece gökyüzü kadar canlı görünen gölgelerin ardında gizlenmişti.

Bakışlarını üzerimde gezdirdi, bu hareket olması gerekenden daha yavaştı; sanki her zamanki küçümseyici bakışının aksine, bende herhangi

bir yara olup olmadığını değerlendiriyormuş gibiydi.

"Nedir?"

Buraya neden gelmiştim? Kabuslarımdan kaçmak için mi? Cevaplar bulmak için mi?

Onun beklenti dolu bakışlarının ağırlığı altında bu gerekçeler zayıf kalmış gibiydi, ama elimden geldiğince dik durdum.

"Onu sen öldürdün mü, bunu bilmem gerekiyor."

Draven'ın yüz ifadesi sertleşti, omuzları gerildi. "Bunu sana zaten söyledim. Krallığıma girip karımı kaçırdığı an hayatı tehlikeye girdi."

Gözlerimi kırptırdım, sözlerinin anlamını çok geç fark ettim. Alaric. Alaric'ten bahsediyordu.

"Hayır." Bu kelime tek nefeste ağızımdan çıktı. "O değil. Kyros."

Draven'ın kaşları çatıldı ve ben de yutkunarak bilmem gerekeni sormaya kendimi zorladım.

"Bana zarar veren adamı sen mi öldürdün?"

Yere buz yayıldı, kocamın öfkesinin şiddetiyle kabaran mananın yavaş yavaş çekilmesi gibiydi. Çünkü sordum mu? Çünkü ele almayı reddettiğimiz birçok şeyden birini dile getirdim mi?

"Yeterince yavaş olmadı ama evet. O çoktan öldü."

Nefesim kesildi, saf bir rahatlama hissettim ve bu his, bugüne kadar tutunmaya çalıştığım tüm erdemleri sorgulamama neden oldu.

Kyros ölmüştü. Bir daha asla benim için gelmeyecekti.

Draven başını yana eğerek bana doğru yaklaştı. Kış gökyüzünün ışıklarında tüm vücudu görünür hale gelecek kadar hafifçe yer değiştirdi; bu görüntü olağanüstü güzeldi ve bu yüzden tehlikesi de azalmıyordu.

Elini çeneme götürdü, gözlerine bakmak zorunda kalana kadar çenemi yukarı kaldırdı. Buzla oyulmuş metal yüzüğü, tenimin kızaran ateşine soğuk bir tezat oluşturunuyordu.

Birkaç saniye önce içimden geçen rahatlama hissi, teni nihayet tenime değdiğinde üzerime çöken duygu selinin yanında çok zayıf ve saydam kaldı.

"Bu seni mutlu ediyor mu, Morta Mea?" Nefesi dudaklarımda hafifçe gezindi. "Yoksa bu, senin istediğın canavar olabilmem için ayaklarımdın dibine fırlatacağın bir başka günah mı?"

Aramızda hava adeta kıvılcımlar saçıyordu.

"İkisi de," diye fısıldadım.

Ondan nefret ediyordum, bedenimin her bir parçası onun sunduğu korumaya o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki.

"İhtiyacın olanı aldın mı o zaman?" diye homurdandı.

"Evet."

Çeneme dayanan yüzük yalanla titriyordu. Belki Draven haklıydı. Belki de bildiğim tek şey yalan söylemekti.

Wynn timer bana aynı şeyi söylememiş miydi? Ona yalan söyledim, kendime de yalan söyledim, sanki içimde bir şey onun hayatının sona ermesi düşüncesiyle paramparça olmamış gibi, o bağın arkasına saklandım, oysa bu beni o bağdan kurtaracaktı.

Tek kaşını kaldırdı, diğer yumruğunu buz gibi olana kadar sıktı. O an aramızda uzadı, aramızdaki tüm sırlar ve yarım gerçeklerle dolu ağır boşluğu delip geçti.

Elimi omzuna, bu bağı neredeyse koparan yara izine götürdüm. Dudakları aralandı ve beni saran yoğun ihtiyaç karşısında gözlerimi sımsıkı kapattım. Ona dokunmak, onu tüketmek ve onun tarafından tüketilmek, nefesini tenimde, nabzını parmak uçlarımda hissetmek ve günlerdir onun hayatta olmayacağından korkarak geçirdiğim günlerden sonra hâlâ hayatta olduğunu bilmek.

Unseelie'ler sevgiye muktedir değildir.

Sizin gibiler.

Gördüğün yerde öldür.

Onu ya da bunu istememeliydim. Başparmağını alt dudağımın kıvrımı boyunca gezdirirken tiksintiyle uzaktan yakından alakası olmasa bile.

"Zayıf olmaktan çok yoruldum." Bu sözleri yüksek sesle söylediğimi çok geçmeden fark ettim.

Ama doğruydu. Kaçırılmaktan, işkence görmekten, kullanılmaktan ve nefret edilmekten bıkmıştım; beni esir alanlar kadar rahatsız eden kabuslardan bıkmıştım; istediği zaman işkence eden ve tehdit eden, benden nefret eden birini istememeye çalışmaktan da ölesiye bıkmıştım.

Onun şaşkınlıkla nefes verışıyle gözlerimi açtım.

"Zayıf mı?" Sesi alçak, keskin ve iliklerime kadar işleyen bir tondaydı. "Sen birçok şeysin, Morta Mea."

Çenemi daha sıkı kavradı, o kadar yaklaştı ki ince gecelik kumaşımın altından çıplak teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Aralarında bir yalancı ve hain var."

Sözler tenime dokunan bir okşama gibiydi, altta yatan hakaretleri gizleyen bir incelikle dökülüyorlardı.

“Ama sen asla güçsüz olmaya yaklaşmadın.”

O kadar yakındı ki, iddiasının doğruluğunu tadabiliyor, bekleyen dudaklarımda inancını hissedebiliyordum. Bunun bir hata olduğunu biliyordum, daha hareket etmeden bile pişmanlığın omurgam boyunca dans ettiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Ama kendimi onun dokunuşuna tamamen bırakmaktan ve sonunda, sonunda dudaklarımı onun dudaklarına bastırmaktan alıkoymak için yeterince çaba göstermedim.

DÖRTNALA KOŞMAK

O DA AYNI TADI ALDI.

Ayçiçeği meyveleri gibi, tatlılığı hafif bir zehir dokunuşuyla harmanlanmış. Gerçekten de benim ölümüm olabilirdi.

Bir eli, dünyanın kurduğumuz kırılğan temeli paramparça ettiği geceden kalma yaranın üzerinde duruyordu. Diğer eli ise omuzlarımın kıvrımları boyunca geziniyordu. Tırnaklarını saçlarımın arasından geçirerek ardında ateş izleri bırakıyordu.

Ona en son bu kadar yakın olduğumda, tereddütlüydü ama şimdi hiç tereddüt yoktu. Kısa saç tutamlarımı avuçladı, beni ihtiyaç dolu bir iniltiyle kendine doğru çekti ve bu inilti neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu.

Dudakları aralanana kadar baş parmağımı ağzının alt kenarına bastırdım, sonra da çılgın nefes alışverişine tezat oluşturan yavaş ve bilinçli bir keşif hareketiyle dilimi ağzının içine daldırdım.

Vücuttan yayılan mana ile eş zamanlı olarak vücudumda bir sıcaklık dalgası yayıldı ve odayı kalın bir buz tabakasıyla kapladı. Etrafımızdaki boşluk hariç—onun etrafındaki boşluk.

Gece elbisesinin dikişini çekiştirerek, bacağına üzerinden yukarı doğru sürükledim ve o da aceleyle dilini benimkine doladı. Hızımı sabit tuttuğumda, dişleri dudağımı kenetledi; bu hem bir protesto hem de bir talep gibiydi.

Lanet olsun, cam kırıkları!

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Morta Mea?" diye hırladım, önce kulağını sonra da boynunu ısırdım.

Bunu istediğini söyle bana.

O da karşılık olarak kısık sesle bir dizi küfür savurdu, diğer elini göğsümden omzuma götürüp, kararlı bir şekilde çekiştirdi.

Ondan uzak durmak için her türlü nedenim olmasına rağmen, onu reddetmeye bir türlü kendimi ikna edemedim. Ne bunu, ne de başka bir şeyi.

O, benim onu suçladığım her şeydi; bir yalancı ve haindi, hayatımı adadığım mahkemenin yıkımıydı.

Ama o benimkisiydi.

Krallığımı kasıp kavuran canavarlardan daha kötü, daha yıkıcı ve kurtulması tamamen imkansız bir lanet: Karım.

Ölümüm.

Bu yüzden elimi daha yukarıya doğru hareket ettirdim, özlem duyduğu rahatlamamanın olasılığıyla onu kışkırttım. Vücudunun derinliklerinden bir sıcaklık yayıldı, her temas noktasından alev alev yandı. Evlilik bağı, tatmin ve ihtiyaç karışımıyla titreşti.

Ya da belki de bu sadece Everly'nin düşüncesi idi.

Yanaklarına yayılan kıpkırmızıyı görebilecek kadar geri çekildim, baş parmağımı uyluğunun yukarisına doğru kaydardım ve dudakları nefes verirken aralandı. Diğer elimi de yan tarafına, kaburgalarına doğru kaydardım ve göğsüme bastırdığı kıvrımların kenarına parmak boğumlarımı değdirdim.

Tırnakları tenimde daha da keskinleşti ve o donakaldı. Bakışlarını omzumdaki eline çevirdim; narin parmaklarının her birinin ucunda sivri, gümüş bir pençe vardı.

Bir Unseelie pençesi.

Benden uzaklaştı ve onu durdurmaya çalışmadım. Göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyordu, birbirine karışan nefeslerimiz odanın üzerine çöken boğucu sessizliği bozan tek sestti.

Bedeni benimkine yaslandığında, yalanları daha da uzaklaşmış gibiydi; iç çekişi tenimde yankılanıyordu. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi, ondan gördüğüm imgeleri, onu geri getirmek için halkımı terk etmek zorunda kalmamın sebebini neredeyse unutmuştum.

Birdenbire onu gördüm, buraya soru sormak için geldiği adamı. Zihninde gördüğüm, sonra sadistçe bir hal alan o alaycı sırıttışı.

Onu mağarada yarı ölü halde bulduktan sonra, saatler önce bir ateşin etrafında oturmuş, elinde içkiyle, yanındaki erkekle gülüşürken, benim onu

bulmak için krallığı alt üst ettiğimi unutmak kolay olmuştu.

Şu anda bile, buraya kendi isteğiyle gelmemiştii. Bağ tarafından, Parça Ana tarafından, benim tarafımdan tuzağa düşürülmüştü; ama bir kere ayrıldıktan sonra, başladığı işi bitirmek için geri dönecek miydi?

"Aradığını bulabildin mi?" Ses tonum alçaktı, ama yine de aramızdaki gerginliğin şiddetine karşı koyamadı.

Kristal mavisii gözleri kocaman açıldı, şişmiş dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ne?"

"Bağları koparmanın bir yolu." Bu sözler havayı buzdan jiletler gibi kesti. "Buldun mu?"

Sanki ona tokat atmışım gibi, sanki o, aramızdaki yeminleri ve halkıma olan bağlılığını bozmak için hayatını riske atmaya gönüllü olmamış gibi geriye doğru sıçradı.

Kaşları çatıldı, şaşkınlık ve inanmazlık dalga dalga yüzünden yayılıyordu. "Bunu mu istedin?"

Vereceğim cevabın yalan olacağından emin değildim, bu yüzden onun yerine aslında bilmek istediğim şeyi söyledim.

"Bunu onunla birlikte olabilmek için mi yapacaktın?"

"Hayır," dedi hızla.

Ama yüzük titredi ve ben yumruğumu yüzüğün etrafına sıktım. O da hareketi takip etti ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Bilmiyorum, Draven. Doğrusu, rahatlayacağını düşünmüştüm."

Yüzük tekrar titredi ve ben alaycı bir şekilde güldüm. Kutsal emanetler onun tek bir soruya bile en ufak bir dürüstlük kırıntısıyla cevap vermesini yasaklıyor.

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "İkimizin de seçme şansısı yoktu ki. Sen de beni istemedin. Mirasımın yarısını bile kaldıramıyorsun."

Bu konuda haklıydı. Seçme şansımız olsaydı, ikimiz de kendimizi düşmana zincirlemezdik. Kulede, kutup ışıkları altında duruşunu, sinir bozucu derecede kusursuz oluşunu düşündüm. Tehlike karşısında her zaman çenesini yukarı kaldırıp, yumruklarını sıkarak, her yeni işkenceyle yüzleşişini...

Bizi neredeyse öldürene kadar sakladığı kanatlar. Kusursuz ağzını her açtığında ağzından kaçan yalanlar.

Hayır. Birbirimizi seçmezdik. Onun kalmasının tek önemi Winter'ın ona ihtiyacı olmasıydı.

Bu yüzden sanki pençelerini hâlâ derimde gezdiriyor, kemiğe kadar işliyormuş gibi hissediyordum.

Tüm boyumla doğruldum, ona sırtımı döndüm ve odalarımız arasında oluşan buz duvarlarını, yani onu burada benimle birlikte hapseden manayı geri çağırdım.

"Öyleyse, sizi başka bir şeye zorlamak benim için söz konusu bile değil."

Kader, kutsal evlilik yeminlerimiz söz konusu olduğunda ikimizin de seçim hakkını elinden almıştı, ama onun bu seçimi de elinden aldığımı söylemesine izin vermeyecektim.

DÖRTNALA KOŞMAK

EVERLY ODASINA DÖNDÜKTEN SONRA, BEN DE BANYO ODAMDA DERENİN altında durdum ve buz gibi suyun üzerime vurmasına izin verdim; bu su, karımla yaşadığım talihsiz karşılaşmadan kalan ayçiçekleri ve kır çiçeği kokusunu uzaklaştırdı.

Kurur kurumaz Başbüyücüye tekrar yazdım. Ne halt ediyorsa bitirince geleceğine dair haber göndermişti ama kesinlikle daha erken gelebilirdi.

Canavarlar zaten yeterince tehdit oluşturunuyordu, ama aynı zamanda koruma kalkanlarımı yerleştirmeyi öğrendiğimden beri ilk defa bir şey onları sınıyordu.

Frost Grave Geçidi'ni yerle bir ettiğim günden beri, krallığım odaklanma ve kontrolü elimde tutma yeteneğime bağlı olarak var olmuş ve yok olmuştu. Şimdi ise karım, kaderin vaat ettiği kurtarıcı olmak yerine, tüm bunları alt üst etmekle tehdit ediyordu.

Kurtlarımın beklediği salona hızla girdim, nereye gittiğimden emin değildim, sadece uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Odalarımın ve onun baskıcı varlığından uzaklaşmam gerekiyordu.

Astra, sıkıntımı hissederek kısık bir inilti çıkardı. Her ne kadar hepsi bir şekilde bana bağlı olsalar da, Astra ve Lumen en uzun süredir benimleydiler ve doğduğum günden beri odalarımı koruyorlardı.

Keşke odalarımın içini koruyabilselerdi, belki de benden önceki kraldan nefret etmek için bir nedenim daha az olurdu.

Onun öfkesine müdahale etmeyi başaran, hatta öfkesi olduğunu bilen tek kişi annemdi. Bir de Nevara.

Vizyonerim. Yanımda zincirlenmiş başka biri.

İşte o zaman ayaklarımın beni nereye götürdüğünü, yıllardır yürümediğim bir yola doğru ilerlediğimi kabul ettim. Artık onu sadece çağırıyordum, ya da daha sıklıkla, ona ihtiyacım olduğunda o geliyordu.

Ama her cephede savaşıyordum.

Canavarlar, Unseelie'ler, yalancı karım ve paramparça olmuş kendi sarayım.

O da değil.

Nevara'nın kulesine buz üzerinde yürüyerek gidebilirdim ama içimdeki öfke hala zonluyordu. Her buzlu adım, Astra'nın pençelerinin tıkırtısıyla aynı anda etrafımdaki duvarlarda yankılanıyordu ve güne başlayan hizmetkarlar ve salonları koruyan askerler, yanlarından hızla geçerken adeta yolumdan fırlıyorlardı.

Onları görmezden geldim ve bitmek bilmeyen merdivenleri tırmanmaya başladım, sonunda kendimi onun kapısının önünde buldum.

Onun burada olup olmadığını, hatta bu saatte uyanık olup olmadığını bile bilmediğimi fark ettim. Solgun güneş ışınları ufuktan yeni yeni yükselmeye başlıyordu. Nadir görülen bir belirsizlik duygusuyla, doğduğu hapishanenin parıltıya dönüşen girişine, tanıdık soluk ormanlık alana bakıyordum.

Bu, ikimizin de ortak noktasıydı; daha anne karnındayken bile krallığa zincirlenmiştik.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama parmak boğumlarım kapıya değmeden kapı açıldı. Nevara kapıda duruyordu, yüz ifadesi gergin, kaşları kalkıktı. Parıltıya dönüşen saçları basit bir örgüyle toplanmıştı, ama o gün için açık yeşil bir elbise giymişti; bu da beni geldiğini gördüğünün yeterli bir kanıtıydı.

Astra odasına doğru ilerlerken Nevara'nın elini başıyla dürttü. Nevara kurdun isteğini yerine getirdi, sonra da benim içeri girmem için geri çekildi. Ben de onu takip ederek, yüksek pencereleri ve yumuşak battaniyeleriyle dolu odasına girdim.

Anne ve babamın ölümünden bu yana geçen yıllarda, o kuleyi bir ev haline getirmişti, ama bu onun bir hapishane olmaktan çıktığı anlamına gelmiyordu.

"Buradan bu kadar nefret ettiğin halde neden burada kalıyorsun?" Bu, buraya gelme amacım olan şeyden çok uzaktı.

Öte yandan, neden geldiğimden de tam olarak emin değildim.

Nevara zarif bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve dikkatlice sandalyesine doğru geri yürüdü. Oturdu ve hâlâ dumanı tüten çay fincanını dudaklarına

götürerek bir yudum aldıktan sonra cevap verdi.

"Bu, vizyonerin kulesi," dedi açıkça.

"İstediğiniz herhangi bir odayı size verirdim," diye ısrar ettim.

Nevara dikkatlice derin bir nefes aldı.

"Bunu biliyorum," dedi usulca. "Ama onunla ilgili sahip olduğum tek anılar burada."

Annesini kastediyordu. Babam, Nevara daha çocukken, yani annesinin babamın ölümünü önceden bildirdiği gün, onu öldürmüştü.

Bu düşünce rahatsız edici bir şekilde içimi kemirdi. Keskin, amansız dişleriyle beni ısıırıyordu. Acaba ben de onun gibi miydim, yaptığı ve yapmadığı her şey için onu cezalandırıyor muydum?

Nevara, sesi kararlı bir şekilde, "Sen hiçbir zaman baban gibi olmadın, Draven," dedi.

Hareketsiz kaldım. Onun tahmin edebileceği onca şey varken, onun hakkında konuşmaktan nefret ettiğimi bilmesi inanılmazdı.

"Gördüklerim yüzünden kızgın değilsin. Açıklamayı seçtiğim şeyler yüzünden kızgınsın," dedi, çay fincanını tabağına geri koyarken. "Sana yalan söylediğimi düşünüyorsun ve seni tanıdığım süre boyunca yalan söylenmesinden nefret ettin. Öfkeni tahmin etmek için görmeme gerek yoktu. Zaten her cephede bununla yüzleşirken ihanete uğradığını hissettim."

"Yani sadece sonuçlarını gördün ve buna değdiğine mi karar verdin?" diye karşılık verdim. "Babam gibi olmayabilirim ama bazen annenin ondan nefret ettiği kadar senden de nefret ettiğini düşünüyorum."

Nevara dudaklarını büzerek ayağa kalktı. Bir an dışarı çıkacağını sandım, ama sadece içki dolabına doğru döndü.

Personeli köşedeydi, ancak mekan ona yeterince tanıdık geldiği için yardım almadan odanın karşısına geçebildi. Parmakları tahta üzerinde gezinerek mandalı buldu, ardından aynı işlemi tekrarlayarak bir şişe Emberkiss viskisi ve iki bardak çıkardı.

Ona henüz şafak sökmüş olduğunu hatırlatmadım, çünkü birdenbire kendim de bir içkiye çok ihtiyaç duymuştum.

İkimize de bolca içki doldurduktan sonra -ki bunu bardağın üzerinde yükselen sıcaklığı hissederek anlamıştı- minderlerine geri çöktü ve nihayet bana döndü.

"Bana zincirlendiğim günü hatırlıyor musun?"

Konuyu aniden değiştirmesinden rahatsız olmamaya çalışarak içeceğimden uzun bir yudum aldım. Baharatlar boğazımı yakıyor, kamp

ateşinin közleri gibi çıtırdıyordu.

"Birinin yanına zincirlendiği günü kimse asla unutmaz, Nevara," dedim.

Görme yetilerini kaybettikleri günü hiç saymıyorum bile.

"Hayır," diye başını sessizce salladı. "Senin tarafında değilim. Kışın yanındayım. Yeminlerimi hatırlıyor musun?"

"Hayır." Sekiz yaşında bir çocuktum, kız kardeşim gibi gördüğüm kızın bir daha asla gözlerime bakamayacak olması gerçeğiyle daha çok ilgileniyordum. Tıpkı annesi gibi, sadece yerine getirmeye yemin ettiği görevi yerine getirdiği için katledilebilirdi.

Çok korkmuştum... Onun adına çok öfkeliydim.

Başını salladı, sanki beklediği cevap buydu.

"Bu dünyaya bakışımı teslim ediyorum ki, yalnızca Parça Ana'nın gerçeğini görebileyim ve onu Kış Sarayı'nın refahı için aktarabileyim. Bu andan itibaren, Kış tacına hiçbir yalan söylemeyeceğim, konuşmaya çağrıldığında da sessiz kalmayacağım. Eğer bu yemini bozarsam, Kader beni yok etsin."

Seçme şansı olmayan bir şey için yemin etmenin ne anlamı vardı ki? Gerçi, sanırım benim evliliğim de aşağı yukarı aynıydı. Parçalı Anne çağırdı ve hepimiz onun emrine uyduk.

Nevara derin bir yudum aldı, duman dudaklarından kıvrılarak geçti ve uzun bir nefes verdi.

"Yani görüyorsun, senin krallığına bağlıydım ama seni seviyordum." Gözleri nadir görülen yıldız ışığıyla aydınlanmış gözyaşlarıyla doldu. "Peki, tanıdığın tek erkek kardeş, senin lanetli vizyonun yüzünden yapmak zorunda kaldığı bir seçim yüzünden kendini mahvederken ne yapmalı?"

Parmak uçlarımdan çıkan buz parçaları bardağımı kapladı. "Frost Grave Geçidi'nde yaşananlar senin suçun değildi."

Suçun diğer tüm yönlerini ona yüklemem de, o gün yaşananlar tamamen benim hatamdı.

Elleri bardağın etrafında sıkılaştı, bardağın yüzeyi buzdan bir parıltıyla kaplandı. "Çok meşguldüm, Draven. Kaderinin sonsuz çizgilerini araştırıyordum, hayatta kalmanın tek bir yolunu arıyordum, seni her öldüğünü izlediğimde hissettiğim sonsuz kederde boğuluyordum, bu yüzden annenin ölmemesini sağlamayı hiç düşünmedim."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Annemin ölümüne benim hayatımı kurtarmak için izin vermiş olabileceğini neredeyse itiraf etmişken ne diyecektim ki?

Annemin yüzünü bir kez daha gördüm ve yere yığılırken içimden kopan kükremeyi hissettim. Ama aynı zamanda Nevara'nın yüzünü de gördüm, genç ve kederle buruşmuştu. Henüz reşit bile değildi, koca krallıkları yıkabilecek kararlar almaya çalışıyordu.

Shards, bu duyguyu çok iyi anladığımı biliyordu.

“Ve eğer bakmış olsaydın,” diye dişlerimi sıkarak kelimeleri zar zor ağzımdan çıkardım. “Yine de görmemiş olabilirdin. Bunun böyle çalışmadığını söylememiş miydin?”

Dudaklarının kenarında hüznü bir gülümseme belirdi.

"Artık asla bilemeyeceğiz. Eğer Shard Ana'nın bana verdiği görevi yerine getirmiş olsaydım, neleri engelleyebilirdim?" dedi Emberkiss bardağının arkasından.

“Yani o gün ölmüş olsaydım ve krallık refah içinde yaşamaya devam etseydi mi demek istiyorsun?” Her şeyin cehenneme döndüğü günden beri sarayımı bir arada tutmaya çalışarak geçirdiğim onca zamandan sonra bu cevabı isteyip istemediğimden emin değildim.

İçini çekti ve bardağını kucağına koyarak, sanki viskinin kenarlarında kıvrılan sıvı dumanı görebiliyormuş gibi aşağıya doğru baktı.

“Bilmiyorum. Bana hiç göstermedi, eğer Unseelie kontrolü ele geçirseydi. Gün farklı ilerleseydi annen seni kurtarır mıydı?” Nevara titreyerek nefes aldı. “Beni cezalandırıyor mu yoksa bağışlıyor mu anlayamıyorum. Belki de her şey, olmam gerektiği kadar objektif olabilseydim daha kolay olurdu. O zaman da şimdi de.”

“Demek bu yüzden bana bir şeyler anlatmayı bıraktın? Çünkü bazen sonunda ölüyorum?” Rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin olamadan yavaşça nefesimi verdim. “İkimiz de bunun bir olasılık olduğunu bir süredir biliyorduk.”

Doğruydı. Ne olursam olayım, halkımın canavarlar tarafından ele geçirilmesine asla isteyerek izin vermezdim ve yerden söküp aldığım gücün bile onları durdurmaya yetmeyeceği gün yaklaşıyordu.

Nevara başını salladı, tartışmak için değil, reddetmek için, diye anladım.

Ölmemi istemiyordu ama bana söylemekten korktuğu şey bu değildi. Tanrı aşkına, bana bir şeyden kaçınmamı, çünkü bunun ölümümle sonuçlanacağını kaç kez söylemişti? Bunu söylemekten asla çekinmemişti.

"Sürekli onu görüyorsun." Sesim, niyetimden daha boğuk çıktı. "Onun ölümü."

Nevara'nın sessizliği yeterli bir cevaptı.

Göğsümü buz gibi bir korku sardı, sanki kemiklerimi parçalayacakmış gibi parmaklarını kemiklerimin üzerinde gezdirdi. Kendime bunun sadece krallığım için olduğunu söyledim. Sadece Kış için.

Viski bardağında dönerken, ışığı yakalıyor, kehribar rengi gölgeler ve dumanla karışıyordu. Ve denedim, karımı düşünmemeye çalıştım.

Kristal mavisi gözleri gözlerime dikilmiş, yalanlar fısıldarkenki hali. Ya da kollarımda hissettiğim o duygu, dilinin tadı. Çenesinin inatçı duruşu, ya da taş duvara zincirlenmiş kırık bedeni.

Boğazımı kaplayan o yakıcı hissin tadını çıkararak viskimin geri kalanını bir dikişte içtim.

Nevara iç çekti, parmakları bardağının kenarını sanki ikimiz için de cevapları içeri yormuş gibi okşadı.

"Bu o kadar basit değil," dedi bir an sonra. "Kaderin o kadar çok çizgisi var ki, Draven, ve bunlar senin beklediğin kadar doğrusal değil. Ben sadece... bunların arasından yolumu bulabileceğimi düşündüm. Ruhlarımızın daha fazla parçasını kaybetmeden bizi olmamız gereken yere götürebileceğimi sandım. Ama yol boyunca bir yerlerde bana olan güvenini kaybettin."

Bu doğrudu, ama gerçeğin tamamı değildi. Nevara benim yargılarıma güvenseydi, bu kadar çok lanetli oyun oynamazdı.

"Sen de bana güvenmeyi bıraktın," dedim ona.

Savaştan sonra. Yapmak zorunda kaldığım o tarifsiz karardan sonra.

Bunu inkar etmedi. "İkimiz de imkansız seçimler yaptık, Draven. Tehlike her zaman krallık, Winter, hayatlarımız ve miraslarımızdır."

Sesi inceldi. Oymalı bankın yanında küçücük görünüyordu, sanki kulenin kendisi, duvarlarına kazınmış tüm kederle onu ezebilirmiş gibiydi.

O zaman onu izledim. Nevara, benim Vizyonerim, gelecekleri örümcek ağları gibi gören, runik yazılarla dolu bir yatakta uyuyan ve önseziyle uyanan. Annesi öldüğü ve Parça Ana bir çocuğu kendi seçtiği beden olarak aldığı günden beri bir an bile huzur bulamamıştı.

Ama artık Parça Ana'ya aitmiş gibi görünmüyordu. Şu anda, yaşından daha büyük, kayıpların acısıyla yıpranmış, yalnızlığını zırha dönüştürmüş bir kadın gibi görünüyordu.

"Eş bulmayı reddetmenizın sebebi bu mu?" diye sordum ihtiyatlı bir şekilde.

Kendini ve beni korumak için hangi fedakarlıkları seçmişti?

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Soyunuzu önemsiyorum, Draven," dedi, "ama bunu başka bir ruha asla yaşatmazdım. Ne Parça Ana için, ne Kış için, ne de sizin için. Soyum burada sona eriyor, ama sizden ihtiyacım olanı size verebilmek için elimden geldiğince hayatta kalacağım."

Hareketimi göremeyeceğini bildiğim için başımı salladım. Sonra yanındaki koltuğa oturdum, dirseklerimi bacaklarımın üzerine koyarak boş bardağıma bakmaya başladım.

"Hatta Parça Anası bile mi?" diye sordum bir an duraksadıktan sonra.

"Ben bile inancımınla mücadele ediyorum, Draven. Özellikle şimdi." Sesi bir kez çatladı, kulenin yutabileceği kadar yumuşaktı. "Ve sevdiğim insanların birbiri ardına korkunç, acımasız ölümlerini izlemekten çok yoruldum."

Yorgunluğumu sabitlemek ya da en azından tartmak istercesine, geriye yaslanıp kolumu onun etrafına sardım. Başını omzuma yasladı ve bir an için, bu hareketin absürt tanıdıklığı, çocukluk alışkanlıklarının ölmeyi reddetmesi, odayı adeta salladı.

Onun fedakarlığının, omuzlarındaki yükün ağırlığı aramızda ağır bir yük gibi durdu.

"Biliyorum," dedim sakın bir şekilde. "Ama yine de soruma cevap vermedin."

"Sana söylemedim çünkü hâlâ hak ettiğin sonu sana yaşatmaya çalışıyorum, Draven." Bunu sanki en sıradan itirafmış gibi açıkça söyledi. "Geleceği bilmen onu değiştirebilir. Bu yüzden eğer bir gün tekrar güldüğünü duyabilmek için oyunlarımı oynamaya ve sırlarımı saklamaya devam etmek zorundaysam, yapmam gerekeni yapacağım ve beni daha sonra nefret edebilirsin."

Çenem kasıldı. Bu hiçbir şekilde bir çözüm değildi. Özellikle de her zaman her şeye sahip olmadığı ve yaptığı seçimlerin karımın elinden alınmasına yol açabileceği düşünüldüğünde.

Söz hakkım olmadığı halde hayatımı ve krallığımı kimseye emanet edebileceğime emin değildim.

Yine de bildiğim bir şey vardı: "Senden asla nefret edemem, Nevara."

YİRMİ SEKİZ

Everly

YİNE OLDU.

Ruhumun gölgelerini pençelerle tırmalayan, uğursuz bir his. Nefesim kesildi ve su bardağım parmaklarımın arasından kayıp ayaklarımın dibinde paramparça oldu.

Draven'ın manasının yankısı önce bir, sonra iki kez titreşti, ardından bir şey... delindi. Koruma kalkanları titredi, sonra tekrar canlandı.

Wynnie banyodan seslenmedi, bu yüzden yine hissetmediğini anladım. Olanları anlamaya çalışmadan önce, odamla Draven'ın odası arasındaki kapı buz ve kar fırtınasıyla gürültüyle açıldı.

Donakaldım, iliklerime kadar işlemiş korku duygusundan nefesim hâlâ kesik kesik geliyordu.

Draven'ın bakışları beni baştan aşağı süzdü, turkuaz gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi tenimin açıkta kalan her santimini dikkatlice inceliyordu.

Onu gecenin erken saatlerinden beri görmemiştim... gizlice odasına girmiş ve düşman olduğumuzu birkaç, hem de çok uzun bir süre için unutmama izin vermiştim.

Eğer pençelerim ortaya çıkıp da aramızdaki ilişkinin imkansızlığının tüm nedenlerini hatırlatmasaydı, daha uzun sürecek olan dakikalar...

İçimde utanç duygusu gibi bir şey yakıp kavurdu.

Ona kendimi kaptırdığım için mi? Başından beri hiç istemediğim bir bağı koparmak isteme cüretini gösterdiğim için mi?

Emin değildim. Odasından cevaplardan çok daha fazla soruyla ayrılmıştım.

Bakışları odayı taradı, sonra tekrar bana döndü. Ondaki yayılan güç dalgaları tarif edilemeyecek kadar yoğundu, ama altta yatan bir akıntı vardı, garip bir şekilde paniğe yakın...

Gözlerim aşağıya kaydı. Kırık cam parçaları ayaklarımın dibinde parıldıyordu. Hareket edemeden önce, havada bir ürperti belirdi ve Draven'ın manası uzandı. Her bir cam parçası buzla kaplandı ve düzgün bir buz ağıyla birbirine bağlandı.

Elini hafifçe sallamasıyla, donmuş parçalar taştan kalktı ve sessizce komodinin üzerine doğru süzüldü; orada buz eriyerek bardağı tekrar bütün haline getirdi.

"Sen de hissettin mi?" diye sordum, dikkatim camdan Draven'ın kusursuz yüz hatlarına kazınmış endişeye kaymıştı.

Dudakları aralandı ve bu durum, istemediğimden daha fazla dikkatimi çekti. "Korkulukları hissedebiliyor musun?"

Başımı salladım. "Onlar da senin gibi hissediyorlar."

Gözleri karardı ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı; daha önceki huzursuzluğum yerini bambaşka bir duyguya bıraktı.

Parçalar.

"Tıpkı mananız gibi," diye aceleyle düzelttim. "Neden titriyorlar?"

Çenesindeki bir kas gerildi ve pencereden uzakta parıldayan koruma kalkanlarının silik ışığına baktı.

"Bir şey onları aşmaya çalıştı."

Korku tüm şiddetiyle geri döndü. Derin bir nefes aldım.

"Bunu yapabilecek güce kim sahip olabilir?" diye sordum.

Draven, bana ulaşmak için Gölge Klanı'nın etrafındaki koruma büyülerini aşmış olmalı, ama bu büyüler kadim koruma taşlarına bağlı değildi. Unseelie büyülerini yeryüzünün manasından geliyordu ve caydırıcı olsalar da aşılması imkansız değillerdi. Yine de, Draven, içeri girmeyi başarabilecek hayatta kalan tek kişilerden biri olabilir.

Peki, onun hatırı sayılır manasını alan ve onu artıran koruma kalkanlarını aşacak kadar güçlü olan kim veya ne vardı?

Gözleri tekrar bana döndü, sesi alçak ve tehlikeli bir tonda cevap verdi: "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey olmadı."

Zihnimin bir köşesinde bir şeyler beni rahatsız ediyordu, belirsiz bir şeydi ama ben ne olduğunu anlayamadan o tekrar konuştu.

"Şimdi koğuşları kontrol edeceğim, gerekirse takviye edeceğim," dedi, dikkati bacağıma kayarken.

"Bıçağınız yanınızda mı?"

"Her zaman." Wynn timer bana geri verdiğinden beri, onu bacağımdan hiç çıkarmadım.

"Koğuşlarda bir şeyi test etmek için buna ihtiyacım var."

Gözlerimi kısarak, tek savunma aracımın yine ayrı kalmanın verdiği mantıksız panik dalgasını bastırmaya çalıştım.

"Yani 'bir şey' derken, bunun Unseelie olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Başka neden özellikle benim silahımı istesin ki?

Bu, bambaşka bir duygu seline yol açtı. Annem haber alamayınca beni almaya mı gelmişti? Amcama nerede olduğumu söylemiş miydi?

Öte yandan, Vahşi Topraklar'da Skaldwing'lerden çok daha fazla Unseelie vardı ve hepsinin kocamı hedef almak için bir nedeni vardı.

Frost, Draven'ın içinden çıktı ve sinirli mana uzantılarının ritmine uyarak yerde örümcek ağıları gibi sürünerek ilerledi.

"Olabilir," diye ekledi karanlık bir ses tonuyla. "Etrafta düşmanlar varken, söylemesi zor."

Unseelie'lerden, canavarlardan ve kendi sarayından bahsediyor olabilirdi, ama aynı zamanda karısından da bahsettiği hissine kapıldım. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Artık düşman olup olmadığımızı bilmiyordum, ama birbirimize başka ne diyeceğimi de kesinlikle bilmiyordum. Müttefikler birbirlerini hapse atmazlardı zaten.

Bana doğru bir adım attı. "Lumen bu gece seni koruyacak."

"Ha, şimdi ziyaret etmeme izin veriliyor mu?" diye karşılık verdim, ne demek istediğini anlamamış gibi yaparak.

Gözlerini kısarak, benden sadece birkaç santim öteye kadar yaklaştı. "Bir koruma bulundurmana izin veriyorum, ama o hançere ihtiyacım var. Ya onu bana verirsin ya da ben alırım."

İçimde, onun blöfünü ortaya çıkarmaya, birkaç saat önce geri çekilen aynı erkeğin gerçekten de elini bacağımda gezdirip gezdirmeyeceğini görmeye yönelik en ufak, mantıksız bir dürtü vardı.

Ama bu, hangi yöne dönerse dönsün, ikimizin de gitmek zorunda olmadığı bir yoldu. Bu yüzden eteğimi yukarı çektim, bakışlarının hareketi

takip ettiğini görmezden gelmeyi seçtim ve hançeri çıkarıp elimde çevirdikten sonra ona verdim.

Hançeri sessizce aldı, tenime temas etmekten özenle kaçındı. Benim ne olduğumu hatırlattığı için mi? Yoksa bazen aramızdaki bağ, fiziksel yakınlığa çok mu ihtiyaç duyuyordu?

Olduğumuz ve olamadığımız her şey, odadaki yerin tamamını dolduruyor, ciğerlerim genişlemeyi reddedene ve görüşüm kutup ışıklarının sonsuz değişimine tamamen kapılana kadar mevcut tüm havayı emiyordu.

Draven, odayı saran gerginliğin arasından keskin bir şekilde geçen, derin bir nefes verdi.

Odalarımız arasındaki kapıya değil, ortak koridorumuza açılan daha büyük kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açar açmaz Lumen, daha önce hiç görmediğim bir enerjiyle içeri fırladı.

Onun heybetli varlığı ve rahatlatıcı tanıdıklığı beni o anın dışına çıkarmaya yetti. Hafifçe güldüm ve Batty olmayan elimle söz konusu gardiyanın başına hafifçe vurdum.

Lumen bu tür şeylerin üstünde olduğunu iddia ediyordu, ama devasa vücudunu bana yaslama şekli bunun aksini gösteriyordu.

Onun yanımda olmasıyla kendimi doğal olarak daha güvende hissediyordum, ama yine de koşuşlarla ilgili bariz bir şeyi kaçırdığıma dair içimde bir huzursuzluk vardı.

EVERLY

WYNNIE BANYODAN ÇIKTIĞINDA, LUMEN'İ GÖRMEKTEN BENİM KADAR heyecanlı değildi; hayatındaki tüm cani canavarlardan bahsederken bir yandan da kendisine ayrılan tek kadeh şarabı açgözlülükle kaptı.

Hepsini bir çırpıda bitirdi ve ben de suçluluk duygusuyla kendi bardağımı ona uzattım; cesur bir yüz takınmasına rağmen parmaklarının hâlâ titrediğini fark ettim.

O, kısa süre önce vahşi hayvanların tüm evini yerle bir ettiğini unutturmayı kolaylaştırıyordu. Kurtlar Tharnok'larla aynı değildi, ama Lumen'in kafası neredeyse dirseğime kadar uzanmış ve keskin dişleri ortadaydı...

"Sizi uyarmadığım için özür dilerim. Draven onu odayı koruması için gönderdi..." İki haftadır giydiğim özgürleştirici deri kıyafetlerden sonra elbise giymenin verdiği hala alışılmadık his ve pişmanlıktan dolayı rahatsızca kıpırdandım.

"İyiyim," dedi kısaca.

Ama iyi görünmüyordu. Sesi bitkin ve yorgundu ve bu gece neden fazladan bir korumaya ihtiyacımız olduğunu sormaması da bunu gösteriyordu.

Lumen'i tekrar koridora koymanın güvenliği ve olası kırgınlıkları üzerine düşünürken, kapıda hızlı bir şekilde üç kez tıkırtı duyuldu. Oturma odasına açılan ve ana koridora çıkan kapı değildi. Kocamla paylaştığım koridora açılan kapıydı.

Draven'in kapıyı kolundan nasıl açacağını bile bilmediğinden emin değildim, çünkü her zaman mana kullanarak kapıları açıyordu; ama kapıyı

çalmayı kesinlikle bilmediğinden emindim.

Ablam kaşlarını çattı, Lumen ise esas duruşa geçti ama öldürücü bir ifade takınmadı. Daha çok... heyecanlıydı.

Yine de, kapıya doğru sessizce ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu. Wynn timer, elindeki şarap kadehini sanki silah olarak kullanacakmış gibi kaldırıarak yanımda yürüdü. Malikanede bir Tharnok'a fırlattığı sandalyeyi hatırlayınca, bu ihtimal dışı değildi.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı araladım...

Tanıdık kehribar rengi gözler, kor gibi parıldayarak gözlerimle buluştu. Parlak kuzgun siyahı saçları tepeden topuz yapılmıştı ve simetrik yüz hatlarında alaycı bir gülümseme vardı.

"Soren?" Rahatlamış bir nefes verdim.

"Bunun onu ürküteceğini söylemiştim," diye araya girdi kuru bir ses.

Nevara buradaydı.

Sonbahar elçisi gözlerini devirdi. "Bunu gördün mü?"

"Hayır," diye yanıtladı, etkilenmemiş bir şekilde. "Ama Parça Ana bana sağduyu da bahşetti."

Kapıyı daha da açtım ve Vizyonerin uhrevi güzellikteki suretini, kusursuzca örülmüş soluk saçlarını, elinde parıldayan asasını ve özenle koruduğu yüz hatlarını ortaya çıkardım.

Gümüş rengi gözlerinden süzülen gözyaşlarını ve ardından gelenleri hatırlamamaya çalıştım. Bıçağın tenimde bıraktığı izi hissetmemeye ve acaba baştan beri gördüğü gelecek bu muydu diye düşünmemeye çalıştım.

Seni suçlamıyorum.

Bazen yaparsınız.

"Draven seni de bizi korumak için mi gönderdi?" diye sordu Wynn timer, parmak uçlarına yükselerek omzumun üzerinden bana bakarken.

Nevara'nın dudakları aralandı, ama Soren ondan önce konuştu. "Tamam. Öyle olsun."

Onun o alaycı gülümsemesinin daha da muzip bir hal alabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Gerçeğe daha yakın olan hangisi olurdu?" diye sordum, içeri girmelerine izin vermek için geri çekilerek.

Kız kardeşim hayattaydı. Ben de öyle. Ve Nevara'nın vermek zorunda kaldığı imkansız kararlar ne olursa olsun, o benim arkadaşımdı.

Sanki aklımdan geçen düşünceleri duymuş gibi, eli asasını sıkıca kavradı.

Soren omuz silkerek, gerginliği fark etmemiş gibi davrandı ve pelerininenden açılmamış iki Emberkiss şişesi çıkarıp bize doğru salladı. Yanına doğru attığı endişeli bakışlar olmasaydı, umursamaz görünmeyi başarabilirdi.

"İçerimizden birini çağırdı," dedi elindeki içeceğiyle odanın içine doğru ilerlerken. "Tabii ki beni."

Wynn timer güldü ve şişeyi elinden kaptı. "Lord Soren, sanırım ben de sizi çok hoş buluyorum."

Hafifçe güldü ve Wynn timer'nin ilk karşılaşmalarından bir şeye atıfta bulunduğunu tahmin ettim. İkisi de viski, ejderhalar ve daha neler neler hakkında hararetili bir şekilde konuşarak oturma odasına doğru ilerlediler.

Kapıyı kapattım ve Nevara'nın yanına geri çekildim.

Elindeki asayı daha sıkı kavradı, süt beyazı gözleri her zamankinden daha hüzünlüydü. Draven onun burada olmasını istemiş olabilir, ama onun bu konudaki kararsızlığını, endişesini ve suçluluk duygusunu görebiliyordum.

"Her şeyi göremezsin," dedim sessizce.

Hem bizim için bir hatırlatma, hem de bir bağışlanma.

"Hayır," dedi sessizce, yay şeklindeki dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrılırken.

"Arkadaş olacağımızı bilmiyordun," diye ekledim ve o da merakla başını yana eğdi.

"Biz arkadaş mıyız?"

Derin bir nefes aldım, işkence ve kanlı malikanelerle ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Batty bileğime doğru cıvıldadı, neredeyse beni cesaretlendiriyormuş gibiydi.

"Öyle olacağız." Eğer burada yeterince uzun süre kalırsam.

Eğer yeterince uzun yaşarsak, parçalar...

Gülümsedi, ama gülümsemesinde hüzünlü bir ifade vardı, sanki verdiğim her uyarıyı duymuştu. Sanki bunların daha önce birden fazla kez yaşandığını görmüştü.

Emberkiss, şaraptan çok daha sarhoş ediciydi...

Soren ikinci viski kadehini içtikten sonra, "Burada susarak gerçekten ne yaptığını bana anlatacak mısın?" diye sordu.

"...iyileşme sürecinde misiniz?" diye sordum, Draven'ın adamlarına sunmuş olabileceği muhtemel bahaneyi ararken.

Wynn timer, hanımefendiliğe yakışmayan bir kahkaha attıktan sonra yüz ifadesini dramatik bir şekilde toparladı ve bardağından zarif bir yudum aldı. Emberkiss'ten çıkan duman telleri burun deliklerinden aşağı kıvrılarak kıvrık bir bıyık oluşturdu.

Soren kıkırdadı, bakışları ince, kırılmaz bir buz tabakasıyla kaplı kapılardan pencerelere gidip geldi.

"Bazen çok fazla ısınıyorum," dedim isteksizce, baharatlı viskiden bir yudum daha almadan önce.

Şöminedeki güröl güröl yanan ateşe ve yerde etrafımı saran kürk yığımına baktı. Sonra, bana buna ne kadar inandığını tam olarak anlatan bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

"Demek istediği şu ki, bazen pencereden atlama konusunda kontrol edilemez bir dürtü hissediyor," diye açıkladı Wynn timer, sesi biraz fazla yüksek ve bana güven verici bir bakış attı.

"Evet," diye başımı salladım, hareketimle oda biraz daha hızlı dönmeye başladı. "İşte... tam olarak bunu kastediyorum."

Nevara alaycı bir şekilde yüzünü tavana doğru çevirdi, omuzları sanki oda da onun için dönüyormuş gibi sallanıyordu.

"Anlıyorum," dedi Soren. "Size dolaşan söylentileri anlatayım mı?"

Kaşlarını ima dolu bir şekilde oynattı.

Wynn timer ile aynı anda öne doğru oturmaya çalışırken kahkaha krizine girip birbirimize çarptık.

"Elbette," dedim.

"Hemen şimdi," diye emretti.

Nevara, bulanık bir sırıtışla, "Dikkatli olun hanımlar, yoksa onun aşırı büyük egosunu daha da şişirme riskine girersiniz," dedi. "Ve o zaman ona nasıl tahammül edeceğimizi sadece parçalar biliyor."

Soren ona şöyle bir baktı, yüzündeki alaycı gülümseme daha da genişledi.

"Sadece egom aşırı büyük değil, Vizyoner," diye adeta mırıldandı sözleri. "Ama bunu daha sonra, özel olarak konuşabiliriz."

Ben tarçınlı içkiyi içerken boğulma tehlikesi geçirdim, kız kardeşimin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ama Nevara'nın yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadı.

Gözlerini bir kez kırptırdı. "Gerek yok. Zaten gördüm."

Soren kıkırdadı, ama Wynn timeraklı görünüyordu, ben de aynı duyguyu paylaştım.

"Bu... büyük harfle yazılmış bir S mi, yoksa küçük harfle mi?" diye sordu Wynn timer, Batty bardağının üzerine uçup onu kar taneleriyle doldururken.

Nevara sadece sırtttı.

Ben viskimin geri kalanını bir dikişte içtim, ardından hepimize birer kadeh daha doldurdum; Soren ise her zamanki gibi devam etti.

"Şey, en yaygın teori, Draven'ın yatağına zincirlendiğın yönünde," dedi sakın bir şekilde.

Wynn timer homurdandı. "Keşke öyle olsa."

"Hayır!" diye tükürdüm ve kıymetli Emberkiss'in bir kısmını kız kardeşimin kucağına döktüm.

Nevara, kendine gelmiş bir halde, "Kırık Ana'nın kendi kabının huzurunda yalan söylemek doğru değil," dedi.

Yüz ifademi kontrol altında tutmak için çok uğraştım. "Şey, bu bir yalan değil, çünkü o benim bir..."

"Tam bir felaket!" diye bağırdı Wynn timer, "iğrençlik!" dememe fırsat vermeden sözümü keserek.

"Evet." Hemen onayladım. "Şu."

Sonbahar elçisi konuşmasına devam etmeden önce salonda kahkahalar yankılandı.

"Bir de, dünyanın en iyi şifacılarından birine sahip olduğumuz halde iki hafta boyunca hasta kalmayı başardığınıza dair hiç de inandırıcı olmayan hikaye var."

"Kırıklar," diye küfrettim Batty bileğime konup tenime yerleşirken. "Bununla ilgili bariz bir şeyi gözden kaçırdığımı biliyordum."

"Ve elbette," gözleri benimkilerle buluşurken bakışları neredeyse fark edilmeyecek şekilde keskinleşti, "her zaman bir aykırı kişi vardır, senin bir Unseelie olduğunu ve kralımızın yıkımı için gönderildiğini iddia eder."

Sessizlik, giyotin gibi çöktü.

Gergin bir şekilde güldüm ve kız kardeşim de gerçek bir şaka gibi görünmesi için daha da yüksek sesle güldü.

Nevara, ses tonunda bir kırınlıkla, "Parça Anası buna asla izin vermezdi, ben de vermem," dedi.

Parça Ana'nın hangi kısma izin vermeyeceği konusunda belirsiz konuştuğu dikkatimden kaçmadı ve Soren'in de bundan haberdar olduğundan emindim.

"Ayrıca, Unseelie'lerin mavi saçları yok," diye ağzımdan kaçırđım.

Nevara göz kırptı ve Soren başını yana eğdi. "Bu doğru mu?"

Gerçekten de öyleydi. Sadece Kış Sarayı'nın saçları benimki kadar koyu maviydi. Bahar Sarayı'nın saçları bazen daha açık turkuaz tonlarında olurdu. Unseelie'lerin saçları genellikle siyah, kahverengi veya açık sarıydı, nadiren de olsa kıvıl renkte olanlar da olurdu, tabii bilerek boyamadıkları sürece.

"Evet." Kolayca fark edebileceğim bir noktayı yakaladığımı düşünerek coşkuyla başımı salladım, oysa bunu bilmemin hiçbir yolu olmadığını fark etmeliydim. "Bunu...bir kitapta okudum."

Batty, benden utanmış gibi yüzünü koluma gömdü.

"Ben de aynı kitabı okudum," dedi Wynnıe, yeni boşalttığı bardağı bana uzatarak. "Ve özellikle kanat açıklığıyla ilgili bölümden çok hayal kırıklığına uğradım. En azından küçük bir ipucu alacağımızı düşünmüştüm —"

Elimle ağzını kapattım. "Sana da, söyleyeceğin her şeye de hayır."

Soren kahkahalarla başını geriye attı. Wynnıe sadece omuz silkti, ama minik bedeninden yayılan yaramazlığı hissedebiliyordum.

Beşinci turda, durum değişmişti. Şişe düzenli bir şekilde dönüyor, bardaklar daha az özenle dolduruluyor ve fırınlanmış ürünler ile yemek artıkları tepsisi aramızda paylaşılıyordu.

Kimin sipariş verdiğini hatırlayamıyordum, sadece Mirelda'nın dört sürahi suyla birlikte kendisinin getirdiğini ve yüzünde öyle yargılayıcı bir ifade olduğunu biliyordum ki, kıymetli viskimizi bile bozabilirdi.

İstemeyerek ayrılmıştı, sanki çocukları kendi kötü kararlarına terk ediyormuş gibi kendi kendine mırıldanıyordu.

Şimdi ekmeğin yarısı bitmişti, peynir düzensiz parçalara ayrılmıştı ve tüm hamur işleri de tükenmişti.

Soren, hafifçe peltek bir şekilde, "Bağlamı açıklamak gerekirse," dedi, "Leydi Noerwyn şöminenin yanındaki bir halının üzerinde uzanmış. Beyaz, ay ışığı renginde, kurt kürkü kadar yumuşak... ve görünüşü... ah, belki

biraz deniz tutmuş gibi. Sanki çok uzun zamandır fırtınanın pençesindeki bir gemide savrulmuş gibi.”

"Farkı göremeyen birine yalan söyleyeceğine inanamıyorum," diye mırıldandı Wynn timer, sesi boğuktu, dudaklarına yapışmış kırıntılarla elini karnına bastırarak sanki bu onu susturacaktı gibi.

"Yalan değil," diye düzeltti Soren sırtarak. "Bir tercih. Tanımlamalar her zaman mükemmel olamaz... Gerçi benimkiler genellikle mükemmeldir."

Sözlerine devam etmeden önce göz kırptı. "Karşılaştırmalar, dokular, ruh halleri kullanmalısınız. Ses, şekil ve hatta tadı bile, dinleyicinin onu hissetmesini sağlayacak şekilde betimlemek için kullanmalısınız."

Soren duraksadı, şişeyi geriye doğru eğerek uzun ve dramatik bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

Nevara kısık bir kahkaha attı, bir eli tembelce gözlerinin üzerindeydi. "Ve anlaşılan bu, yarı ölü olarak resmedildiğim anlamına geliyor."

Soren gülümsedi. "Ve yine de, sevgili Nevara, ölümünde de hayattayken olduğun kadar güzelsin. Hem bir vizyoner hem de bir vizyoner."

Wynn timer dramatik bir şekilde öksürdü. "Everly, hayatımda gördüğüm en büyük kurda rahatça yaslanmış, onu yastık gibi kullanıyor; lacivert saçları ise yere düşmüş bir kase erişte gibi darmadağın duruyor."

Soren başını salladı ve Nevara'nın omuzları kahkahayla sarsıldı.

"Lumen, bir torba tüyden daha sıcak," diyerek kendimi savundum, dalgalarımı yatıştırmaya boşuna çalışıyordum.

Gülümseyerek devam etmesi için işaret etti. "Ve Emberkiss şişesi..."

Nevara, nadir görülen kısa bir kahkaha atarak, "Gitti," diye ekledi. "Ama siz bir tane daha getirdiniz."

"Ve siz de her şeyi görmediğinizi iddia ediyorsunuz."

"Sonuçta neyin önemli olduğunu her zaman görüyorum," diye yanıtladı, ancak ses tonundaki mizahın bir kısmı kaybolmuştu.

Buna inanıp inanmadığıma karar veremedim, kız kardeşim tekrar konuştu, kelimelerinde peltek bir ifade vardı.

"Biliyor muydunuz ki... insanlar içten daha büyüktür."

"Yani kalpleri iyi mi demek istiyorsun?" diye sordu Soren, Nevara'nın yanına otururken yüzünde gerçekten empatik bir ifade vardı; Nevara da başını onun omzuna yaslamıştı.

Wynn timer başını şiddetle salladı. "Hayır, yani... kelimenin tam anlamıyla. Beklediğinizden daha fazla iç organları var."

Soren neredeyse gülecekken boğazına takıldı. "Haklısın."

Adam bir yudum daha aldı ve Nevara da bardağını tek seferde bitirdi.

Wynnie, merakla güröl güröl yanan ateşe döndü.

"Sanırım bir insanı gerçekten tanıyana kadar onu yemek odanızda yarı yenmiş halde görmeniz gerekir..."

Yavaşça başımı çevirip kız kardeşime baktım; yüzünde, malikanesinde yaşanan toplu katliamdan değil de hava değişiminden bahsetmiş birinin ifadesi vardı.

Ve kendimi tutamadım. Güldüm. Wynnie de benimle birlikte güldü. Yüksek sesli, kontrolsüz kahkahalar, belirgin bir histeri izi taşıyordu.

Kahkahalarımız hiçbir şeyi düzeltmedi. Kanı ya da anıları silmedi, ama nefes alacak kadar yer açtı. Ve şimdilik bu yeterliydi.

DÖRTNALA KOŞMAK

GÖRÜNMEZ KORUMA KALKANLARI BOYUNCA BUZ PARILTILARI beliriyor, nefesin camı buğulandırması gibi her adımımı takip ediyordu.

Kurtlarım hemen ötesinde avlanırken ben de koruyucu duvarların sınırlarını yavaşça dolaştım. Günün ve gecenin her saatinde manamı harekete geçiren uyarı zillerinin nedenini açıklayabilecek herhangi bir gedik veya çatlak aramak için çevreyi ikinci kez dolaşıyordum.

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, koşuşlar benim gözetimim altında istikrarlı bir şekilde durdu. Uyarıların yoğunluğunu açıklayacak görünür bir zayıflık yoktu.

Ve yine de—

Gölgeler, koruma kalkanlarının hemen ötesinde hareket ediyordu. Uzun, parıldayan dişler çenelerin şakırtısıyla birlikte parıldıyor, aç gözler karanlığa karşı kırışıyordu.

Döndüğümüzden beri durum böyleydi. Eryx ise, koruma büyülerini ilk düştüğünden beri surlarda bu rahatsızlıkların baş gösterdiğini ısrarla söylüyordu.

Geceyi yırtan bir hırıltı duyuldu, bir Tharnok ileri atıldı, pençeleri görünmez bariyeri çeliğin cama sürtünmesi gibi bir sesle tırmaladı.

Koruma büyülerim işe yaradı, ama boynumun yan tarafında, sanki kovulmayı bekleyen bir böcek gibi, hafif bir batma hissi vardı. Daha önce beni uyandıran derin, kemikleri titreten uyarılarla hiç alakası yoktu.

Eryx, sertleşmiş buzdan bir mızrağı canavarın kafatasına sapladığında canavar çığlık attı. Mızrak buz parçalarına dönüşerek dağıldı, canavarın bedeni koruyucu kalkanlara çarparak kara gömüldü.

Çizgi bir an parladı, sonra sabitlendi.

"İnatçı herifler," diye mırıldandı Eryx, avucuna buzdan çelikten bir parça daha çağırırken, kenarları hala soğuktan buharlaşıyordu.

Başımı hafifçe salladım ve diğer taraftan test etmek için koruma kalkanlarının hemen ötesine geçtim. Everly'nin hançeri avucumda sıcak bir şekilde titreşti, sınır boyunca sürerken o garip, inatçı manayla zonkluyordu.

Koruma büyüleri güçlüydü. Derimi batıran o acının tek bir yankısı bile yoktu. Daha sert bastırdım, bıçağın kenarını uzun, bilinçli bir çizgi halinde, görünmez duvara yaslanmış cesedin yattığı yere kadar sürükledim.

Kararmış çelikten mor bir ışık yayılıyordu ve bastırdıkça daha da parlaklaşıyor, sanki delip geçmek istiyordu.

Daha güçlü bir silah işe yarar mıydı? Daha büyük bir şey?

Unseelie Vahşi Doğası'ndaki zamanımı ve savaşçının kaçmama yardım etmek için kullandığı aynı hançeri hatırladım.

Bunlardan kaç tane vardı?

Koruma kalkanlarının arkasına çekildim ve hançeri elimde çevirdim. Ona, Everly'ye benziyordu. Pürüzlü, uhrevi ve kaotik.

Ama kötü niyetli değil.

"Yeterince güçlü mü?" diye sordu Eryx, soğuktan nefesi buharlaşıyordu.

Gözlerimi yakalamadan önce uzaktaki ağaçlık alanı taradı.

"Şimdilik," dedim acı bir şekilde.

Başını hafifçe eğerek sessizce onayladı.

"Onlar olduklarını düşünüyor musun?" diye sordu, son kelimeyi öyle bir vurguyla söyledi ki, bu beni çok rahatsız etti.

Onlara.

Unseelie.

Nefesim gece havasını buğulandırdı, elimdeki silaha bakıyordum.

Koruduğu kraliçenin damarlarında Unseelie kanı taşıdığını henüz bilmiyordu.

Ona cevap vermek yerine, "Devriyeleri iki katına çıkarın," dedim. "Ve şafak sökerken ormanda ne kaldıysa halletmeleri için bir devriye gönderin, gerekirse yakıp yıkmalarını söyleyin."

Hançerin vahşi manasının uğultusu avucumda hafifçe titreşerek, görmezden gelinmeyi reddediyordu. Tıpkı onun gibi.

Eryx başını eğdi, ancak bakışları dile getirilmeyen sorularla üzerimde oyalandı; bu soruları dile getirmeyecek kadar akıllıydı.

Avluda yollarımız ayrıldı, botlarının donmuş taşa çarpma sesleri yankılandı. Uzun bir ısıklık çaldım, kurtlarımı avdan geri çağırdım. Kapılardan içeri daldılar, ağızlarından don canavarlarının kanı damlıyordu.

Keskin ve çiğ kokusu, sarayın koridorlarında bizi takip ederek havaya sinmişti.

Gece boyunca yaşanan şiddete rağmen koğuşlar sağlam kalmıştı. Bu bir rahatlama olmalıydı, ama içimdeki huzursuzluk giderek daha da arttı.

Dışarıda hâlâ savunmamızı sınavan bir şey vardı. Saldırmak için mükemmel anı bekliyordu.

Bunun üzerine manam alevlendi, damarlarımda buz gibi bir akıntı oluştu, bir çıkış yolu arıyordu. Zaman. Zamana ihtiyacım vardı. Ama zamanın tükenmekte olduğu her zamankinden daha açık bir şekilde belliydi.

Bu düşünce, odalarım kadar beni takip etti, sessizce her yandan üzerime çökerken—

Kahkaha. Parlak, tiz, kıkırdayan kahkahalar, koridorda gelgitin içinden kopan bir dalga gibi yankılanıyordu.

Donakaldım.

O ses, o gece ve sarayın bu bölümü için o kadar yersizdi ki, ardından gelen diğer sesleri algılamam biraz zaman aldı.

Eşimin süitinden gelen sesler. Belirgin bir erkek sesi... Kurt kulaklarım öne doğru fırladı ve içimde bir burkulma hissettim.

Odasının kapısını iterek açtığımda, ses tüm şiddetiyle yüzüme çarptı.

Everly şezlonguna yayılmıştı, yanakları kızarmış, lacivert saçları karmakarışık bir haldeydi. Elbisesi, sanki onu kontrol altına almaya çalışmış ama başaramamış gibi buruş buruştu. Parmaklarının arasında, yarısı dolu bir kadeh sallanıyordu. Noerwyn ise yanına yığılmış, o kadar çok gülüyordu ki neredeyse yere düşecekti.

Soren şömine rafına yaslandı, normalde keskin olan soğukkanlılığı bir anda bozuldu, gözleri eğlenceyle parıldarken neredeyse boşalmış bir Emberkiss viski şişesini selam verircesine kaldırdı.

Ve bizzat vizyoner Nevara, asasını köşeye bırakmış, bağdaş kurarak halının üzerinde oturmuş, dizginsiz bir kahkahayla omuzları titriyordu.

İkisinin arasındaki masa boş şişeler, şekerli kek kırıntıları ve düşmüş yapraklar gibi etrafa saçılmış kartlarla doluydu.

İçeri girdiğimde dördü de bana döndü.

Everly bana doğru yavaşça ve umursamazca göz kırptı, dudaklarında her durumda fazla pervasız, fazla korumasız bir gülümseme vardı.

Skathryn'i bileğinde hantal bir bileklik gibi sıkıca bağlıydı, derin uykundaydı.

Hafifçe utanmış gibi görünen Lumen'e öfkeyle baktım. Sonra aynı nezakete sahip olmayan en eski arkadaşşıma tekrar baktım.

Soren konuşmak için dudaklarını araladı, ancak Noerwyn sözünü kesti.

"Bekleyin, bu sefer ben söyleyeyim." Boğazını temizledi. "Buz Mezarlığı Kralı kapıda duruyor. Saçları rüzgârda savrulmuş ve yüzü öfkeli."

Nevara'nın dudakları nadir görülen bir neşe ifadesiyle kıvrıldı ve ben göz kırptım. "Şükürler olsun ki, onu korumak için buradaydın."

"Bunun için Lumen'im vardı." Karım beceriksizce ayağa kalkarken, söz konusu kurt daha dik durdu. "O asil bir saray muhafızı yavrusu."

O bekçi köpeğinin kendinden üç kat büyük canavarları tek bir kalp atışı içinde paramparça ettiğini görmüştüm, ama şimdi onun bacağına sürtünerek sanki bu saçma unvanı onaylıyormuş gibiydi.

Vizyonerim sadece zarif bir şekilde omuz silkti.

"Akşamın böyle geçeceğini gördüm..." Nevara her kelimeyi yavaş ve özenle telaffuz etti ve sözlerine bilgece bir baş sallamasıyla eşlik etti.

Onu en son ne zaman aşırı alkol alırken gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Neredeyse on yıl önce, ikimiz de yas tutarken ama o günkü olayların sonuçlarını anlayamayacak kadar saf olduğumuz zamanlardı. Canavarlar henüz sadece geçici kabuslardı ve neredeyse kazanmış gibi hissediyorduk.

Everly bana yaklaştı, başını yana eğerek bakışlarını yüz hatlarımda gezdirdi. Beni incelercesine süzdü. "Sen her zaman çok öfkелisin."

Ağzımı açtım, sonra kapattım; onun değerlendirmesine katkıda bulunmayacak bir yanıt veremiyordum. Bana doğru bir adım daha attı.

"Biliyor muydun ki, öfkeni bedenimde hissedebiliyorum?"

Wynn timerdanarak, sarhoş karımın dışında odada başka insanların da olduğunu aniden hatırlattı.

Everly ona yan bakış attı, sonra dikkatini bana çevirdi. "Kemiklerimde, yani. Senin manandan geliyor."

Soren, Nevara'yı ayağa kaldırırken, "Mana'nın duyguları var mı?" diye sordu.

Eğer karımın yatak odasında başka bir erkeğin varlığını görmezden gelebilseydim, onun haklı olduğunu, son zamanlarda birden fazla kez düşündüğüm bir noktayı kabul edebilirdim. Özellikle de karımın manevi gücü sıkıca kilit altındayken, duyguları kesinlikle öyle değildi.

Everly ısrarla, "Draven'inkiler öyle yapıyor," dedi. "Hem de öfkeli olanlar."

Bana kocaman, ciddi gözlerle baktı. Her şeye rağmen, buz canavarlarına, Unseelie'lere ve Lord Redthorne'un karıma fazla yakın duran kendini beğenmiş yüzüne rağmen... hatırlayabildiğimden beri ilk kez, beklenmedik bir şekilde gülme isteği duydum. Bana daha da yaklaştı ve ben geri çekildim.

Tehlikeliydi. Bütün bunlar tehlikeliydi.

"Umarım buradan kendi başınıza çıkabilirsiniz," dedim Lord Redthorne'a ve hâlâ sırttan Vizyonerime, kendi odalarım doğru arkamı dönüp giderken. Ve tüm bunlardan uzaklaşmak için.

Ama elbette, eşim beni yatak odasına kadar takip etti.

"Dört nala koşmak."

Duraksadım, isteksizce ona doğru döndüm. Öne doğru sendeledi ve içgüdüsel olarak elimi uzatıp onu dengeledim. Teni sıcak, hatta yakıcıydı, kolu olması gerekenden daha inceydi. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman açılmıştı, şu anda çözemeyeceğim şeylerle doluydu.

Tıpkı sarayda onun paniğinin uğultusunu hissettiğim ve daha sonra ruhumda yankılanan arzusu gibi, şimdi de onun yaydığı, garip bir şekilde kedere yakın bir şeyi hissettim.

"Sabahleyin, kendinizi onunla bıçaklamayacağınızdan emin olduğumda hançerinizi size geri vereceğim."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sormak istediğim bu değildi. Bir şey buldunuz mu? Ailem olduğunu düşünüyor musunuz?"

Ailesi. Onlardan hiç bu şekilde bahsetmiş miydi?

"Gölge Klanı'nı kastediyorum," diye ekledi hızla.

"Kimi kastettiğini biliyorum." Sözlerim, hem onun kim olduğunu hem de bizim ne olmadığımızı hatırlattığı için, niyet ettiğimden daha kısa ve öz çıktı.

İlk defa değil, eğer Shard Ana benim için başka bir gelin seçmiş olsaydı işlerin nasıl gideceğini merak ettim. Başka herhangi bir gelin. Şimdi işler daha kolay olur muydu acaba?

Yoksa ben her zaman başka bir yerde olmayı tercih eden birine zincirlenmeye mi mahkumdum?

Everly göz kırptı, dolgun alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve aynı dişlerin benim alt dudağımı da kavradığı, omzumu okşadığı, tırnaklarının tenime değdiği anı zihnimde canlandırırdım.

Pençeler.

Parçacıklar, uykuya ihtiyacım vardı.

Kendimi zorlayarak onun sorusuna odaklandım, bu akşam gördüklerimi zihnimde canlandırdım ve bunları koğuşların titreyen ışıklarıyla karşılaştırdım. Bunun Unseelie olduğunu mu düşünmüştüm?

“Hayır.” Elimi kolundan çekip aniden geri çekildim. “Bence çok daha kötü bir şeydi.”

Sonra arkamı dönüp gitmeye çalıştım, havada yankılanan hayal kırıklığını hissetmemeye gayret ettim.

Bu durumun benim ruhumda da yankı bulmadığını fark ettim.

EVERLY

ODA ALEVLER İÇİNDEYDİ. HER KALP ATIŞIMDA DAHA DA ŞİDDETLENEN alevler odayı sarmıştı.

Durun. Hayır.

Oda değil. Sadece kafam.

Başım yanıyordu ve içim altüst olmuştu...

Yataktan fırladım ve tuvalete koştum, tam zamanında yetişip dizlerimin üzerine çökerek midemdeki azıcık içeriği kustum. Bunun büyük kısmı ekşi Emberkiss viskisiydi.

"Hayırrr," diye zayıf bir ses duyuldu. "Biliyorsun ki, senin acından kusacağım."

Ablam yerde, yüzü mermere yapışık yatıyordu; bronz teni olması gerekenden birkaç ton daha solgundu.

Mirelda, tuvalete girerken kuru bir ses tonuyla araya girdi: "Eminim ki bu sadece acıma duygusundan kaynaklanmıyordur, hanımefendi. Buyurun, bunu için."

Wynn timer, ben ağzımı çalkalarken, aynada hayalet gibi cildimi ve asi dalgalı saçlarımı görmekten kaçınırken, minnetle bir şeyler mırıldandı. Sonunda yavaş ve temkinli adımlarla yatak odasına döndüğümde, Mirelda elinde bir şişe tonik ve hafifçe yargılayıcı bir ifadeyle beni bekliyordu.

Şişenin kapağını açtım ve dışarıya yayılan keskin koku yüzünden tekrar öğürdüm.

"Burnunu tıka Evy," diye önerdi Wynn timer. "İşe yarıyor."

Ablamın yanaklarında hafif bir kızarıklık olduğunu görünce, onun talimatlarını izledim ve kıvamlı şurubu zar zor yuttum.

Mirelda, "Ve krakerlerinizi de yiyin," diye ekledi ciddi bir tavırla.

Ağzım hâlâ zımpara kağıdı gibiydi ama başucu masamda tabağın yanında soğuk bir bardak su vardı, bu yüzden isteksizce başımı salladım ve tekrar yatağa girip kendimi birkaç kat kürke sardım.

Mirelda'nın homurdanmasıyla birlikte ateş daha da gürlledi. Sonra ayak sesleri, kurt pençelerinin hışırtısıyla birlikte uzaklaştı ve kapı arkasından tık diye kapandı. Batty'yi ve Lumen'i sabah dışarı bırakıyor olmalıydı.

Bir önceki geceyi hatırlayınca hafif bir panik dalgası beni sardı. Koruma büyüleri. Draven'in manası benim odamın yanındaki odadan yayılıyordu. Kapının hemen öbür tarafındaydı, muhtemelen hala yatağındaydı ama yakındı.

Başka ne söylenebilirse söylensin, benim ölmemi asla istemeyeceğini açıkça belirtmişti.

Derin bir nefes aldım, mide bulantısının (itiraf etmeliyim ki, o iğrenç toniğin etkisiyle azalmaya başlamıştı) üstesinden gelmeye çalıştım. Dün gece ne demişti acaba?

Ellerinin tenime saplanan yakıcı tutuşunu, buz gibi yeşil gözlerinin benimkine dik dik bakışlarını bulanık bir şekilde hatırlıyordum.

Çok daha kötü bir şey.

"Wynnie." Sesim sessizliği bozarak aniden çıktı ve o da yastığına yaslanarak geriye doğru çekildi.

"Nedir?"

"Özür dilerim," diye devam ettim sesimi alçaltarak. "Buraya gelirken garip bir şeyle karşılaştınız mı?"

Gözlerini birkaç kez kırıştırdı, sonra düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarına götürdü. "Yani, çoğunlukla yenmiş bir sürü peri mi, yoksa Vahşi Diyarlara açılan gizli bir rün portalı mı, yoksa kendi lanetli grifonuna binen, parıldayan gümüş gözlü bir peri mi demek istiyorsun?"

Şöyle söyleyince... "Anladım, ama aslında canavarları kastetmiştim."

Yastığına iyice sokuldu. "Bu senin derlemen için mi?"

Neredeyse kahkaha atacak bir ses çıkardım, ya da Draven'ı bile tereddüte düşüren bir canavar fikrinden dehşete kapılmasaydım, kahkaha atmış olurudum. "Hayır, aslında bunu tamamen unutmuştum."

Çizim yeteneklerim pek de iyi olmasa da, çok fazla kitaba dağılmış bilgi parçalarından bunalmış bir şekilde, bir derleme taslağı hazırlıyordum.

"Neler oluyor?" Ablam şimdi daha ciddi bir ifadeyle bana baktı.

Durakladım, hâlâ çok solgun olan tenine, sürekli yorgun bakışlarına baktım. Endişelerine yenilerini eklemek istemedim.

Ama biz her zaman dürüstlüğe söz vermiştik.

“Koğuşlardan içeri girmeye çalışan bir şey var ve bu durum beni rahatsız ediyor.” Belki başka bir hayatta bu benim sorunum olmazdı, ama o zaman bile, oturup hiçbir şey yapmadan durabileceğime emin değildim.

Wynnie burada olmasa bile, Nevara ve Soren vardı, ayrıca bu sarayda masum insanlar, burada sığınan köylüler de vardı.

Ve Draven.

Wynnie yutkundu, sonra derin bir nefes aldı. “Şey, muhtemelen yaşayan çoğu insandan daha çok canavar hakkında bilgi sahibisin.”

“Ders çalışmak için bolca zamanım vardı,” diye hatırlattım ona alaycı bir tonla.

Yüzünde suçluluk duygusu belirdi. “Biliyorum.”

Başımı salladım. “Bunu o şekilde kastetmedim.”

O gittikten sonra zamanım boşalmıştı. Malikanede geçirdiğim uzun, yalnız saatlerin beni yordüğünü inkar edemezdim, ama bunun Wynnie'nin suçu olmadığı da kesindi.

Başını geriye doğru eğerek tavana baktı. “Bunu yapmadığımı biliyorum, ama bu seni terk etme şeklimden nefret edemeyeceğim anlamına gelmiyor.”

“Başka seçeneğin yoktu.” Kelimenin tam anlamıyla. Evlilik yeminlerinde bir itaat maddesi vardı; bu da Yorrick'in başına gelen son için biraz daha az üzülmemi sağladı.

Başını sessizce salladı. Daha fazla suçluluk duygusuna kapılmadan önce, yatakta yanına doğru kayarak koluna hafifçe dokundum.

“Peki, bana canavarlardan bahset.”

Dönüşümden beri çalışma odamda pek vakit geçirmemiştim. Wynnie geldikten sonra günlerimizi konuşarak geçirdik. Sessiz kaldığımız anlarda bile, özellikle de ayrıldıktan sonra malikaneden uzakta geçirdiğim uzun saatleri hatırlattığı için, kitaplarım yüzünden onu görmezden gelmek istememiştim.

Şimdi ise canavarlar hakkında araştırma yapmam gerekiyordu.

Mirelda, Batty ve Lumen'i de yanına alarak geri döndüğünde, ondan benim için Frostbeast'ler hakkında kitaplar aramasını rica ettim. Bu okuma tercihimin hanımefendiliğe yakışmayan bir seçim olduğunu düşünerek hafifçe burnunu buruşturduktan sonra, isteğimi yerine getirdi.

Wynnie, dolabımın içindekileri inceleyerek kendini fazlasıyla meşgul edebileceğine beni temin etti, ben de küçük alana kayboldum, kurtum ayaklarımın dibinde, skathryn'im ise merakla yığınların arasına bakıyordu.

Draven beni orada, eski kitaplara dalmış halde buldu. Bir yandan önceki gecenin karanlık olaylarından sonra onu bugün görmek zorunda kalmamayı umuyordum, ama diğer yandan da hançerimle yeniden bir araya gelmeyi çok istiyordum.

Her zamanki gibi, gücü o gelmeden önce odaya yayıldı, tenimde bir titreşim gibi hissedildi. Masadaki tek boş yere hançerimi koyana kadar onu fark etmemiş gibi davranmak için kitabımı bahane olarak kullandım.

Çınlayarak yere düştü. Beni rahatsız etmemeye mi çalışıyordu? Yoksa yanlışlıkla bana dokunmamaya mı?

Bakışlarımı silahtan yüzüne çevirdim ve banyodan yeni çıkmış olduğunu fark edince yutkundum. Gümüş sarısı saçları, en son onu banyodan yeni çıkmış halde gördüğüm zamanki gibi, nemliyken birkaç ton daha koyuydu.

Ondan beni kız kardeşimin yanına götürmesini rica ettiğimde, o da pek mantıklı düşünmeden kabul etmişti.

O zamanlar o kadar umutsuzdum ki, nedenini hiç düşünmemiştim. Ya da belki de düşünmek istememişim çünkü bunun asla gerçek olamayacağını biliyordum.

Ben bir şey söylemeyince arkasını dönüp gitmeye başladı ve kendimi durduramadan konuşmaya başladığımı fark ettim.

"O gün beni neden Wynnie'ye götürdün?" Bu soru, ne kadar anlamsız olduğunu düşünmeden, istemsizce dudaklarımdan döküldü.

Bütün bunlar, beni kız kardeşimin evine götürmesi, yaralarımı incelemesi, donmuş dizlerinin üzerine çöküp saçlarımdan canavar etini çekmesi... Bunların hepsi onun içindi; sahip olduğunu sandığı Seelie karısı için.

Buzla kaplı pencereler, aslında sahip olduğu yarı Unseelie karısı içindi.

Her şey sessizleşti. Draven, hava, hatta manası bile alışılmadık bir şekilde bastırılmıştı; sanki oda, vereceği cevabı nefesini tutarak bekliyordu.

Ya da belki de bu sadece benim algımdı.

Sonunda arkasına dönmeden konuştu: "Sen benim karımdın. Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Dudaklarım aralandı, ama bu sefer alışılmadık bir şekilde hiçbir kelime çıkmadı. Bana hiçbir şey ifade etmediği yönündeki basit imayı hayal mi ediyordum acaba?

Bir de geçmiş zaman kipini kullanması vardı. Eğer daha önce onun karısı olsaydım, bu beni şimdi ne yapardı?

Ben konuşacak halimi bulamadan uzaklaştı ve suçlamasının yankısı, ima ettiği her şeyle birlikte kulaklarımda çınlamaya devam etti.

EVERLY

KİTAPLAR İNSANLARDAN DAHA GÜVENLİYDİ.

En azından, bu bağ beni kralın son öfke patlamasına seyirci olarak maruz bırakmaya karar verene kadar.

Bir an önce sayfaya mürekkeple çizgiler çiziyordum, bir sonraki an ise bir çığ gibi aniden Draven'ın bilincine çekildim.

“Kraliçenin arkadaşlığını hepimiz özleyorsunuz. Kişisel şifacımın yardımını memnuniyetle sunarım. Kendisi burada mı iyileşiyor?” Leydi Thessara'nın sesi, koluna elini koyarken zehirli bal kadar tatlıydı.

İçimde ani bir öfke patlaması yaşandı. Onun mu? Benim mi? Aradaki bağ çizgiyi bulanıklaştırmıştı.

Draven geri çekilme zahmetine girmede. Bunun yerine, kolunda buzun yayılmasına izin verdi; buz, bir yangın gibi hızla yayılarak boyalı parmaklarının üzerine yayıldı. Leydi Thessara, sanki yanmış gibi tıslayarak geriye doğru irkildi.

Bakışlarını önce parmak uçlarına, sonra da kocama dikti ve cevap beklemeden hızla uzaklaştı.

Nevara, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ortaya çıktı.

"Lanetli Başbüyücü'nün ne zaman geleceğini görebiliyor musun?" Draven'ın sesi alçak ve sinirden titrek çıkıyordu.

“Hayır. Parça Ana ona mahremiyetini tanıyor.” Gülümsemesi daha da genişledi, ancak altında bir gerilim hissediliyordu.

Draven alaycı bir şekilde, "Belki bir gün o da bana aynı nezaketi gösterir," dedi.

Bağlantı koptuğunda ve kendi bedenime doğru yuvarlandığımda neredeyse kahkaha atıyordum.

Hayır, Parça Ana ikimize de mahremiyet tanımayı uygun görmemişti. Bu da beni, ilk kez olmasa da, onun benim gözlerimden neler görmüş olabileceğini merak etmeye sevk etti.

Sandalyeme yaslandım ve zayıf öğleden sonra güneşine doğru gerindim. Bu hareket Batty'yi sarstı ve o da bir kar fırtınası içinde kanatlandı, açık kitaplarımın üzerine kar taneleri serpti.

Onu nazıkçe tavan arasına doğru iterken, Tesara'nın cesaretini ya da saray mensuplarının hepsinin korktuğu kralı köşeye sıkıştırarak kadar cesur olmalarının ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım.

Soren bana dedikoduları zaten anlatmıştı, ama korktukları krala yaklaşacak kadar cesur olmaları bambaşka bir seviyeyi gösteriyordu. İşler böyle devam edemezdi.

Bunu onun bile görmesi gerekti.

Öte yandan, sanırım Başbüyücü'yü istemesinin sebebi de buydu; kusurlu eski, bir nevi karısını düzeltmek için. Artık onun için her ne ifade ediyorsam artık.

Rahatsızca kıpırdandım. Bunu düşünmek istemiyordum, ya da muhtemelen asla kilidini açamayacağım manayı, ya da bunun getireceği tüm sonuçları.

Bu yüzden onun yerine okudum.

İki gün boyunca kendimi mürekkep ve parşömenlere gömdüm. Kabuslar, ya da daha kötüsü, Draven'ın hayal etmek istediğimden daha büyük ve daha acımasız canavarlarla karşı karşıya geldiği görüntüler beni yatağımdan kaldırdığında, çalışma odama gittim ve her adımda birbirini çelişen kitapların arasında kayboldum.

Buz canavarları artık önemsiz birer ayrıntı haline gelmişti; en iyi ihtimalle dipnot, en kötü ihtimalle de uyku öncesi masalları.

Ayna Katili birkaç yerde karşımıza çıktı ve sarhoş ve cahil bir kâtibin tutarsızlığıyla tarif edildi.

Tharnoklar da daha iyi değildi...

Ve sonra Korythidler vardı.

Aklımın bir köşesinde bir şey beni çekiyordu ama ne olduğunu bir türlü çözemiyordum. Güve yemiş bir ders kitabına göre, bunlar araba büyüklüğünde don örümcekleriydi. Bir diğeri, avlarını donmuş göllerin altına sürükleyip, kanlarını yavaş yavaş emerek yıllarca hayatta tuttuklarını

iddia ediyordu. Üçüncü bir yazar ise, böylesine grotesk bir yaratığın var olamayacağı konusunda ısrar ederek, bu iddiaları tamamen reddetti.

Tüm vücudumu ürperti ve eski not defterime, saraya gitmek için ayrıldığım gün babamın malikanesinde bıraktığım notlara özlem duydum.

Notlarımın bir yerinde, cam kırıklarıyla tahrip edilmiş koruma büyülerinden bahsettiğini okuduğumu biliyordum. Yine de, kütüphanenin bana gönderdiği her kitabı özenle okudum ve ne kadar büyük bir cazibeye kapılsam da tek birini bile odanın bir ucuna fırlatmadım.

Yeni bilgileri iyice inceledikten sonra, rafımdaki mevcut kitaplara geri döndüm. Neyi kaçırmıştım?

Eve döndüğüm ilk gün gelen kitap, üst rafta zararsız bir şekilde duruyordu; ince, yıpranmış sırtı, diğerlerinin daha açık renkli derileri arasında göze çarpıyordu. Merakla kitabı raftan aldım.

Kütüphanenin binlerce yıl öncesine uzandığını düşününce, derinin diğerlerinden daha eski olduğu hissi uyandı; ancak bunun neden böyle olduğunu anlamadım.

Başlık yoktu, bu yüzden ilk sayfayı açtım. Yazılar soluk ve okunması zordu ve zihnimin neden runik yazılar üzerinde takılıp kaldığını anlamam çok uzun sürdü.

İlk bakışta daha keskin ve daha eski görünüyorlardı. Her çizgi neredeyse aceleyle yazılmıştı ve raflardaki diğer kitaplarla karşılaştırıldığında, çizgiler sağa doğru çok az da olsa eğikti.

Drakmor. Bu kelime ağzımdan bir fısıltı gibi döküldü.

Bu bir Unseelie kitabıydı.

Ve eğer Drakmor rünleri kullanılıyorsa... konu ejderhalardı.

KİTABI BİR SOLUKTA OKUDUM.

Bilgilerin çoğunu zaten biliyor olmamın, evdeki koleksiyonumdan da birçoğunu bir araya getirmiş olmamın bir önemi yoktu.

Şimdi, Drakmor dilinde, Skaldwinglerin dilinde okuyunca, daha önce sadece yarım yamalak anladığım ayrıntılar daha netleşti. Kelimeler

arasındaki nüanslar, çevirilerin her zaman körelttiği anlamların incelikleri ortaya çıktı.

Ancak anlayamadığım şey, bu kalın kitabın nasıl ve neden Kış Sarayı kütüphanesine, ardından da benim çalışma odama ulaştığıydı.

Eski kraliçenin günlüğünü kimin elime geçirdiğini de hâlâ çözememiştim.

Kitaba göre, ejderhalar gerçek şekil değiştiricilerdi, daha çok kurt benzeri Unseelie'lere benziyorlardı. Perilerle çiftleştiklerinde, diğer Unseelie perilerinden daha güçlü manaya sahip çocuklar doğuruyorlardı, ancak ejderha formuna dönüşme yeteneklerini kaybediyorlardı.

Skaldwing klanlarının orijinal oluşum şekli buydu; her ejderha soyundan bir klan.

Bunu zaten biliyordum, ancak bu ciltteki ayrıntılardan biri, o perilerin Seelie olduklarını iddia ediyordu. Bu da mantıklıydı, çünkü diğer tüm klanlar zaten başka bir tür şekil değiştiriciydi ve şekil değiştiriciler yalnızca kendi türleriyle çiftleşebiliyordu.

Ama bu, Gölge Klanı'nda büyürken öğrendiğimiz bir şey kesinlikle değildi.

Ejderha atalarının kendilerini tanımlayan bir ifadeye geldiğimde neredeyse kahkaha atacaktım.

Ejderhaların son derece bölgesel oldukları bilinmektedir... Kendi türlerinden olmayan herkesi anında yakıp kül ederler.

Bu, tanıdığım başka birinin sesi gibiydi.

Kış sarısı saçlar ve kutup yeşili gözlerin görüntüleri görüşümü bulandırdı, ancak onları zihnimden uzaklaştırdım.

Cümleyi tekrar okudum. ...kendi içlerinden olmayan herkesi anında yakıp kül ediyorlar.

Ejderhaların bizi terk etmesinin sebebi bu muydu? Türlerinden başka kimse kalmadığı ve klanları yok etmeye hazırlandıkları için miydi?

Bir kişi hariç hepsi... en azından Kaelen'in fısıltıyla dile getirdiği iddia doğruysa.

Soğuk.

Kalemim parşömen kağıdına çok sert bastırılmıştı, mürekkep sayfaya bulaşmıştı. Benimle konuşan o nazik bakışlı adamla, ardından gelen o acımasız kardeşi arasında bir bağ kurmaya çalıştım.

O gece sadist ikiz kardeşi yerine benimle karşılaşsaydı, bana bunları söyler miydi? Yoksa kahininin uydurduğu her türlü kehanete kapılıp bana

daha fazla kehanet ve bilmece mi anlatırdı? Kyros'un elinde kanlı hançerle üzerime eğilirken ima ettiği aynı kehanet.

Anı göğsümde kıvranırken boğazımda bir acı hissi yükseldi.

Stormbreak'in Thane'i bana sanki bir çözümmüşüm gibi baktı. Sanki Skaldwing'lerin ve tüm Unseelie'lerin kurtarıcısı olmam gerekiyordu.

Oldukça itici bir şekilde alaycı bir ses çıkardım ve kız kardeşim kaşlarını kaldırdı. "Ne bu kadar komik?"

"Önemli değil," dedim kitabı hızla kapatarak. "Sadece kahinler için bir şaka olup olmadığımı merak ediyordum. 'Herkes, mana gücüne erişimi olmayan bu melez kızın krallıkların ve klanların kurtarıcısı olacağını söyleyelim ve beklerken kaç cesedin biriktiğini görelim.'"

Wynnie başını salladı, ancak dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bence kahinler için her şey bir şaka. Çoğu zaman bunu bilerek yaptıklarını düşünüyorum, ama insanların hayat tercihlerini onlara göre yapmalarının nedenini anlamıyorum."

İçimde bir suçluluk duygusu sızladı.

Nevara'yı diğer kahinlerle aynı kategoriye koyamadım. Onu bir manipülatör, bir yalancı ya da beni bir piyon gibi kullanan sıradan bir kahin olarak görmedim. Ondan daha iyi biri olduğunu umdum.

Ama umut tehlikeliydi.

Öte yandan, kitap bana bir şey öğrettiyse o da, umut tamamen tükendiğinde ejderhaların bile diyarı terk ettiği ve benim umudumun zaten yeterince az olduğu gerçeği.

Sonunda ejderhalarla ilgili kitabı kapattım. İçimdeki bir parça, sarayın bana bu kitabı, tuhaf bir şekilde inatçı dolabın bazen tam da ihtiyacım olan kıyafeti attığı gibi vermiş olmasını ummuştum. Belki de kitap, canavarın koruma büyülerinden nasıl geçtiği, manam veya kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey hakkında beklenmedik cevaplar verebilir diye düşünmüştüm.

Ama kitaplarım tükenmişti, seçeneklerim de kalmamıştı. O buzla kaplı lanet olası el kitabıma ihtiyacım vardı.

DÖRTNALA KOŞMAK

ONU GÖRMEDEN ÖNCE VARLIĞINI HİSSETTİM.

Koğuşlara bir darbe daha aldıktan sonra çoktan ayağa fırlamıştım ki, aramızdaki çekim her zamankinden daha da yoğunlaştı. Sonra kapı menteşelerinden açıldı ve o kapı çerçevesinde duruyordu.

Lacivert saçları gelişigüzel bir şekilde toplanmıştı ve Mirelda'nın bunu onaylamadığından emindim. Birkaç dalga serbest kalarak narin yüz hatlarını çerçeveliyordu.

Battaniyelerine iyice sarılmış olmalıydı -sıcaktı- çünkü ipek geceliğinin üzerine sabahlık giymemişti. Ama artık sıcak değildi, ince gümüş rengi kumaşı geren sertleşmiş saç tutamlarından belli oluyordu.

Ani bir sıcaklık dalgası, damarlarımda dolaşan soğukluğu keskin ve istenmeyen bir şekilde böldü.

Bakışlarımı takip etti, ardından aceleyle kollarını göğsünde kavuşturdu, yanaklarına soluk pembe bir kızarıklık yayıldı.

İçeri girdi ve kapıyı kalçasıyla arkasından kapattı. Sonra bana döndü, gece gökyüzünden yansıyan yeşil ve turkuaz ışıkların oluşturduğu silüet içinde yüzü belirginleşti.

“Beni babamın malikanesine götürmenizi istiyorum.”

Tabii ki, tam da Başbüyükünün yarın geleceği haberini aldığım sırada, her şeyi alt üst etmek için buraya geldi.

Birdenbire, odalarımızın arasındaki koridorda durduğunu gördüm.

Thistlerun Kalesi'ne gitmeliyiz. Beni hemen oraya götürmelisin.

O zamanki gibi panik içinde değildi şimdi, ama yine de belli belirsiz bir umutsuzluk seziliyordu ve buna hiç güvenmiyordum.

“Hayır.” Ona, gözyaşları ve duygularından dolayı dikkatim dağılmasaydı ilk seferinde söylemem gereken şeyi söyledim.

Daha doğrusu, eğer bu şeylere önem verdiğim gerçeğiyle, karımın beni her türlü mantığa aykırı davranmaya zorlama gücüne sahip olduğu gerçeğiyle dikkatim dağılmasaydı.

Artık daha iyisini biliyordum.

Çenesini inatla yukarı kaldırdı, bu da karşı koymaya hazırlandığı anlamına geliyordu; ben de kollarımı kavuşturarak sözünü kestim.

"Geçen sefer beni buz üzerinde bir yere götürmem için yalvardığında neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Dudakları aralandı ve tüm gücüyle, ama yine de naif boyuyla doğruldu. "Hayır, yakalanmamı ve sonrasındaki işkencelerimi hatırlatmanıza gerek yok, yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

Ses tonunda alaycılık, kırık bir pencereye yapışmış kar taneleri gibi, kelimelerinin keskin kenarlarını gizlemişti.

Onun orada yaralandığını hatırlayınca çenemde bir kas zonkladı. Etrafımızdaki hava canlandı, Everly'nin dağınık topuzundan birkaç dalgali saç telini daha yerinden oynatan tehditkar, buz gibi bir yay çizdi. Kendimi nefes almaya zorladım, ona ne olursa olsun, bana defalarca orada olmayı tercih edeceğini söylediğini hatırlamaya çalıştım.

O da bu amaca yönelik çalışmaktan çekinmedi.

"Görünüşe göre çok mutlu ve özgür olduğunuz, hatta geri dönmek istediğiniz o ara dönemi unutmayalım," diye hatırlattım ona, içgüdüsel olarak biraz daha yaklaşıp.

Ondan dalga dalga hayal kırıklığı yayılıyordu.

Saçının bir tutamını yüzünden çekti ve istemeden göğsünü tekrar açığa çıkardı. Gözlerimi yüzünden ayırmadım. O ve ondan yayılan birçok duygu, zaten yeterince dikkat dağıtıcıydı; bir de vücut hatlarını sergilemesi gerekmiyordu.

"Draven, gizli, hain bir planım yok," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Sadece evimden bir şey almam gerekiyor."

Hayır. Derin, hain planlar onun tarzı değildi, ama bir amacı diğerinin içine sessizce gizlemek tam olarak onun tarzıydı.

"Sanki güvenilmez bir tutsak olmasının bir sebebi olduğunu hatırlamayan biri gibi konuşuyor."

Kollarını indirdi ve "Bu senin halkın için, buz gibi soğuk herif, ve tüm süre boyunca yanımda kalabilirsin." dedi.

Onlara "benim halkım" demesi ilk defa değildi, ama sebebini ilk defa anladım: Teknik olarak yarısı onun halkı olsa bile, o onları böyle düşünmeye alıştırlmamıştı.

Yine de bu sözler göğsümde bir sızı gibi kaldı, onun yemin ettiği gibi bir kraliçe olmadığını ve asla olamayacağını hatırlatan rahatsız edici bir uyarıydı.

"Malikanenizde halkım için neye ihtiyacınız olabilir ki?"

Yanakları tekrar kızardı. "Canavarlar üzerine bir derleme."

"Canavarlar hakkında kapsamlı bir kaynak yok." Bunu biliyorum, çünkü krallığımı istila etmeye başladıklarında ben de böyle bir kaynak aramıştım.

Başını çevirdi. "Evet, farkındayım. Bu yüzden bir araya getirmeye çalışıyordum. Canavarlar ve koruyucu büyüler hakkında bir şeyler okuduğumu biliyorum ve eğer okuduysam, orada olması gerekir."

Günlerdir, sayfaların rastgele çevrildiğini ve bunun giderek artan bir hayal kırıklığına yol açtığını görüyordum.

"Eğer halkıma sahip çıkmıyorsanız, onlara yardım etmek için neden bu kadar çok çalışıyorsunuz?"

"Kız kardeşim de burada. Ve yapabileceğim başka bir şey de yok zaten."

Hapiste olduğu için mi yoksa manası olmadığı için mi bilmiyorum ama etrafında kısa bir anlık acı parıltısı belirdi.

Ağzından kısa, buruk bir nefes çıktı. "Krallığınızın her yerinde işkence etmeye, öldürmeye, sakat bırakmaya ve kendinizi perişan etmeye kadar her şeyi yapmaya hazır olduğunuzu söylüyorsunuz, peki neden evime beş dakikalık bir ziyarete karşı çıkıyorsunuz anlamıyorum."

Çünkü seni en son bir yere götürmeyi kabul ettiğimde, kendini doğrudan tehlikenin içine attın.

Ama haksız değildi. Elde edebileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız vardı. Günlerdir her boş anımda bu şeyi arıyordum ama her seferinde elimden kaçıyordu.

Derin bir nefes aldım, zaten kabul edeceğimi biliyordum. Ama bu, malikaneye benzemeyecekti.

Hazırlıklıydım ve bu sefer kimsenin onu bir yere götürmesine izin vermeyecektim.

DÖRTNALA KOŞMAK

MALİKANENİN ORTAMI FAZLA SESSİZDİ.

Déjà vu hissi, haftalar önce kız kardeşinin malikanesine girdiğimizde, yıkıntı ve kanın içine adım attığımızda aldığım ilk buz gibi nefes kadar keskin bir şekilde göğsümü sıkıştırdı. Anı hâlâ beni tırmalıyordu. Kırılan tahtaların arasında boğulan çığlıklar, hem perilere hem de buz canavarlarına ait kan kokusu.

Ama buradaki sessizlik farklıydı.

Ölümden kaynaklanan ani ses kesintisi değildi bu. Bu daha eski bir şeydi. Bir terk edilmişlik duygusu.

Bir adım öne çıktı, ama ben koluna uzandım. Durdu, burnunda şaşkınlık ifadesi belirdi. Yüz ifademde ne gördüyse, bana ve ana eve doğru bakışlarını gidip gelmesine neden oldu.

“Ah,” dedi alt dudağını ısırarak. “Yani, bu... alışılmadık bir durum değil.”

Kolunu bıraktım, sanki bu onun az önce söylediklerini daha iyi anlamama yardımcı olacakmış gibi başımı hafifçe yana eğdim.

“Bazen babam çok uzun süre seyahatte olduğunda,” kelimeyi dikkatlice uzatarak söyledi, “hizmetçiler ailelerini ziyaret etmek için evlerine giderler.”

Yavaşça göz kırptım.

"Ve bunu sık sık yapıyorlar mıydı? Siz orada kaldığınız süre boyunca bile mi?"

Başını salladı ve ay ışığıyla aydınlanan patikadan onu takip etmem için işaret etti.

Damarlarımda buz gibi bir öfke dalgası yayıldı. Adımlarımdan buz parçaları yükselerek karla kaplı çitleri ve yanmamış meşaleleri kırılğan buzla kapladı.

Onun burada yapayalnız, güçsüz, koruyucu büyülerden arındırılmış ve bir gram manadan yoksun bir evde kendi başına bırakılmış olması düşüncesi...

Öfkeyi bastırmaya çalıştım ama sadece daha da şiddetlendi ve kısa süre sonra tüm malikâne buz gibi bir mezara dönüştü.

Everly ön kapının yanında çömelmiş, toprakta bir şey aramak için taşları kenara çekiyordu. Büyük ihtimalle bir anahtar.

Lacivert seyahat pelerini yere yığılmış, etek ucunda kir ve toz birikmişti.

Mana enerjim yükseldi ve kapıyı birkaç tatmin edici parçaya ayırdı.

Çizmelerindeki tahta kırıklarından bakışlarını benim özenle takındığım tarafsız ifademe çevirdi, sonra iç çekti. "Söyle bakalım, kudretli Kış Kralı bütün kapıları mı kırar, yoksa sadece anahtarı sağlam olanları mı?"

"İsterseniz birini gönderip tamir ettiririm," dedim soğuk bir şekilde.

Mana gücümü tekrar kontrol altına aldığımda, Everly çoktan merdivenleri tırmanmış, tereddüt etmeden öne fırlamıştı. Arkamda buz izleri bırakarak onu takip ettim, ta ki bir zamanlar odası olan yerin gıcırtilı kapısını itip açana kadar.

Küçüktü. Mütevazıydı. Ama beklenmedik bir şekilde doluydu.

Güve yemiş minderler yerlere saçılmış, yumuşak battaniyeler uyumsuz renklerde karmakarışık bir şekilde katlanmış, biblolar ise raflara ve pencere pervazlarına tehlikeli bir şekilde yerleştirilmişti.

Raflar aşırı yüklenmişti, üzerlerindeki kalın toz tabakası nedeniyle çok fazla kitabın ağırlığı altında sarkıyordu.

Ne beklediğimi bilmiyordum.

Belki de çorak bir yer mi? Ya da Unseelie portalı gibi gizli ve vahşi bir yer mi? Ama burası değil. Bu kadar... normal bir oda değil. İçinde yaşanmışlık izleri olan bir oda değil.

Doğrudan raflara yöneldi, kitapları aşağı çekti, sayfalarını karıştırdı ve giderek artan bir sabırsızlıkla bir kenara fırlattı.

Onu göz ucuyla sessizce izledim.

Burası bir zamanlar onun dünyasıydı. Dört bitişik duvar, yalnızlığı yumuşatmak için kağıt ve minderler. Köşede, su ve ışıktan mahrum kalmış,

muhtemelen bir zamanlar mekanı daha da sıcak ve samimi kılan birkaç ölü bitki bile duruyordu.

Bir peri lordunun gayrimeşru kızı, kız kardeşi krallığın öbür ucunda yaşarken, bir köşeye sıkıştırılmıştı. Babasını düşündüm, onu buraya nasıl kolayca gönderip gözden uzaklaştırdığını. Hizmetkarların onu nasıl görmezden geldiklerini, sonunda onu terk ettiklerini düşündüm.

Kendini ne kadar yalnız hissetmiş olmalı.

Peki ya şimdi?

Duvarları daha parlak ama daha sıkı bir şekilde inşa edilmiş sarayda daha mı iyiydi? Süiti daha büyüktü, evet. Elbiselerle doluydu ve kurtlar tarafından korunuyordu. Ama yine de gizli bir yerdeydi.

Cevaplar sessizliğin içinde yankılanarak boğucu bir baskı oluşturdu, ancak karım bunu fark etmiş gibi görünmedi.

Dikkatini elindeki kitaba kaptırmıştı, parmakları perilerin okuyabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde metni tarıyordu.

Yaklaştım ve omzunun üzerinden, yere sürüklediği kitaba baktım. Kenarlarda kıvrımlı el yazısı vardı; bazen eskizlere veya metnin sert yazısını yumuşatan küçük süslemelere dönüşen küçük, kıvrımlı notlardı bunlar.

Kır çiçeği ve ayçiçeklerinin ince ama bir o kadar da yoğun kokusu ona sinmişti. Bu koku ciğerlerime doldu, nabzımı düzensizleştirdi.

Derin bir nefes aldım, nabzımı ve tenimin altında yaşıyor gibi görünen sürekli açlığı yatıştırdım. Bu inatçılığından nefret ediyordum, sadece bağdan ibaret olmayan bir acıydı bu.

Bu durumun nereye varacağını, zihnimde beliren hatırlatmaları çok iyi hatırlıyordum. Kanunen ve yeminle bana aitti, ama asla benim olmayı seçmemişti.

İlk defa, zorla evlendirilecek, esir bir gelini ne kadar az istediğimi kendime itiraf ettim. Kaderin seçtiği gelinin bu kadar çok istemeyeceğini hiç düşünmemiştim.

Sadece benimle birlikte olmak istemeyen bir eş istememem değildi mesele. Sorun oydu. Sarayımı kafes, pranga ve daha da kötüsü olarak nitelendirmişti ve şimdi görüyordum ki, hayatı boyunca bildiği tek şey buydu. Bir tür kafes ya da başka bir kafes.

Çenem kasıldı, ellerim bir kez kasıldıktan sonra zorla hareketsiz hale geldi.

Everly'nin eli sayfada donup kalmıştı, parmakları artık metni takip etmiyordu. Yavaşça bana doğru döndü.

Arkasını döndüğünde yanaklarında bir kızarıklık belirdi, sanki bu yönünü görmemden utanıyordu.

"Bunlar sadece... notlar," diye mırıldandı. "Önemli bir şey değil."

Kaşımı kaldırdım.

"Bu derlemelerden kaç tane var elinizde?" diye sordum, elimi uzatıp kenarlardan birindeki dağılmış mürekkep izini baş parmağımla silerken.

Nefesi kesildi, bakışları elime kilitlendi.

"Sadece bir tane," dedi, kitabı göğsüne bastırarak. "Ama bunları kontrol etmeden gitmek istemedim... ne olur ne olmaz diye."

Gözleri, nadir görölen bir şekilde çok uzun süre benimkine kilitlendi. Aramızdaki o lanet bağ, umutsuzca gerildi.

Ardından kapıdan bir nefes kesilmesi sesi duyuldu ve Everly'nin bedeni, kemiklerime kadar işleyen bir şokla kaskatı kesildi.

Ağızımdan bir küfür fısıltısı çıktı. Onun tarafından dikkatimin dağılmasına izin verdim ve şimdi ikimiz de bunun bedelini ödeyebiliriz.

EVERLY

BELKİ DE DRAVEN'IN BANA GÜVENMEMESİ DOĞRUYDU.

Yalan söylediğim için değil, haklı olmasından korktuğum için. Anında tehlikeye yol açmayan bir karar veremeyeceğimden korktuğum için.

Kapı aralığında kanatlı bir figür duruyordu; narin yüz hatları gölgelere bürünmüş ve saf bir ihanet ifadesiyle boyanmıştı.

“Zerina.” Draven’ın manası arkamda kabırırken, nefes nefese onun adını söyledim.

“Hayır.” İki elimi de kaldırdım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kendi sesimi bile zor duyuyordum. “Bekleyin.”

Eğer bize zarar vermek isteseydi, yapardı. Sonsuza dek şaşkınlığıma rağmen, beni dinledi; oysa onun manasının bir kalkan gibi üzerime yayıldığını hissettim.

Kulaklarımı iyice gerdim ama yerde başka ayak sesi yoktu, koridorda da kanat hışırtısı duyulmuyordu.

"O burada yalnız başına."

Zerina alaycı bir şekilde güldü. “Senin başının dertte olduğunu düşündüğüm için temkinli davranmak istedim, ama yanıldığımı görüyorum. Gittiğini duyduğumda kendimi suçlu hissettiğime ya da Alaric'in benden yapmamı istediği son şeyde başarısız olduğumu düşündüğüme inanamıyorum.”

Gözleri öfkeyle yanarken, onun adını söylerken sesi titredi.

“Anlamıyorsun—” diye söze başladım ama sözümü kesti.

"Bana hakaret etme. Ne gördüğümü biliyorum. Bizim türümüze yaptıklarından sonra ona bakmaya nasıl tahammül edebiliyorsun?"

Sesi pürüzlüydü, her kelimesi kesici bir acıyla doluydu.

“Benim için bu o kadar basit değil,” dedim olabildiğince nazik bir şekilde. “Bizim insanlarımız sadece birbirini yok ediyor, Zerina. Ve ben bunun ortasında sıkışıp kaldım... çünkü ben hem düşman hem de düşmanım. Her gün uyanıp hangi yöne dönersen dön, düşman olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

Sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru sıçradı.

Arkamda Draven gerildi, saldırmak için manası titriyordu, ama ben başımı hafifçe salladım.

Kardeşim, bana yardım et, daha fazla zamana ihtiyacım var.

“İkisi de mi?” Zerina kelimeyi sanki yakıyormuş gibi tükürdü. “Sürekli rol yaparken, gerçekte ne olduğunu saklarken kendine bunu mu söylüyorsun?”

Eli havada bana doğru savruldu, kanatlarının olmamasına yönelik lanetleyici bir hareketti bu. “Buna nasıl dayanabiliyorsun?”

Kolay değil. Ona söylemek istedim. Bazen hayalet bir uzuv gibi acıyorlar, kaşıyamadığım bir yara gibi kaşınıyorlar. Özellikle de şimdi, özgürlüğün bu kadar küçük bir tadını aldıktan sonra...

"Başka seçeneğim yoktu." Bu sözler, Draven'ın zihnimde yankılanan ve her zaman bir seçeneğin olduğunu söyleyen sesiyle birlikte, eskisine göre daha yavan geldi.

Belki çocukken bir seçeneğim yoktu, ama ondan sonra, kabileme geri dönmeyi hiç denedim mi?

"Peki ya şimdi?" Vücudundaki mana mor bir çıtırtı eşliğinde parladı ve ince yumruklarını sıktı.

Onun sorusu, ruhumdaki soruyu yankıladı.

Ama Wynn timer saraydaydı ve Draven, krallığının kurtuluşunun tek anahtarı hâlâ bende olabileceği için beni asla bırakmazdı. Bunun ötesinde...

"Şimdi işler karmaşıklaştı," diye yanıtladım ona.

"Öyle mi?" Sesi zehir doluydu. "Kocanın benim arkadaşşıma işkence etmesi gibi karmaşık mı?"

Draven'ın manası, ses tonundaki tehditle birlikte yükseldi. Ona doğru bir adım attı, ancak kadın ustaca geri çekildi. Bu hareketi eğitimden tanıyordum ve gerekirse bir hançer fırlatmak için kendine avantajlı bir konum sağladığını biliyordum.

Onun manası hâlâ ikimizin önünde hafifçe parıldıyordu, ama kalkanı delebilecek silahlar olduğunu biliyordum.

Aman Tanrım, benimkini çıkaramaz mıydınız?

Ama Draven'ın manası onları aynı kolaylıkla savuşturabileceği için, bunu denemeye kalkışmazdı herhalde.

Bu, Thistlerun Kalesi'ndeki son seferki gibi değildi. Dikkati dağılmış, etrafı sarılmış ve bitkin düşmüş değildi.

Kadının savaşçı bakışları onun üzerinde gezindi, aynı şeyi değerlendirmiş gibi gözleri kısıldı. Adam tekrar öne çıktı, adeta aramızda yerini aldı... ama saldırmadı.

Beni gitmeye zorlamadı.

Köşeye sıkışmış bir panter gibi yavaşça odanın kenarında ilerledi, deri zırhı her adımda gıcırdıyordu. Kanatları arkasında sürükleniyordu, kenarları yırtık ve yıpranmış, sanki keder onları inceltmişti.

Yine de, o yırtıcı hayvanın gerginliğiyle hareket ediyordu ve onun başka bir şey olduğunu düşünmenin doğru olmadığını biliyordum.

“Lütfen, Zerina,” diye zar zor konuşabildim, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. Nabzım boğazımda keskin bir şekilde atıyordu, her kelime boğazımı tahriş ediyordu. “Düşman olmak zorunda değiliz.”

"Bunu Alaric'in paramparça olmuş cesedine söyle."

Kolunu kaldırdı ve Draven'ın manası da karşılık verdi; sivri buz parçaları etrafındaki havayı yardı.

Ama o ikimizden birini hedef almıyordu. Bunun yerine, mor mana patlaması pencereden içeri daldı.

Keskin cam parçaları havada uçuşurken, kadın fırlattığı cisimlerin etrafında hızla dolandı. Ardından balkondan atlayıp gece gökyüzüne doğru yükseldi.

Adını bağırarak peşinden koştum.

Böyle gidemezdi, özellikle de Alaric dudaklarını alnına bastırırken yüzündeki o alaycı gülümsemeyi hâlâ görebiliyorken ve Alaric'in gittiğini anladığı anda kamp ateşinin başında attığı kırık hıçkırıkları duyabiliyorken.

Panik olayını bilmiyor muydum?

Gözlerimi kırdım ve Draven'ın aurora gözlerinin bir okun derisine saplanmasıyla irileştiğini gördüm, dizlerinin üzerine çökerken acıyı hissettim. Sonra Alaric'in yüzünün acıyla buruştuğunu gördüm. Son nefesinde Zerina'nın adını nasıl söylediğini duydum.

Lanet olsun, cam kırıkları!

Bütün bunlar... hepsi yanıştı ve hepsi bundan kaynaklanıyordu. Nefret, acı ve savaş, asla bitmeyen bir döngü içindeydi. Ama eğer ona bunu anlatabilseydim...

Kanatlarım derimden fırladı. Elbisemi ve pelerinimi yırtmalarına aldırmadım. Bu içgüdüsel oldu.

“Everly.”

Draven'ın dudaklarından ismimin nadir de olsa dökölmesi beni olduğum yerde dondurdu. Onun manası beni sardı, nedense her zamankinden daha sıcaktı ve garip bir şekilde pişmanlığa yakın bir şeyle karışmıştı.

Yavaşça ona doğru döndüm, ama yüz hatları taştan oyulmuş gibiydi, her zamanki gibi okunamazdı.

Elinde derleme kitabıyla ayakta duruyordu, diğer eli bana doğru uzanmıştı. Ay ışığı avucundaki gümüş rengi yara izine yansıyordu. Benimkiyle aynı olan yara iziydi bu.

"Saraya geri dönmeliyiz," dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

Boş gökyüzüne şöyle bir baktım.

Haklıydı. Bunu biliyordum. Elbette biliyordum.

Zerina gitmişti ve onun fikrini ya da onların herhangi birinin fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Seelie'ler, Unseelie'ler, hepsi birbirlerinden nefret etmeye kararlıydı.

Ve ben.

Böylece elimi onun eline kaydurdım ve beni tekrar saraya götürmesine izin verdim; orada kendimi bildiğim halimin yarısıymış gibi davranmaya geri dönebilirdim.

EVERLY

DRAVEN'IN ODASINA İNDİK, AĞIR SESSİZLİK ETRAFIMIZI BUZ GİBİ kapladı. Zerina'nın uzaklaşan sırtı hala aklımdaydı. Bunun bir önemi olmamalıydı.

Shards, ilk başta ondan hiç hoşlanmamıştım bile. Ama Alaric bir zamanlar arkadaşımdaydı. Tekrar arkadaşım olmaya da çok yakındı, yarı Seelie'ye iyilik göstermeye istekli nadir insanlardan biriydi.

Zerina da aynı şekilde değişmeye başlamıştı.

Her şey olması gerekenden daha çok acıttı, ama belki de bu sadece hayatımın böyle olduğu gerçeğinin baskıcı etkisiydi. Yarım yamalak bir hayat, hangi tarafı seçersem seçeyim, her zaman kendimin parçalarını saklıyor veya bastırıyordum.

Yorgunluk kemiklerime işlemişti.

Draven pelerininden deri ciltli bir kitap çıkardı, hiçbir şey söylemedi.

Tamam. Benim derlemem.

Onu ondan aldım, parmaklarım onun parmaklarına değdi. O an, olması gerekenden daha yoğun bir enerjiyle doluydu; onun manası ve bedenimin ona doğru bitmek bilmeyen çekimi arasında bir yerdeydi.

Oda o kadar buz gibiydi ki, nefesim incecik beyaz bir bulut gibi dışarı çıkıyor, taş duvarlar kemiklerimden kalan azıcık sıcaklığı da emiyordu.

Ama Draven'ın eli sıcaktı, sabitti ve bu odada canlılık hissi veren tek şeydi.

O sığağa yaslanmayı, onun yanında erimeyi hayal etmek çok kolaydı. Neden yapamayacağımı unutmak da çok kolaydı.

Bu cazibeye karşı koydum ve kendi zaafıma tekrar yenik düşmeden önce gitmek için arkamı döndüm.

"Beklemek."

Sözler sessiz, neredeyse belirsizdi.

Donakaldım, kalbim teklemeye başladı. Geri dönmeye başladım, ancak hissettiğim şeyle donakaldım. Eli soru sorarcasına üzerimde duruyordu.

Kanatlarımın üzerinde. Onları kaldırmayı unutmuştum. Sessizce başımı salladım ve o da elini nazikçe indirdi.

Temas anında içimde bir sıcaklık dalgası ürpertisi oluştu.

Son on yıldır kanatlarım bir sırdı, saklanması gereken bir şeydi, beni farklı kılan bir şeydi. Ve kırık bedenimi saraya geri getirdiği günden beri aramızdaki her anlaşmazlığın kaynağı da bu kanatlardı.

Yine de Draven'ın avucu oraya yıkıcı bir özenle, neredeyse saygıyla yerleşti; sanki inşa ettiğim her duvarı aşmış ve içimdeki en kırılgan yanı bulmuş gibiydi.

Bütün dünyam o tek sıcaklık noktasına daraldı, bedenim bana ihanet etti, zihnim uzaklaşmak için çılgılık atarken bile hafifçe onun dokunuşuna doğru kıvrıldı.

Ama parmak uçları şimdi hareket ediyordu, bildiğim tüm canavarca eylemlerin aksini gösteren bir incelikle narin kenarları takip ediyordu.

Onun manası bile sessizdi, odadaki tek ses alçak, ölçülü nefesleriydi. Sadece onun nefesleriydi, çünkü eli kanadıma değdiği anda ben nefes almayı bırakmıştım.

Parmakları yavaş ve bilinçli hareketlerle, normalde hiçbir şey hissedilemeyecek kadar soğuk olan yerlere ısı yaydı. Dudaklarım aralandı, istemsizce bir nefes kaçtı ağzımdan, bir yandan da gözlerimin arkasında yaşlar birikti.

Malikaneye yaptığım yolculuk beni öylesine yenilmiş hissettirmişti ki, hayatım boyunca saklanmak zorunda kaldığımın apaçık kanıtıydı bu. Kimse benim iki yönümü de görmemişti. Wynn timer denedi ama o bile hayatını bana tehlikeli yanlarımı gizlemeyi, saklanmayı, hayatta kalmayı öğretmekle geçirdi.

Ve şimdi, Unseelie'lerden nefret eden kocam buradaydı ve bana her zaman gömmem söylenen kanatlara dokunuyordu, sanki saklanmaya değer bir şey değillermiş gibi.

"İçeride tuttuğunda acıyor mu?" Sesi alçak ve sakindi, hassas derinin her bir çıkıntısı ve çizgisi boyunca bir yol çizirken nefesi kulağıma hafifçe

değiyordu.

Onun açtığı yoldan yayılan sıcağa o kadar kapılmışım ki, neye atıfta bulunduğunu anlamam çok uzun sürdü. Zerina, bana buna nasıl dayanabildiğimi soruyordu.

"Bazen." Bu kelime, niyetimden daha kaba bir şekilde, ağızımdan çıktı.

Parmakları, omurgamın dibinden kanadımın en uç noktasına kadar bir yol izlemeye devam etti, her bir çıkıntının kıvrımlarını ve kemerlerini nazikçe takip etti.

Yavaşça bir sıcaklık dalgası beni sardı, damarlarımı doldurdu, önce kanatlarımdan başlayıp içeri doğru ilerleyerek gövdemin derinliklerinde birikti.

Draven, penceredeki yansımada tepkilerimin her anını takip etti.

"Ya bu?" diye sordu, özellikle hassas bir bölgeyi okşayarak. "Bu acıyor mu?"

Kelimenin geleneksel anlamıyla değil, benim anladığım anlamda bir acı değildi. Ama Draven'ın kanatlarıma dokunması ve her zaman indiğimiz yere geri döneceğimizi bilmek, kendi başına bir tür işkenceydi.

Çünkü bunun nasıl biteceğini zaten biliyordum. Her zaman nasıl bittiğimizi; bıçak sırtında dengede durup, arzu ile yıkım arasında bir yerde tökezlediğimizi.

Gerçeği daha güvenli bir hale getirme fırsatı bulamadan, her şey ortaya döküldü.

"Bir bakıma öyle."

Duraksadı, eli üzerimde hareketsiz kaldı. Bakışlarıyla karşılaşmak için hafifçe döndüm. Göz bebekleri kocaman açılmıştı, yüz hatları kararlılıkla şekillenmişti.

Bir kez daha, aramızdaki bağın çekimini hissettim. Kan yeminimizin üzerimizdeki etkisi, bana daha da yaklaşmam için yalvarıyor, bana doğru eğilmemi talep ediyordu.

Bırakmak.

Düşmek.

Ama bu...bu asla aramızdaki sorun değildi.

"Ne yapıyoruz biz, Draven?" diye sordum usulca.

Duraksadı ama elini kanadımdan çekmedi.

"Şimdi anlıyorum." Sesi daha alçaktı, derin tınısı tenimde bir ateş izi bırakıyordu.

Parmakları neredeyse kazara, kanadımın dibindeki ince, hassas bir damarın üzerinde kaydı. Dokunuş neredeyse fısıltı gibiydi, ama dudaklarımdan bir nefes kesilmesi çıktı.

"Neyi göreceksin?" diye fısıldadım, penceredeki yansımasına bakarak.

Kanatlarımdan gözlerini ayırmadı. Aksine, gözleri daha da hüznünlendi.

"Kimsenin sana hiç seçenek sunmadığı nasıl da..." Sözleri yarım kaldı, aramızda havada asılı kaldı. Yumuşak bir tonda olsalar da, göğsüme taş gibi saplandılar, nefesimi kestiler ve ben onun söylemediği kısmı duydum—en azından benim duymadığım kısmı.

Bir an duraksadıktan sonra, "Hayır," dedim. "Ama size de verilmediler."

Pencerenin karanlık yansımasında onu izledim; sert çenesini, keskin kaşlarını ve endişenin onları her zaman nasıl daha da yakınlaştırdığını.

O, görev bilinciyle içten içe çürümüş bir erkekti; ağzının etrafındaki çizgiler, asla kendisine ait olmayan kararların izlerini taşıyordu.

Onu rahatsız eden rüyaları görmüştüm. Ve verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar kendini adadığı savaşları.

Ve ben, onun vizyonerinin bizim karşılaşmamızı emrettiği gün oradaydım, kaderin ona seçmediği bir yolu nasıl sunduğuna şahit oldum.

Aramızdaki hava gergindi, tıpkı incecik bir cam gibi narin ve kırılması iki kat daha kolaydı.

"Beni burada ne kadar süre tutacağınızı sormuştunuz," dedi şimdi ölçülü, neredeyse kayıtsız bir ses tonuyla, ama sözler hâlâ bıçak gibi keskin geliyordu.

Bir anda, oda ikimiz için çok küçük gelmeye başladı.

Odasına indiğimizden beri ikinci kez nefesim kesildi, ama bu sefer sanki ciğerlerimden hava boşaltılmış gibiydi. Biliyordum. Bunun nereye varacağını biliyordum.

Ona doğru döndüm, kararlı yüz hatlarıyla manasından taşan acı teslimiyet arasındaki çatışmayı inceledim. Dokunuşunun kaybı, olması gerekenden çok daha güçlü, fiziksel bir darbe gibi geldi bana.

Gözlerime baktı ve çenesi kasıldı. "Mana'nı geri kazandıktan sonra gidebilirsin."

Etrafımızdaki hava dondu, zamanın durduğu, beklediğim bir anın içinde adeta donup kaldık... Onun sözleri bir rahatlama olmalıydı.

Bu, bana her zaman söylediği, ne olursa olsun ona ait olduğumu, bağımızın koparılamayacağını söylediği diğer tüm zamanlardan çok farklıydı.

Yüzüğüm parmağımda sessiz kaldı. Sözlerinin yalan olduğunu bana bildirecek bir zil sesi de gelmedi.

Bunu gerçekten kastetmişti. Samimiydi.

Kalp atışlarım boğazımda hızla çarpıyordu.

“Ya yapamazsam?” diye sormayı başardım. Soru, ağızımdan çıkarken titredi.

Sözlerim umut dolu muydu yoksa korkuyla mı doluydu? Anlayamadım ama sesim yine de titriyordu.

Draven'in bakışları yüzüme sabitlendi, kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

“Başbüyücü yarın geliyor.” Yavaşça nefes aldı, nefesini verirken yumruğunu sıktı. “Eğer ilerlemenin bir yolu yoksa, bağı koparmanın bir yolunu bulmanıza yardım edeceğim.”

Oda daha da sessizleşti, sanki duvarlar bizim için nefeslerini tutmayı öğrenmişti.

Dudaklarım aralandı, ama tek bir kelime bile çıkmadı. Ve kemiklerim, rahatlama olması gereken bir hisle titredi. İstedğim buydu. Değil mi?

Peki o zaman neden benimde bıçak saplanmasının amansız acısını, etime kazınan dağ izlerini hissettim?

Bana bir seçim mi sunuyordu, yoksa ikimizin de zaten bildiği sona doğru düzgün bir şekilde mi yönlendiriyordu? Kış Kralı ve yarı Seelie için bir gelecek yoktu. Kendi manasını kullanamayan biri tarafından kurtarılabilecek bir krallık yoktu.

Ve kendisine hiçbir şey ifade edemeyecek birine zincirlenmiş halde kalmanın da bir anlamı yok.

Kanatlarım kendi içlerine katlanarak, onları her zaman sakladığım yere geri kayboldular, sanki hiç orada olmamışlar gibi.

Arkamda, odasının sessizliği, ikimizin de seçmediği ama yine de ikimizin de taşıdığı bir sır gibi üzerimize çökmüştü.

EVERLY

WYNNIE SABAH UYANDIĞINDA BEN ÇOKTAN GİYİNMIŞ VE ÇALIŞMA odamdaydım.

Uykuya dalmak için kendimi zorlamak yerine, kitaplarımla ve uyku tulumumla birlikte o bunaltıcı sessizliğe teslim oldum ve göğsümdeki ağrıyı düşünmemeye çalıştım.

Ablam odaya girmeden önce bir kez kapıyı çaldı. Küçük, buz gibi bir pamuk yumağı pencereden içeri süzülene kadar beni dikkatlice süzdü.

"Bekleyin... Şimdi pencereleri kullanabilir miyiz?" diye sordu neşeyle, yüzünde bir umut ifadesi belirmişti.

Bir kez başımı salladım.

Dün gece odama girdiğimde ilk fark ettiğim şey, pencerelerin etrafındaki buzun erimeye başlamasıydı.

Kafesimin anahtarlarına sahip olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalıydı, ama bunun yerine Draven'ın benden daha da uzaklaştığını hissettim.

Ablam yüzümde ne okuduysa, ona doğru yaklaştı.

Beni bu kadar iyi okuduğu için ona lanet olsun.

"Dün gece ne oldu Evy?" diye sordu, gümüş rengi kaşları çatılmıştı.

Yalan söylemek istemediğimden ama ne diyeceğimi de henüz bilemediğimden başımı salladım.

"Derlememi bulduk," dedim eski deri defteri havaya kaldırarak.

Kalçasını masama yasladı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Yüz ifadesinden bu konuyu öylece geçiştirmeyeceği açıkça belli oluyordu.

Boğazımda bir yumruk oluştu ve gözlerim yanmaya başladı, ama kız kardeşimin bir başka sorusundan kaçınmak zorunda kalmadan önce Mirelda odaya girdi.

"Başbüyücü beklenenden daha erken geldi Majesteleri," dedi, kahvaltı tepsisini pencerenin yanındaki çay masasına bırakırken.

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarımın arasından pençeler fırladı.

Wynnie hareketleri takip etti. Benimle Mirelda'nın arasına ustaca girdi ve onu ana oturma odasına doğru yönlendirmek için bir dizi soru sordu.

Kapı arkalarından tık diye kapandıktan sonra, nihayet tuttuğum nefesi bıraktım.

Düşüncelerim yine de kontrolden çıktı.

Gerçeği ona anlatmayı planladığımıza göre, sonunda manamı serbest bırakmanın bir yolunu bulmuş olacak mıydı? Yoksa bu da başka bir çıkmaz sokağa, başka bir başarısızlığa mı yol açacaktı?

Ya da daha kötüsü, artık pişman olabileceğimden emin olmadığım bir bağın kopmasıyla.

Masamdan geriye doğru çekildim. Wynnie bu sefer itmedi.

Draven, kapının diğer tarafında, son derece sakın bir şekilde beni bekliyordu. Giysileri tertemizdi, saçları alnına mükemmel bir şekilde dökülüyordu. Sadece gözlerinin altındaki hafif gölgeler, benim kadar iyi uyuyamadığını ele veriyordu.

Draven oturma odasının kapısını açmadan önce göz göze geldik.

Mekân, sarayının geri kalanı kadar sade ve heybetliydi. Koyu renkli panelli duvarlar, ince buz motifleriyle oyulmuştu; şöminedeki kısık ateş ise odaya uzun gölgeler düşürmekten başka bir işe yaramıyordu.

Gümüş ipliklerle işlenmiş perdeler pencerelerden gelen soğuk ışığı bastırıyordu ve ağır, kürkle kaplı sandalyeler, ayna gibi parlatılmış abanoz ağacından yapılmış bir masanın önünde nöbetçi gibi duruyordu.

Isren zaten oradaydı, bizi süzdükçe gülümsemesi daha da genişledi.

Tıpkı önceki sefer olduğu gibi, incelikle işlenmiş nakışlı bir elbise giymişti; altın ve kobalt iplikler ışığı yansıtıyor ve koyu kahverengi teniyle tezat oluşturunuyordu.

Gülümsediğinde altın rengi gözleri kısılıyordu; sıcak, etkileyici ve daha önce tanıdığım tüm büyücülerden tamamen farklıydı.

"Başbüyücü Isren, bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Draven ve ses tonundaki alaycılığı sezdim.

Bu kadar uzun sürmesine hâlâ kızgındı.

Isren, ima edilen uyarıyı ya anlamamış ya da umursamamış bir şekilde, alçakgönüllülükle başını salladı.

"Elbette, Majesteleri," dedi yumuşak bir sesle. "Ve şunu da söylemeliyim ki, bu kez sizin çatınız altında sizinle görüşmekten büyük memnuniyet duyuyorum; çünkü iç mekânda öğrencilerimden hiçbirinin ölüsünü bulamayacağım."

Draven sandalyemi çekerken çenesinde bir kas esnedi.

"İnanın bana, ben de aynı rahatlamayı yaşıyorum. Ve sonrasında atıkları kendi personelinizin uzaklaştırmasına güvenebilmek işleri çok daha kolaylaştırıyor."

Gerilimin artmasını bekliyordum, ama artmadı. Aksine, Isren bir kez daha kıkırdadı.

"Bu sefer size çay ikram edebilir miyim?" diye sordum ve dudaklarımın kenarında beliren gülümsemeyi görünce kendimi şaşırttım.

Draven yanımda kaskatı kesildi ve birdenbire sarayda, üstelik onun odasında, ilk defa birini ağırlamaya çalıştığımı fark ettim.

Hizmetçileri nasıl çağırdığına, hele ki çayı nasıl çağırdığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Ve 'ben' derken," diye düzelttim, "Draven'ı kastediyorum."

Isren derin bir kahkaha attı. "Elbette buna hayır demezdim."

Draven kapının yanındaki küçük bir kurdeleyi çekiştirdi ve kurdelenin üzerinde hafif bir peri ışığı parıltısı belirdi.

Birkaç dakika sonra masaya üç tane dumanı tüten kupa kondu ve havada baharatlı yaprakların kokusu yayıldı. Hizmetkarlar gittikten sonra Başbüyücü dikkatini bana çevirdi.

Parmaklarımı bardağın etrafına sardım, daha çok kendimi sakinleştirmek için ve Isren'in sakin, ölçülü bakışları altında kıpırdamamaya çalıştım.

"Her zaman olduğu gibi," diye başladı, sesi alçak ve neredeyse uyarıcı bir tonda, "mananızla ilgili daha fazla araştırma yapıp yapmamaya karar vermenin sizin seçiminiz olduğunu hatırlatıyorum."

Batty, bana biraz olsun teselli sunmak istercesine bileğime sürtündü. Cevap vermeden önce parmağımla minik kafasını okşadım.

"Seçimlere çok önem veriyorsun," dedim soğukkanlılıkla, "seni kimin seçtiğini düşünürsek."

Kaşları çatıldı.

"Parça Annesi mi?" diye ekledim. "O... onlara inanmıyor gibi görünüyor."

"Bunu neden söylüyorsunuz?" diye sordu.

Kendime ve Draven'a belirsiz bir şekilde işaret ettim. "Seçilmiş gelin meselesi. Seçilmiş Vizyoner meselesi. Hepsi."

"Ah," dedi çayından bir yudum alarak. "Ama Vizyonerler soyunu şu anki kaderlerine mahkum eden Kış perileriydi. Ondan önce, bu seçim gerçekten bir nimetti ve reddetmek mümkündü."

"Ya biz?" diye ısrar ettim.

"O önseziyi aktarmaya zorlanan, Kış'a verdiği yeminle bağlı olan köleleştirilmiş Vizyoner değil miydi? Başka koşullar altında tanışmış olsaydınız, yemininize bu kadar bağlı hisseder miydiniz? Yoksa doğal olarak oraya doğru ilerler miydiniz?"

Kahkaha atmaktan kıl payı kurtuldum. Draven'ın yüzü zihnimde belirdi; o mükemmel, sinir bozucu simetrisi, beni korurken aynı zamanda da nefret ettiğim o koruyucu tavrının ağırlığı. Yemin olmasaydı bu gerçek olur muydu? Onu takdir eder miydim, yine de... onu ister miydim? Bu düşünce beklenmedik bir şekilde sert bir darbe gibi geldi, sanki farkında olmadığım bir morluğa bastırıyormuşum gibi.

Ben sadece ondan nasıl kurtulabileceğimi düşünmüştüm, hiç bağlanmamış olmanın ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Ben... hayır." Sesim titriyordu, ne kadar sert bir tonda tutmaya çalışsam da. "Tüm bu karmaşalar olmasaydı, eğer yeminler günün her lanet olası dakikasında bizi birbirimize çekmeseydi, imkansız olurdu."

Isren, kahkaha olduğundan oldukça emin olduğum bir şekilde öksürdü. "Kraliçem, çekimi zorlayan herhangi bir yemin veya bağdan haberdar değilim. Ruh bağı bile zaten var olanın bir tezahürüdür. Üzücü deneyimlerinizden edindiğiniz son derece anlaşılabilir inançların aksine, Parça Ana hem seçimlere hem de rızaya çok önem verir. Zorla çekimin tam tersi sonuçlar doğuracağını düşünüyorum."

Sessizlik uzadı, kalın ve garip bir hal aldı. Gözlerimi kristallerle dolu masaya diktim, Draven'dan başka her şeye, bir yandan da bedenimin onun bedenini ne kadar yoğun ve amansız bir özlemle arzuladığını düşünmemeye çalıştım ama başaramadım; ve tüm bunları aramızdaki bağa bağlamanın ne kadar kolay olduğunu da.

Draven boğazını temizledi, sesi bıçak çekmenin keskinliği gibiydi. "Onun manası hakkında bilgi sahibi olduğunu mu ima ettin?"

"Tesadüfen, son birkaç ayın büyük bir bölümünü, orijinal kristalin kaynağını barındıran çok tuhaf bir mağara grubunu aramakla geçirdim, ta ki belki de çabalarımı Unseelie'lerin kendilerine harcamamın daha iyi olacağına karar verene kadar," diye yanıtladı Isren, sinir bozucu bir sakinlikle cübbesini düzeltirken.

"Benim Unseelie olduğumu biliyor muydun?" diye sordum, sesim gergin bir şekilde.

"Hayır, aslında bunu tamamen gözden kaçırdım, yoksa muhtemelen aramaya oradan başlardım." Aylarca boşa harcanan zamana sinirlenmekten ziyade kendi ihmeline gülüyormuş gibi dudakları hafifçe kıvrıldı.

Draven'ın tepkisine hazırlıklıydım, ancak kısa süreli bir hayal kırıklığı dışında manası sabit kaldı, yüzü buzdan bir ifadeyle şekillenmişti.

"Ama kristalin kaynağını bulduktan sonra her şeyi bir araya getirmeyi başardım," diye devam etti Isren.

"Hangisiydi...?" diye sordum.

Durdu, bakışları bana kaydı.

"Bana söyleyebilir misin diye merak ediyorum." Bunu söyleme şekli şüpheli değildi, aksine bir test niteliğindeydi. Sanki bunu hissedip hissedemeyeceğimi görmek istiyordu.

"Pekala." Yutkundum, sakın kalmaya çalışarak, o kristallere dokunmanın daha önce neleri ortaya çıkardığını çok iyi hatırlayarak. İyi bir sebeple derinlere gömdüğüm anılar.

Elimde iki kristal çıkardı, ikisi de bağlı manamın benden koptuğu zaman kırdığım kristali andırıyordu. Elim üzerinde durdu, sonra ilkine dokundum. Kolumdan yukarı doğru muazzam, kaotik bir enerji yükseldi, baştan çıkarıcı ve tehlikeliydi, sanki beni tanıyordu.

Annemin muskasına benziyor.

Gözlerim başbüyücüye dikildi. "Bunu nereden buldunuz?"

"Onu Aerivelle'deki son ejderhanın mağaralarında buldum."

"Ejderhanın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum, kalbim hızla çarpıyordu.

Hafifçe homurdandı. "Hayır. Bir ejderha, bulunmak istemedikçe bulunamaz. Onun varlığıyla şerefleştirdiği bir mağarayı bulmam aylarımı aldı, bu da muhtemelen benim için şanslı bir durumdu, çünkü beklenmedik ziyaretçilerini ateşe verme eğilimleri var."

"Onları tanıyormuş gibi konuşuyorsun," dedim gözlerimi kısarak.

Bakışlarında hafif bir eğlence parıltısı vardı, ama ayrıntıya girmedim.

"Bu onun manası için ne anlama geliyor?" diye sordu Draven, sesi alçak ve kontrollüydü.

Ondan boş bir şey fışkırdı, önceki gece yaptığımız konuşmayı yankılıyordu. Soru sadece benim manamla ilgili değildi, bizimle ilgiliydi. Ne kadar kırılgan ve sinir bozucu bir şey olursak olalım, zamanın geri sayımı ile ilgiliydi.

Acaba o da aynı tedirginliği hissediyor muydu diye merak ettim; sanki bir uçurumun üzerinde havada asılı kalmış, altımızdaki zeminin kaymasını bekliyorduk.

İsren'in yüz ifadesi ciddileşti. "Unseelie'ler güçlerini topraktan, Parça Ana'dan alırlar. Ama ejderhalar bu gücü doğrudan kendi soyları aracılığıyla artırırılar."

Kaşlarımı çattım. "Thane'ler mi?"

En zekâ geriliği olan öğrencisinin sonunda dersi takip edebilmesinden memnun olmuş bir öğretmen gibi başını salladı.

"Yani tüm soyluların ejderhalardan gelen güçleri mi var?" diye sordu Draven, kaşlarını çatarak.

Onun şaşkınlığını paylaşıyordum. Amcam güçlüydü, annem de öyleydi; ama soyluların çoğu sadece... sıradandı.

"Hayır. Eski soyların çoğu yok oldu... Gücün azalmasının ejderhaların ayrılmasından mı kaynaklandığı yoksa soyların yok olmasından dolayı ejderhaların mı ayrıldığı belli değil. Ama her halükarda, yalnızca bir tanesi kaldı."

Gözleri beni dikmiş, yetişmemi bekliyordu.

Mana doğrudan kan yoluyla geçti. Amcam ve annem—ikizler. İkisi de doğrudan varis. Tek bir ejderha. Tek bir soy. Tıpkı kolyesinin her zaman beni çağırdığı gibi, beni çağıran bir kristal.

"Son kalan ejderhanın varisi ben miyim?" Sözleri söylerken sesim titredi.

İsren başını eğdi.

"Ama annemin manasının bağlanmasına gerek yoktu."

"Annenin manası Seelie perilerinin manasıyla karışmamıştı." Draven'ın sesi gergin ve toktu, her kelime ağırlık taşıyordu. "Senin ve onun manasının yankılarını hissettim. Bu bir kaos. Seelie manası tamamen kontrolle ilgili. Birbirlerini yok ederlerdi."

"Benim hipotezim de bu yönde," dedi İsren sessizce.

Sözler içimi boşalttı. Elbette. İnsanlar birbirlerini yok ediyordu. Neden büyüler de yok olmasın? Ben çelişkilerden yaratılmışım—kontrolün içine gizlenmiş kaos, parçalanmaya mahkum.

Boğazım tıkanı. Manamı asla geri kazanamayacaktım. Asla onun halkına yardım edemeyecektim. Asla yanlış seçimden başka bir şey olamayacaktım.

Draven'a döndüm ve anlaşılmaz gözleriyle karşılaştım. "Öyleyse cevabımızı aldık."

Kendimi zorlayarak Isren'e geri döndüm. Sesim titrememişti. "Ejderhayı nasıl bulacağımı bilmem gerekiyor. Aradaki bağı koparmalıyım."

EVERLY

"HAYIR."

Isren'e Ejderhayı bulmak istediğimi söylediğimde Draven'in söylediği ilk kelime buydu ve Başbüyücü gittikten hemen sonra da aynı kelimeyi tekrar söyledi.

Elbette Isren, kendi bilgece tavsiyeleriyle bu itirazın üzerine bir de ekleme yaparak durumu daha da kötüleştirmişti.

Ejderhalar özel yaratıklardır. Eğer onu bulmanıza izin verirse, ne istediğinizden emin olmalısınız. Ve hatta o zaman bile, sizi layık görmemesi durumunda sonuçlarını kabul etmeye hazır olmalısınız.

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" dedim, sanki çok kolaymış gibi, sanki bu bağ kopsa bile içimdeki bir şeyi yıkmayacakmış gibi. Şimdi her zamankinden daha çok hissediyordum bunu, sanki vereceğimiz kararların aciliyetini, kesinliğini seziyordu.

Yüzük titreşiyordu, aramızdaki çekim o kadar yoğundu ki neredeyse acı veriyordu.

"Ejderha'ya gitmek için hayatını riske atman bir seçim değil, Everly." Adımı üç kısa heceyle söyledi, her birinde panik ve öfke karışımı vardı.

"Eğer manamı düzeltemezsem, aradaki bağı koparmama yardım edeceğini söylemiştin," diye hatırlattım ona. Kelimeler ağzımdan çıkarken adeta bıçak gibi saplandı, acı göğsüme saplandı.

Onun manası, sivri buz parçaları gibi parlayarak aramızdaki havada şakırdadı. Oda adeta nefesini tutmuş gibiydi, bu enerji duvarlarda ve tavanda dalgalanarak yayıldı.

Yine de Draven'ın vücudu yanıyordu, yayılan ısı soğuğu delip geçiyordu.

"Sana bir yol bulmana yardım edeceğimi söyledim," diye hırıldadı, sesi bastırılmış bir baskıyla boğuklaşmıştı. "Bunun açıkça ima ettiği şey, neredeyse kesin ölümle karşı karşıya kalmayacağın bir yol bulman gerektiği idi."

Isren'in sözlerini tekrar düşündüm. Ne istediğimden emin olmalıydım. Ejderhayı bulsam bile, eğer bağ beni diğer yöne doğru çekiyorsa, baştan kendimi mahkum etmiş mi olacaktım?

Başka seçeneğim var mıydı? Kalp taşını dengeleyecek bir kraliçe olmadan Kış gelecekti.

Ve Draven da onunla birlikte.

Bu düşünce ciğerlerimdeki havayı dondurdu. "Biliyorum ki Winter için bir risk var..."

"Winter'ın karşı karşıya olduğu risk umurumda bile değil," diye çıkıştı. "Asıl risk sizin için."

Ardından gelen sessizlik çok güçlüydü, söylenmemiş sözlerle, aramızdaki bağın ikimizin de gömmesine izin vermediği her şeyle titriyordu.

"Bağ..." diye denedim, tutunabileceğim sağlam bir şeye umutsuzca ihtiyaç duyarak.

"Bağ mı?" diye tekrarladı, bir adım daha yaklaşarak. "Sanki o bağ zorunlu bir çekim yaratmış gibi?"

Eliyle aramızda bir işaret yaptı, gergin havayı yarıp geçti. "Söyle bana, bu mu bağ, Morta Mea?"

Kalp atışlarım damarlarımda gümbür gümbür atıyor, tenimin altında sıcak, hain alevler gibi yayılıyordu. Ellerinin tenimde dokunuşunu, ağzının boğazıma değmesini, kendime istemediğimi söylemeye çalışsam bile onu ne kadar çok istediğimi düşündüm.

"Önemli değil," dedim, teslim olmadan önce bu hissi kemiklerimden silmeye çalışarak. "Kontrol edemediğim bir şey yüzünden benden nefret ettin."

Draven bir adım daha attı ve hava onun gibi koktu. Orman gibi tatlı ve baharatlı. Dağ karı gibi taze.

"Evet, Unseelie'lerden nefret ediyorum, ama senden asla nefret etmedim." Bunu sanki çok açık bir şeymiş gibi söyledi.

Dudaklarım aralandı ve titrek bir nefes aldım; Draven de bu hareketi takip etti.

Belki de her şey apaçık ortada olmalıydı. Geriye baktığımızda, bizimle ilgili herhangi bir konuda tipik bir tepki vermiş miydi hiç?

Hollow olduğumu keşfettiğinde beni öldürmemiştir. Kalp Taşı'nda başarısız olduğumda beni terk etmemiştir.

Hala...

"Öfken ve beni odama kilitleme şeklin başka bir hikaye anlatıyor," diye sözlerimi güçlü göstermeye çalıştım ama içimdeki soruyu, sanki ondan mantıklı bir açıklama yapmasını yalvarıyormuşum gibi duymadan edemedim.

Başını salladı ve aramızdaki mesafeyi daha da kapattı.

"Evet, bu konuda yalan söylemene çok kızdım. Bana güvenmeyi aklından bile geçirmemiş olmana, ne gerçeğe ne de bana ait olanı her zaman koruduğumu söylediğim halde bana güvenmemene çok üzüldüm."

Bir adım daha ileri gitti, bakışları göğsümün iniş çıkışını takip etti ve sonra tekrar gözlerimle buluştu.

"Sonra beni o paramparça olmuş, kahrolasica korumaların arkasına ittin ve zincirlerle seni sürükleyip götürmelerine izin verdin," dedi, sonraki sözlerini uzatırken sesi alçak ve tehlikeliydi. "Bana karıma yönelik bir tehdit olduğunu söylemek yerine."

Bir adım daha ileri gittik ve aynı havayı soluyorduk; her hızlanan nefes alışverişimde elbisemin korsesi onun göğsüne sürtünüyordu.

Elini uzatarak alnımdan lacivert bir tutam saçı çekti.

"Bunu bilseydim, seni almalarına asla izin vermezdim," dedi, parmaklarını nazıkçe tenimde gezdirerek boynumdaki nabız noktasına dokundu. "Ve kesinlikle, sana zarar vermelerine de asla izin vermezdim."

Dudaklarımdan kısık bir nefes kaçtı.

Nevara'nın önümde durup üç sayısını söylediği andan itibaren hayatlarımızı şekillendiren çelişkileri anlamaya, sözlerinden anlam çıkarmaya çalıştım.

Onun kollarının sıcaklığını, beni ortak kabuslarımızdan koruduğunu hissettim; ve yine, beni Voidtouched'ın içinden geçirirken, oysa beni kendi manasıyla da kolayca havada tutabilirdi.

O sadece ben bir Hollow olduğumda beni hayatta tutmakla kalmadı. Büyücülerin bana zarar vermesine izin vermedi; hatta bunu düşünen birini, krallığını kurtarmak için ihtiyaç duyduğu mana uğruna bile katletti.

Sonra beni kız kardeşimi kurtarmaya götürdü ve onu ikna etmek için gözyaşlarımdan başka hiçbir şeyim yoktu.

Parçalar yerli yerine oturdu, tenimde nazik eller ve Frostgrave Kralı diz çökmüş haldeydi.

Sen benim karımsın... Bana ait olan şeye kimsenin zarar vermesine izin vermem.

Bir söz. Benim bir hak iddiası olarak kabul ettiğim bir yemin.

Sen benim karımdın. Ta ki ben artık karım olmamaya karar verene kadar, demek istedi.

Yalanlarımın onu, ikimizi de nasıl yıkacağını anlamamıştım. Tek yol bu gibi gelmişti.

"Sence aramızdaki tek şey bu evlilik yemini mi?"

Sesini duyduğumda neredeyse çıldıracak gibi oldum, yutkundum. Hayır, öyle düşünmüyordum. Uzun zamandır buna inanmıyordum zaten.

"Sanırım tahviller her türlü şeyi karmaşık hale getirebilir," dedim belirsiz bir şekilde, sesim hırıltılı ve nefes nefese çıkmıştı.

Sözlerin üzerinde durmadı, bu da bana onun da gerçeği kendi ruhunda yankılandığını hissettiğini gösterdi.

"Yapabilirler ve yapıyorlar da." Sesi, kınından çıkan çeliğin ölümcül fısıltısı gibiydi, aurora bakışları benimkine kilitlenmişti. "Ama hiçbir bağ, hiçbir kan yemini ve hiçbir Vizyoner olmasa bile, sana bir daha asla zarar vermesine veya seni zincirlemesine izin vereceğim kimse ve hiçbir şey yok."

O konuşmaya devam ederken derin bir nefes aldım.

"Öyleyse gitmek istiyorsan git," diye hırladı, dudaklarını benimkilerin hemen üstüne kadar indirerek. "Ama özgürlüğünü sırf ölüme yürümek için kullanma, Morta Mea, çünkü seni mezara kadar takip etmenin ve sonra tekrar geri sürüklemenin bir yolunu bulurum."

Sözlerinin doğruluğunun, hayatımın haritasına kazınmış, kırılmaz bir söz gibi, bir başka kan yemini gibi içime işlediğini hissettim.

Söylediklerinin her birini ciddiye aldı.

Ve içimde, paramparça olmuş kan halkalarından daha eski ve daha vahşi bir şeyin karşılık verdiğini, onu seçen inatçı bir bağıın varlığını inkar edemezdim.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadım, kelimeler istediğimden çok daha küçük bir sesle çıktı.

Draven'ın çenesi gevşedi ve sonunda dudakları benimkine yapıştı.

Dudakları benimkine yapıştı, aç ve vahşi, dişler, sıcaklık ve ihtiyaçla dolu. Kollarımı boynuna doladım, öpüşü derinleştirirken son kırılğan direnç kırıntısı da koptu.

Dudaklarıma doğru hırladı, sıcak nefesi içimde yankılanan sıcaklık dalgaları yarattı. Sonra beni geriye doğru yürüttü, ta ki omurgam buz gibi duvara değene kadar. Elleri kalçalarımın kıvrımları boyunca, göğüslerimin şişkinliğinde vahşi, sahiplenici bir niyetle kaydı.

Onu içime çektim, dilimi dudaklarının kıvrımları boyunca gezdirdim, onunkiyle kenetledim, sonra alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım.

Odayı bir hırıltı daha sarstı, sıcaklık ve buz birbirine üstünlük için savaşıırken kalçalarını benimkine sürttü.

Dişleri boğazıma değdi ve ben ona doğru nefes nefese kaldım, parmaklarım saçlarına dolandıktan sonra vücudunun sert hatlarını takip etmeye başladım. Her kasın, her çıkıntının yükselişini ve inişini ezberledim.

Dudaklarıma doğru, hem bir emir hem de bir yalvarışla, "Kal," diye fısıldadı.

İçimde bir şey gevşedi, çok uzun zamandır bastırılmış olan yıpranmış ve umutsuz bir ihtiyaç, vahşi ve dizginlenmemiş bir açlıkla karşılık verdi.

Hiçbir şey söylemeden beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladıktan sonra beni duvardan çekti.

Beni odanın içinde, nefes nefese, hırpalanmış bir şekilde yatağa doğru sürükledi. Kumaşların çılgınca yırtılması, kemer ve korse kurdelelerinin şıkırtısı, ellerin deriye pençe gibi yapışması... Oda, hareket ve sıcaklığın bulanık bir görüntüsüne dönüştü.

Beni yere yatırdığında, düşmekten çok, yıllardır gizlice prova ettiğim bir teslimiyet gibi hissettim.

O benden yeterince uzaklaşıp bana baktığında kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, nefeslerim buz gibi havada kesik kesik çıkıyordu.

Turkuaz gözleri beni adeta süzdü; yastığının üzerine yayılmış, dalgalı lacivert saçlarımdan, göğüslerimin uçlarına, oradan da daha da aşağıya doğru süzüldü.

Tenimde bir sıcaklık yayıldı, bakışlarının oyalandığı, damgasını vurduğu yerlerde zonkluyordu. Odayı saran buzla tam bir zıtlık oluşturuyordu bu, duyularımı altüst eden, Draven'ın kendisi kadar hızlı bir şekilde beni de altüst eden bir çelişkiydi.

Dudakları bir kez daha benimkileri ele geçirdiğinde, neredeyse nefes almayı unuttum. Öpüşü sert ve amansızdı. Dili benimkiyle öyle bir ritimle

iç içe geçiyordu ki, sanki gece yarısı karla kaplı gökyüzünde yıldız kümeleri beliriormuş gibi hissettim.

Sonra yavaşladı, yükselen ses azalırken, çeneme, boğazıma ve daha da aşağıya öpücükler kondurdu.

Dudaklarının her dokunuşu yeni bir alev gibiydi, beni biraz daha kıskırtıp, çözüyordu, ta ki sırtım ona doğru kavislenene kadar. Bir göğsümü ağzına aldığıında, zevk o kadar keskinleşti ki pençelerim kayıp gitti.

Onları geri tutmaya çalıştım—kendimi geri tutmaya çalıştılar—ama onları durduramadan sırtını tırmaladılar. Acıdan değil, zevkten homurdandı ve bu ses kemiklerimde yankılandı.

O aşağı doğru inerken gözlerimin önünde yıldızlar patladı, her öpücüğü beni titreten bir iz bırakıyordu. Bacaklarımın arasında durdu ve yürekleri durduran bir an için bana baktı.

Bakışlarında bir soru belirmişti.

Sessizce başımı salladım ve sonra o beni tekrar öptü, dünyam bu öpüşün şiddetiyle paramparça oldu. Vücudum titriyordu, nefesim kesik kesik geliyordu ve hırıltısı uyluğuma çarptığında, paramparça olacağımı sandım.

Ama istemedim. Henüz değil.

Burada olmamızın, uzun zamandır bağımızın bizden istediği şekilde nihayet birbirimize sahip çıkmamızın bir önemi yoktu. Yine de, şimdi bırakırsam her şeyin biteceği hissinden kurtulamıyordum.

Üzerimizde oluşan bu büyü bozulacaktı ve ben de onunla birlikte bozulacaktım.

Dilinin bir hareketiyle ileri doğru atıldım, pençelerim tekrar omuzlarını sürükledi, dudaklarımdan kırık bir iniltiyle yalvarış döküldü. Tam zamanında dirseklerimin üzerine kalktım ve kanatlarım serbest kaldı.

Sonunda pes etti, dudaklarında şeytani bir sırıtışla yırtıcı bir zarafetle vücuduma doğru sürünerek geri döndü.

Dudakları bir kez daha dudaklarıma yapıştığında içimi bir rahatlama kapladı; dili ve dişleri zihnimde dönüp duran tüm dile getirilmemiş sorulara cevap veriyordu.

Her biri başka bir söz. Başka bir yemin. Bana, bize sahip çıkmanın başka bir yolu. Bedenini benimkine iyice bastırdığı an, sanki bir kilit sonunda anahtarını bulmuş gibiydi, mutlak doğruluğun bir tıkırtısıydı.

Aramızdaki bağ alevlendi, bilinçlerimiz birbirine karıştı. Nefesinin kesildiğini, karşılık olarak inlediğini hissettim ve onun da aynı şeyi

hissettiğini biliyordum; eşit ölçüde verip almanın vahşi, sarmal şeklindeki zevkini.

Birbirimize o kadar kolay uyuyorduk ki, sanki aynı şekle oyulmuş gibiydik.

Ve ilk defa kırılmaktan korkmuyordum.

DÖRTNALA KOŞMAK

ÜZERİME DOĞRU YÜKSELDİĞİ ANDAN İTİBAREN DÜNYA DARALDI VE geriye sadece Everly kaldı; nefesi, göğsünün hızla yükselişi, alt bölgemde biriken ve benimkine karşılık veren sıcaklık.

O, öyle kusursuzdu ki, kaderin başımıza getirdiği her şey için birbirimizi suçlayarak harcadığımız zaman için ikimizden de nefret etmeme neden oldu.

Lacivert dalgalar kıvrımlarının üzerinden yuvarlanıp sivri meme uçlarının üzerinde ayrılıyordu. Kanatları, pencere camlarından süzülen güneş ışınlarında parıldayarak onu uhrevi bir ışıltıyla sarıyordu.

Dudakları aralandı ve ben de başparmağımın alt çizgiyi takip ederek, ağzından çenesine, sonra daha aşağıya doğru sürükledim. Yavaşça çalıştım, boğazındaki çukurdan köprücük kemiği boyunca uzanan terin parlaklığına, avucuma baskı yapan göğüslerine kadar her santimini ezberledim.

Başparmağım memesinin sivri ucuna değdiğinde, nefesi kesildi, ben de tekrar aynı yere döndüm ve boğuk bir inilti çıkarana kadar onu tahrik etmeye devam ettim.

Yavaşça hareket ederken, ikimiz için de acı verici bir tempo belirleyen bu tempoyu, ona taparcasına izledim. Tempo yavaş yavaş hızlandı, ta ki kısa, kesik kesik nefesler alıp verirken ve kırık dökük bir şekilde ismimi fısıldarken bulana kadar.

"Mükemmelsin," diye fısıldadım tenine doğru.

Başını salladı, inkar ve zevk bir arada hissediliyordu.

Bacaklarını etrafıma daha sıkı sardı ve düşünce, Başbüyücünün sorusunun cevabı olan, gülünç ama canlı bir netliğe dönüştü.

Evet, onu seçerdim.

Salonumdaki dekorla ilgili şaka yaptığı andan itibaren, koyu mavi saçları yana doğru dağılmış, kristal mavisi gözleri korkuya tamamen meydan okuyan inatçı bir cesaretle parlıyordu.

Kaderin bizim için neler hazırladığını bilsem bile, şimdi onu seçerdim. Belki krallığının kurtarıcısı değildi, ama kesinlikle benim kurtarıcım gibiydi.

Başını geriye attı, uzun dalgaları arkasından savrulup uyluklarıma doğru uzanırken tırnakları göğsüme sürtünüyordu; bu, zevk ve acının öylesine yoğun bir karışımıydı ki neredeyse kendimden geçiyordum.

Elimi kasık bölgesine götürdüm ve o keskin bir nefes aldı, çekirdeğinde minik daireler çizerken kendi kendine mırıldandı. Sonra donakaldı, her yeri ihtiyaçla kasıldı, tam da kendini bırakmadan önce.

O nihayet paramparça olduğunda, içimde de bir şeyler parçalandı, sonra onun ruhunun parçaları etrafında bir araya gelip yeniden şekillendi.

Benim diğer yarımım.

Duygularının yoğunluğu arttıkça şüphelenmeye başlamıştım. Bu, yeminin bir yan etkisi değildi ve manası, bazen varlığından fışkıran güçlü keder, öfke ve hatta eğlence dalgalarında taşamayacak kadar sıkıca kilitlenmişti.

Onun ruhundan benim ruhuma.

Birbirimizin bedenlerini tanımak için geçirdiğimiz saatler, ödünç alınmış olmaktan çok çalınmış gibiydi.

Bunu bilmek, Parça Ana'nın o kısa süreli huzur anı için bedelini talep etmesiyle işleri hiç de kolaylaştırmadı.

Her şey bilinçaltımda, yani koğuşlarla ilişkilendirdiğim kısımda, bir sürtünme hissiyle başladı.

Everly kollarımda irkildi. O da hissetti. Her zaman hissederdi, bu da ruhunun benimkine ne kadar sıkı bağlı olduğunu bildiğim için şimdi daha anlamlı geliyordu.

Ondan yayılan gerginlik, aramızda yarattığımız nadir sakinliğin tam tersiydi. Bu his yoğunlaşırken, koğuşların kenarında jilet gibi keskin bir bıçak gezinircesine bana döndü.

Sonra da onları dümdüz dilimleyerek.

Buzlu Cehennemler.

Everly yatakta yukarı doğru bir dizi küfür savurdu, benimkiler bunların yanında oldukça hafif kalıyordu. Ben ise son on yıldır beni hayatımdan koparan her bir lanetli canavar saldırısının keskinleştirdiği içgüdülerimle hareket etmeye başlamıştım bile.

Bu seferkinin farklı hissettirdiğini, sadece koğuşlar yüzünden olmadığını düşünmemeye çalıştım.

"Dersinden çıktı mı?" diye sordu sessizce, ben de üzerime kıyafetlerimi geçirirken.

"Henüz değil," diye yanıtladım ona. O kadar küçük bir dilimden hiçbir şeyin geçmesine yer olmazdı.

Ama şansın devam edeceğini düşünecek kadar aptal değildim. Canavar koruma kalkanlarını kırdığında sarayın başına ne gelecekti – eğer gerçekten canavarsa tabii.

"Kurtlar seninle kalacak," dedim ona.

Başını salladı, yataktan kalkarken kanatları belirdi, sanki bir savaşa hazırlanıyormuş gibi.

Kuzey ışıkları soluk teninde dans ederek, göğüslerinin dolgunluğundan, zaman yanılması içinde olduğumuz süre boyunca takdir etmeye inat ettiğim parıldayan kanatlarının uçlarına kadar her kusursuz santimini vurguluyordu.

Gecenin geri kalanını, ömür boyu çektiği işkence ve acıdan sonra hak ettiği saygıyı göstererek geçirebilirdim, ama şimdi... Zamanımızın tükendiğine dair kötü bir hisse kapıldım. Bu canavar, karşılaştığım herkesten daha güçlüydü ve kendini gizleyecek kadar da zekiydi.

Sonrasında ne olacaktı? Arkasında daha kaç kişi olacaktı ve artık ufukta bir son görünmüyordu. Everly'yi kaybetme ihtimalini düşünmeyi reddettim.

Başından beri, onun Parça Ana tarafından acımasız bir şaka olarak seçildiğini düşünmüştüm. Belki de bu hâlâ doğrudu, beni yeterince önemsememi sağlamak ve sonra onu benden koparmak için gönderilmişti. Krallık yanıp kül olsa bile buna asla izin vermem.

Çizmelerimi giyerken, on yıllık yıkım ve ölümün ortasında zar zor elde ettiğim bu son huzur kırıntısını elimden alan canavara ve Parça Anası'na

lanet ettim.

Everly giyinmek yerine, yumruklarını sıkmış bir şekilde, sanki kalenin bu tarafını koruma bölgelerinden ayıran ağaçların arasından görebiliyormuş gibi pencereden dışarıyı zorlayarak baktı.

Aralarındaki bağda panik patlak verdi ve yoğunluğuyla boğucu bir hal aldı.

Yanına doğru ilerleyerek ellerimi nazikçe onun ellerinin üzerine koydum ve pençelerinin derisine saplanmış olduğu yerden ayırdım.

"Yakında döneceğim," dedim ona sakın bir şekilde.

Yüzüğüne baktı ve titremediğini görünce titrek bir nefes aldı.

"Elbette."

Keskin bir bıçak darbesiyle koğuşlar yeniden sarsıldı ve zamanımızın tükendiğini anladım. Dudaklarımı onun dudaklarına çok kısa bir anlığına bastırdım, sonra geriye doğru bir adım attım ve buzun içine kayboldum.

Kimsenin hikayesinin kahramanı olmaktan çok uzaktım, ama yalancılardan nefret ederdim. Everly ile birbirimize çok kötü şeyler yapmıştık ve yine de kendime, yüzükler izin verse bile, yalan söylemenin onunla asla aşmayacağım bir sınır olacağına dair söz vermişim.

Ona yakında döneceğimi söylediğimde doğruyu söylüyordum.

Ama ayaklarım yere değdiği an ve nihayet kendini göstermeye karar vermiş olan kötücül buz canavarını gördüğüm anda, en iyi niyetlerime rağmen sözlerimin yine de bir yalan olabileceğini anladım.

EVERLY

DRAVEN GİTTİKTEN SONRA KORSE BAĞCIĞIMI BECERİKSİZCE BAĞLARKEN parmaklarım titriyordu.

Her şeyin yolunda gideceğinden çok emindi, ama tüm bunlarda bir gariplik vardı. Bu canavar yanıştı ve olması gerekenden daha güçlüydü.

Ve Draven bu mücadeleyi tek başına verecekti.

Hayır. Asla öyle biri değildi.

Korsetimi olduğu gibi bırakıp, odamın kapısından fırladım.

Wynnie yastığında kıpırdandı ve hafifçe esnedi.

"Onun zincirlerine bağlanmak istemediğime dair söylediklerim de böylece boşa çıktı..." Sahte kibiri, gözlerini benimkine çevirdiğinde aniden kesildi.

"Ne oldu?"

"Benim—benim ansiklopedime ihtiyacım var." Onu nerede bırakmıştım?

Wynnie, bana yardım etmek için yataktan fırladı ve yatağın yanındaki kanepeye yığıldığım kürkleri kenara çekti.

Bakışlarım, kız kardeşimden olabildiğince uzakta, sanki onun hatırına çok çok küçük görünmeye çalışıyormuş gibi büzülmüş yatan Lumen'e takıldı.

Onun bana ilk atanmasının sebebini hatırlayınca olduğum yerde donakaldım. O sadece bir bekçi kurt değildi, aynı zamanda bir rehberdi. Ben canavarı bulabilirdim. Wynnie de askerleri uyaraabilirdi.

"Eryx ve Nevara'ya gitmeni istiyorum." Sesim gerginlikten dolayı sertleşti. "Onlara Draven'ın onlara şurada ihtiyacı olduğunu söyle..."

Gözlerimi kapattım, aramızdaki bağ aracılığıyla hissetmeye çalıştım. “Koğuşların kuzeydoğu ucunda.”

“Elbette, ama Everly, yolu bilmiyorum—”

“Lumen bunu yapıyor.”

Kurt dimdik duruyordu. Wynn timer yutkundu, ona bu kadar yakın olmaktan hala tam olarak rahat değildi. Ama cesetler ve canavarlarla dolu bir evde onu ayakta tutan aynı sarsılmaz ruhla başını salladı.

“Ne olursa olsun, Draven güçlü.” Parıldayan kutup ışıkları altında gözlerime bakarak yanıma geldi. “Eminim her şey yoluna girecek.”

Ona inanmak istedim. Draven kaç kere savaşa gitmiş ve her zaman sağ salim geri dönmüştü ki?

Ancak aralarındaki bağda nadir görülen bir panik havası sızmaya başlamıştı.

"Dürüstlük her zaman," diye fısıldadım, hangimizden bahsettiğimden emin değildim. Tutamayacağı sözler verdiği için ondan mı, yoksa kelimelere dökemediğim her şeyi ona anlatmaya çalışan benden mi?

Yüzüne bir gölge düştü, ama elimi bir kez sıktı, sonra omuzlarını dikleştirip kapıya yöneldi.

"Önden buyurun... Lumen," dedi sessizce ve koridorda kayboldu.

Sonra gitti ve beni yalnız bıraktı. O gider gitmez, derleme kitabımı aramaya geri döndüm. Mirelda'nın diğer kitaplarının yanına, rafıma düzgünce yerleştirdiği çalışma odasında buldum.

Onu hızla çıkardım, masaya getirdim ve dün gece yapmam gerektiği gibi resimlere göz gezdirdim—eğer Draven'ın ellerinin tenimde olması ve beklenmedik bir şekilde bağı koparma teklifi beni bu kadar meşgul etmeseydi yapardım.

Zihnimin bir köşesinde bir şey beni rahatsız ediyordu ama kendimi odaklanmaya zorladım. Koruma büyüleri. Koruma büyülerine zarar verebilecek bir şey arıyordum.

Kalp atışlarım çok hızlı ve gürültülüydü. Sayfa bir anda kayboldu, yerini ciğerlerimi ürperten, nefesimi kesen bir görüntü aldı.

Eklemli ve dikenli mızraklar gibi kancalı sekiz devasa bacak, buzun üzerine sertçe indi. Her adımda hendekler kazıyorlardı; ışığı yakalayıp parçalara ayıran, üst üste binen kemik beyazı zırhlarla kaplı bir gövde taşıyorlardı.

Canavar, hiçbir hayvanın ulaşamayacağı kadar yükseğe çıktı; her hareketi mide bulandırıcı derecede kasıtlıydı, sanki attığı her adımı

hatırlıyormuş gibiydi.

Buz canavarlarının bu kadar büyümesi beklenmiyordu...

Bu çağda olmaz. Mümkün olmamalı...

Antik.

Şu an beni saran dehşetin arasından sıyrılıp yolumu bulabildiğim tek kelime buydu.

Midem alt üst oldu.

Uzatılmış elimden, hayır, Draven'ın elinden buz parçaları fırladı. Vuruş yaparken havada don kükredi, ama yaratık sadece geriye doğru sıçradı, kuyruğu bir kırbaç gibi başının üzerinde kavis çizdi. İğnesinden damlayan oniks reçinesi yere çarptığında tıslayarak buzda delikler açtı.

Kalp atışlarım boğazımı delip geçti, boğazımdan tiz bir çığlık koptu.

Yaratığın yüzü olması gerekenden daha fazla yarıldı, çeneleri tıkırdayarak açıldı ve donmuş cam gibi dişler ortaya çıktı; sıra sıra dizilmiş, girintili çıkıntılı ve parıldayan dişler.

Draven, buz yüklü rüzgarla pelerinini savururken, bir an önce durduğu yere bir başka bacak daha sertçe indi.

Kulakları sağır eden bir çığlık daha yankılandıktan sonra, kırmızı, parıldayan gözlerden oluşan bir takımyıldızı belirdi. Hepsi Draven'a kilitlenmişti, hepsi de çok fazla şey görüyordu.

Canavar buzlu zeminin altına kaybolurken, görüntü sarsıldı ve bulanıklaştı. Draven'ın öfkesini, altındaki panik tonlarını, altındaki zemin sarsılırken hissedebiliyordum.

Ardından, canavar buzun altından tekrar fırlayarak, kar ve kırık taş parçaları saçarak yukarı doğru yükseldi. Draven darbenin etkisine karşı kendini korumaya çalıştı, avuçlarından buz alevleri yükseliyordu, ancak darbenin şiddeti onu geriye doğru savurdu.

Bağırdım ama çıkan ses beni yeniden bilincime geri savurdu.

Bunun yerine, elimdeki kitaba odaklandım ve sayfaları geriye doğru çevirdim.

Kadim... Bu kadar güçlü bir şey için aklıma gelen tek açıklama buydu. Şömine başı hikâyelerinden ya da eski efsanelerden bir dehşet kaçmıştı... hayata geçirilmiş bir kâbus. Beni rahatsız eden şey buydu...

Sonunda aradığım sayfayı buldum. Yaşlı Doğmuşlar hakkındaki çizimlere ve notlara bakarken boğazıma bir bulantı hissi yükseldi; bu yaratıklara bilginler, koruma büyüleri ve anlaşmalarla çevrili bir dünyada yeri olmayan bu devasa canavarlar adını vermişlerdi.

Titreyen parmağımla mürekkeple çizilmiş diyagramı takip ettim. Kenar boşluğunda, eski bir ders kitabından alınmış bir satır, sıkışık yazımla bana bakıyordu:

Yaşlıların yürüdüğü yerlerde, Parça Ana elini sürdü. Yuvalarını yıktı ve inlerini tuzladı ki periler onların altında ezilmesin; eğer bunu yapmasaydı, Mahkemelerin kendileri yutulacak ve peri soyu yok olacaktı.

Bu cümle, celladın baltası gibi saplandı.

Kışın dengesini bozan ne olmuş olursa olsun, eğer bu bölünme bunlardan birini uyandırmışsa, durum şimdi hızla tırmanıyordu.

Ağzımın arkasında metalik bir tat bıraktı panik duygusu.

Draven'ın yüzü düşüncelerimi paramparça etti; saçlarına yapışmış kar, kasılmış çenesi, sanki kaostan düzen yaratıyormuş gibi hareketleri... Ama işe yaramıyordu. Yaratık yavaşlamıyordu.

Bunu tek başına başaramazdı. Başaramazdı... Başarabilirdi... Ölmezdi.

Düşüncelerimi hızla sürüklendikleri karanlık yoldan uzaklaştırmaya çalışırken nefesim kesildi.

Belki ona ulaşabilseydim, ona bir avantaj sağlayabilirdim.

Zayıflık olarak nitelendirilebilecek herhangi bir şey bulmak umuduyla notlarımı tekrar taradım. İşte orada—bacağının zırhının gövdeyle birleştiği noktaya çizilmiş silik bir çizgi, pulların her harekette nasıl yer değiştirdiğini ve savunmasız bir dikiş bıraktığını belirten eski bir not.

Çizime odaklandım, parmağımla mürekkebi takip ettim, sahip olduğum tüm iradeyi sayfaya döktüm. "Gör bunu," diye sessizce yalvardım. "Gör bunu, Draven. Tam burada."

Aramızdaki bağdan yankılanan şaşkınlık o kadar keskin ve gerçektir ki, bunun onun zihnine az önce kazıdığım görüntüden kaynaklandığına inanmak zorunda kaldım. Sadece oturup kendi korkularım içinde kıvranmaktan başka bir şey başardığıma inanmak zorunda kaldım.

Ellerim eklemlerim ağrıyana kadar sıkıldı. Pençelerim parmak uçlarımdan kayıp gitti, daha fazlasını yapmak için can atıyorlardı.

Her zaman. Her zaman daha fazlasını yapma arzusu.

Canavarlar Draven'ın krallığını kemiriyordu; istesem de istemesem de kendimi adadığım krallığı. Ve her geldiklerinde, sevdiğim insanlar

dokunamadığım bir dünya için kan dökerken kenarda oturmak zorunda kalıyordum.

Faydasız. Çaresiz.

Meğer ki...

Hemen kitaplığıma koştum ve bir kitabı daha çekip aldım. Unseelie derisiyle ciltlenmiş, bana bir sebeple gönderilmiş eski bir kitaptı.

Özgürlüğünüzü sırf ölüme yürümek için elinizden almayın.

Peki ya ölüme doğru yürümüyorsam? Ya bu, Winter halkını kurtarmanın tek yoluysa?

Draven'ı kurtarmak için mi?

Isren ile yaptığım konuşmayı ve okuduğum her şeyi bir araya getirdim.

Ejderhaların beklenmedik ziyaretçilere pek sıcak bakmadığı doğrudu, ancak bu kitaba göre kendi türlerini son derece koruyucuydular...

Bu, onu bulmama yardımcı olmadı.

Bu kalın kitabı şöyle bir gözden geçirirken, koruma büyülerini hakkında bilgi ararken, önemsiz gibi gelen bir şey vardı. Ejderhanın soyundan geldiğimi bilmediğim veya geride bıraktığı gücün kalıntıları hissetmediğim zamanlar...

Ama şimdi...

İşte bu kadar. Ejderha derisinin geçilmezliğinin birçok yolunu ayrıntılarıyla anlatan daha uzun bir metne eklenmiş küçük bir cümle.

Ejderhalar pullarını her şeyden çok korurlar çünkü pullar, canavarların kendilerine açılan kapılar görevi görür.

Kitabın geri kalanındaki gibi burada hiçbir çizim yoktu, ölçeği nerede bulacağımı veya nasıl görüneceğini gösteren hiçbir şey yoktu. Bu aptalca bir umuttu, belki de tamamen zihnimde uydurduğum bir şeydi...

Yine de Draven'ın odalarına koştum. Kristaller gibi hissettiğim tek şey, güçlü, kaotik, kadim ve tanıdık bir şeydi.

Annemin kolyesi.

Ellerimi vücudunun her yerine değdirmiş, kıyafetlerini çıkarmadan önce üzerlerinde gezdirmiştım, ama koku onda yoktu.

Demek ki buralarda bir yerlerdeymiş. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes alarak muskada kilitli olan gücün kalan yankısını hissetmeye çalıştım. Buradaydı. Odaklandığımda, dilimin ucundaki bir fısıltı gibi, onu zar zor hissedebiliyordum.

Hafifçe hissettiğim yöne doğru ilerledim ve çalışma odasındaki oyma gece masasına vardığımda durdum. İşte orada.

Ağzım kurudu, kalbim vitray bir pencereye yağan dolu taneleri gibi düzensiz, kesik kesik bir şekilde gümbürtüyordu.

Çekmeceyi hızla açtım ve işte oradaydı. Titreyen parmaklarımla kolyeye uzandım, küçük tokasını çözdüm ve kolyeyi zorla açtım.

Gözlerimi sıkıca kapatmasaydım beni kör edecek kadar güçlü, mor bir ışık parladı. Gözlerimi açtığımda, aynı garip prizmatik parça beni bekliyordu, sanki varlığımı hissetmiş gibi hâlâ hafifçe parlıyordu.

Yüzeyi canlıydı, erimiş cam gibi hareket ediyordu, kırık yüzeyler birbirine takılarak mor, obsidyen, gümüş ve altın renklerinin karışmasına neden oluyordu. Işık, önce yavaş, sonra benimkine uyacak şekilde hızlanan bir kalp atışı gibi içinden geçiyordu. Her atışla birlikte hava yoğunlaşıyor, elektrikleniyordu, sanki o cam parçası odaya güç üflüyordu.

Daha önce hiç görmediğim bir şeye benziyordu ve bir kez daha beni kendine çekti.

Kanımda bir çağrı, demir kadar ağır, yıldızların dönüşü kadar kesin. Nesillerin ağırlığıyla içime işledi, sanki kadim bir varlık beni tanımış, sahiplenmiş gibiydi. Karanlık, ezici, muazzamlığıyla korkunç... ve yine de ev gibi hissettirdi. Hiç duymadığım ama her zaman tanıdığım bir sesin yankısı gibi.

Bu sefer, çekime direnmedim. Bunun yerine, onun cezbedici çağrısına teslim oldum ve parmağımı terazinin üzerine dokundurdum.

Sonra geriye sadece karanlık kaldı.

EVERLY

BİR MAĞARANIN GİRİŞİNE DÜŞTÜM.

Hava, taştan sızan tanıdık mana ile yoğunlaşmış, karanlık, sabırlı ve muazzam bir şekilde sıcaktı.

Mağaranın ağzının ötesinde, dar bir nehir ağaçların arasından sessizce akıyordu, yüzeyi ışığın değdiği yerlerde parıldıyordu. Orman esintisiyle sallanıyor, dallar alçak bir mırıltıyla birbirine sürtünüyordu, sanki taşın hemen içinde toplanan ağır gücün farkında değillermiş gibi.

Her şeyin bu sakinliği, mağaranın içinden gelen boğucu ağırlıkla tezat oluşturunuyordu; sanki kasıtlı olarak bana hâlâ uzaklaşmak, güvenliğe geri dönmenin yolunu bulmak için zaman olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

Kar ve kan bir anda birbirine karıştı ve Nevara'nın parıldayan manasının Draven'ın amansız buz saldırısıyla senkronize bir şekilde çalıştığını gösterdi.

Canavar acıdan çok öfkeyle çılgılık attı ve kırık cam parçaları gibi parıldayan ağlar fırlattı.

Hayır. Artık geri dönüş yoktu. Buraya bir sebeple gelmiştim.

Eğer onun sizi bulmasına izin verirse, ne istediğinizden emin olmalısınız.

Artık emindim. Kız kardeşimi, arkadaşlarımı, zorla da olsa korumakla görevlendirildiğim insanları riske atmaya razı olsam bile, şimdi yine de tereddüt etmezdim.

Draven tehlikedeyken değil.

Onu kaybetmek istemezdim, tam da ona sahip olmanın ne demek olduğunu anladığım anda. Bunu yapamazdım. Bu riski aldığım için benden

tekrar nefret edebilir ama onun ölümünü izlemek zorunda kalmamak için her seferinde bunu yapardım.

Ona, kan dökülmesinden, canavarlardan ve tekrar tekrar zor seçimler yapmaktan ibaret olmayan bir gelecek için bir şans vermek.

Bir adım ileri attım.

Mağaranın içinde yankılanan derin bir ses kemiklerimi titretti.

"Bana kim olduğunu ve neden buraya geldiğini söyle." Bu sözler göğsümün boşluğunda yankılandı, ta ki küçüldüğümü, hiçliğe karışıp yok olduğumu, bir düşünceyle dağları yerle bir edebilecek bir şey karşısında tamamen önemsiz kaldığımı hissedene kadar.

Mağara, beni dizlerimin üzerine çöktüren, boğucu bir mana gücüyle titredi ve sarsıldı. Nefes almak, düşünmek için çabaladım.

Ne sormuştu?

Ben kimim?

Zihnimde görüntüler belirdi. Aynada siyah saçlar. Masanın üzerinde zincirler ve tenimde yaralar. Kendimi bir mağarada prangalara bağlı, güçsüz, kan içinde ve yıkılmış halde gördüm.

Hayır. Ben öyle biri değilim.

Zoraki evlilik yeminlerini duydum, hiç istemediğim bir tacın ağırlığını hissettim, kanatlarımın onları tutmak için tasarlanmamış kumaştan fırlayıp gittiğini gördüm.

Kendimin iki versiyonu, ikisi de gerçek, ikisi de yanlış. Yine de bu bir cevap değildi. Bu, ben değildim.

Her ne olursan ol, sen benim karımsın. Draven'ın sesi zihnimde yankılandı.

Ardından Wynn timer'ı dinledim. Dürüstlük her zaman önemlidir.

Hep bununla mücadele etmemiş miydim? Mecburiyetten ya da korkudan, çevremdeki insanlara söylediğimden çok daha fazla kendime yalan söylemişim, ama içten içe kim olduğumu biliyordum.

İki dünyaya doğmuş ama hiçbirine tam olarak uymayan, hayatı boyunca zorlu seçimler yapmış, derinden sevmiş bir kızdım ben. Çok fazla hata yapmış, çok fazla travma yaşamış ve her ikisinden de toparlanmanın bir yolunu bulmuş biriydim.

Evet, bazen yalancıydım, ama lanetlenmiş bir hayatta kalma savaşçısıydım.

Mağaranın içinden fıskıran hayaletimsi rüzgara karşı kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Fırtına canlı bir şey gibi pençeleriyle beni

hırpaladı; pelerinime yapıştı, ayak bileklerime dişlerini geçirdi ve beni tekrar diz çökmeye zorlamaya çalıştı.

Ayakta durma çabası bacaklarımı yakıyordu; attığım her adım, bir tanrıdan toprak çalmak gibiydi. Ayaklarımı yere sağlamca bastım, dişlerimi sıktım ve bitmek bilmeyen işkence ve acı saatlerinden beni kurtaran o azimle bir sonraki adımı atmaya zorladım.

Kyros için yerimden kıpırdamadım. Büyücüler için ağlamadım.

Ve her şeyim tehlikede iken bu ejderhaya boyun eğmeyecektim.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti, ama kendimi zorlayarak devam ettim, içten içe beni ezen o gücün ötesini düşünmeye çalıştım.

Neden? Ben neden buradaydım?

Draven'in keskin hatları gözümün önünde belirdi; Korythid'le olan savaşta hayal ettiğim kanlı, kararlı hali değil, dün geceki gibi zevkten kızarmış haliydi. O benimken.

Ona ait olmanın gerçekte ne anlama geldiğini ve onu kaybetmemek için neleri göze almaya hazır olduğumu anladığımda.

O zaman görmüştüm, ruh bağımın mükemmel uyumunu, doğduğumdan beri beni rahatsız eden çelişkiyi. Unseelie ve Seelie. İlk defa, Parça Ana'nın beni, alemimizin gördüğü en güçlü perinin gelini olarak seçmesinin nedenini anlamıştım.

Aramızdaki bağ... kaos ve düzenin sonsuz bir ikiliği, aynı madalyonun iki yüzü, alemde eksik olan dengeydi. Bu bağı koparmama gerek yoktu çünkü kusurlu değildim ve karşılıklı bir yıkım söz konusu değildi.

Orada sadece güç vardı.

Mağaranın sıcaklığını ciğerlerime çektim, yakmasına izin verdim. Tüm güvensizliklerimi yakıp kül etmesine, hiçbiri kalmayana kadar, beni sakinleştirene kadar izin verdim.

“Ben Everly Skaeldruna Elarion Ashwynter. Kış Kraliçesi ve Gölge Klanı'nın varisiyim.”

İleriye attığım her adım bir mücadeleydi, parça parça toprak kazanma çabasıydı. Botlarım ıslak taşta kayıyordu; ayak parmaklarımı çatlaklara sokmak, parmaklarımı çıkıntılara dolamak, iki büklüm olmamak için kendi kanımın tadına dayanmak zorunda kaldım.

Önce bir ayak, sonra diğer ayak, ta ki yürümek artık irade gücü değil, ölçebileceğim bir gerçek olana kadar.

“Ben ejderhanın kızıyım.”

Omuzlarımı dikleştirdim, çenemi amansız mana fırtınasının karşıısında yukarı kaldırdım ve bu sefer fırtınanın beni alt üst etmek yerine içimden geçmesine izin verdim.

"Ve ben burada, haklı olarak bana ait olan gücü talep etmek için bulunuyorum."

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM